

Петро СИМОНЕНКО

**УКРАЇНА
У ЗАПИТАННЯХ І ВІДПОВІДЯХ**

Петро СИМОНЕНКО

**УКРАЇНА
У ЗАПИТАННЯХ І ВІДПОВІДЯХ**

політик про політику

КИЇВ - 2008

Замість передмови

Шановні читачі!

Ця книга народилася із тих тисяч питань, які Ви задавали мені в особистих бесідах, я читав їх у Ваших листах і слухав на прес-конференціях від журналістів. Питань було так багато, що ми вирішили зібрати їх разом з моїми відповідями під одною обкладинкою. Тому можу сказати, що всі ми є співавторами цієї книги.

Питання були присвячені самим різним темам - внутрішній політиці, діяльності Комуністичної партії України, відносинам з іншими країнами, стану вітчизняної економіки. Завдяки цьому книга вийшла дуже актуальну. Хочу замітити, що мені довелося відповідати на питання не тільки тих, хто щиро підтримує комуністів або симпатизує їм, але й тих, у кого сам факт існування КПУ викликає якесь роздратування, а часом і відверту ненависть.

Я й мої соратники по партії вважаємо, що така книга потрібна Україні. Сьогодні, коли олігархічні клани зчепилися у боротьбі за владу, а провідні засоби масової інформації зайняті обслуговуванням їхніх інтересів, тільки так можна донести справжнє слово українських комуністів до наших співвітчизників.

Комунисти України ось вже 17 років незалежності ведемо боротьбу за порятунок нашого народу від убогості й вимирання. Ми чітко усвідомлюємо, перед яким історичним викликом перебуває наша країна.

Хочу сказати, що у своїх відповідях на питання, я був абсолютно ширим, тому що як було сказано в «Маніфесті Комуністичної партії»: «комуністи вважають знехтуваною справою приховувати свої погляди й наміри».

Петро СИМОНЕНКО,
Перший секретар ЦК
Комунистичної партії України,
голова фракції комуністів
у Верховній Раді України.

ЧОМУ ПЕТРО СИМОНЕНКО КОМУНІСТ

Чому Ви стали комуністом? Чи довго роздумували над тим, ставати членом партії чи ні?

Не можу сказати, що в мене були якісь хитання або сумніви із цього приводу. Комуністи викликали в мене замилування і дуже хотілося бути схожими на них. Справжніми комуністами були мої батьки, які завжди залишалися для мене незаперечним авторитетом. Загалом, у своєму виборі я рівнявся на кращих людей і, як правило, всі вони були комуністами.

Петро Миколайович! Я Вас по-людськи поважаю за те, що в 1991-му році ви не змінили своїм ідеалам. Але погодьтеся, що комунізм сьогодні - це щось із антикварної крамниці...

Спасибі за добрі слова в мою адресу, але, проте, хочу заперечити Вам. Можливо, на початку 90-х комусь здалося, що антикомунізм - це синонім прогресу й процвітання. І так було не тільки в Радянському Союзі, але й за рубежем, особливо в колишніх соціалістичних країнах Східної Європи. У багатьох завіса з очей спала досить швидко. Але різні бюрократичні й олігархічні угруповання тим часом вже встигли узурпувати владу.

Сьогодні все стало на свої місця. Комуністи є виразниками найбільш прогресивних ідей і захисниками загальнолюдських цінностей. У той час ліберальні буржуазні режими усе більше скачуються в болото відвертої реакції. Те, що сьогодні відбувається в США, в інших провідних західних країнах - наочне тому підтвердження.

Сьогодні можна бути комуністом?

На мій погляд, всі чесні й небайдужі люди є комуністами або їхніми союзниками. Компартія України давно очистилася від різного роду кар'єристів і пристосованців і тепер у її рядах люди, що широко вірять у свої ідеали. За роки незалежності високопоставленими українськими чиновниками й олігархами було створено безліч організацій, що називалися партіями. Де вони тепер? А наша партія існує й буде існувати ще дуже довго, тому що вона потрібна народу, відстоює його справжні інтереси. І залишається на цих позиціях, незважаючи на всі випробування, що випали на ній в ці роки, на всі спроби олігархічної влади ізолювати її від народу, «зрушити» на периферію громадського життя.

ПРО УКРАЇНУ, КОНСТИТУЦІЮ Й ФЕДЕРАЛІЗАЦІЮ

Як Ви оцінюєте становище нашої країни: «пацієнт» живий або мертвий?

Не підтримаю такий тон. Становище близьке до катастрофічного. Короткий період, коли певною мірою дотримувався баланс внутрішніх і зовнішніх факторів, закінчився у 2004 році. Тепер наш «політикум» готовий пожертвувати країною і народом заради своїх амбіцій і бізнес-інтересів, а його закордонні колеги прагнуть за рахунок України вирішити свої геополітичні і геоекономічні завдання. Рішенням реальних проблем України не займається ніхто. І якщо сьогодні не відбудеться кардинальної зміни ситуації, у першу чергу, внутрішньополітичної, то завтра буде вже пізно.

Україна відзначила 17-ю річницю своєї незалежності. Які-небудь зміни, що сталися в країні за ці роки, можна, з Вашого погляду, вважати позитивними?

Головний підсумок цих сімнадцяти років - перетворення України, що була до 1991 р. однієї з найрозвиненіших країн світу, по суті, у руїни. І примарне благополуччя декількох мегаполісів нікого не повинне обманювати.

Знищено найбагатший промисловий і науковий потенціал, вимирає населення, міжнародне значення України (нагадаю, держави-засновника Організації Об'єднаних Націй (ООН) зведено до простого обслуговування чужих заокеанських інтересів. Список втрат трагічно великий.

Що нинішні володарі країни можуть поставити собі в заслугу? Поширення Інтернету й мобільного зв'язку чи якихось елементів сучасної економіки? Успіхи вітчизняних виробників міцних напоїв? Питання риторичні. За минулі роки Україні були нанесені колосальні втрати й будуть потрібні довгі роки напруженої праці для їх подолання. Зруйновано основи економіки нашої країни, її науково-технічний потенціал, що десятиліттями в роки Радянської влади створювали й захищали наші діди, батьки й матері.

Чому комуністи наполягають на скасуванні поста Президента України, хоча, на мій погляд, він хоч якась противага парламенту, що дискредитував себе, депутати якого готові займатися чим завгодно, але тільки не роботою?

Ідея парламентаризму і системи організації державної влади, з поділом законодавчих і виконавчих функцій при провідній ролі парламенту, як верховного представницького органа в демократичній державі дискредитована бути не може.

Може бути дискредитований сам парламент, якщо з вищого органа, що виражає волю народу, він перетворюється в «клуб мільйонерів-корупціонерів» або в арену гладіаторських боїв різних фінансово-промислових угруповань.

Повернути парламент народу можуть тільки чесні вибори (підкреслюю «чесні»). Але в цьому зовсім не зацікавлені ті, хто готовить прихід націоналістичної диктатури, замаскованої під розширення повноважень президента й скорочення повноважень парламенту. Самій же ідеї народовладдя ніяка дискредитація не страшна.

Що стосується поста Президента, то комуністи в першу чергу за відновлення народовладдя. А як буде називатися посада глави держави - Президент або голова Президії Верховної Ради – це вирішить народ.

Чи потрібно міняти існуючу Конституцію України?

Безсумнівно. Нині діючий Основний Закон - це буржуазна конституція, що декларує тільки на папері «права й волі». Забезпечити справжню демократію, тобто владу народу, можуть тільки Ради. І Комуністична партія запропонувала українському суспільству нову редакцію Конституції нашої країни. Інша справа, що в Україні виявилася тенденція до відмови навіть від тієї куцої демократії, що існує в даний момент.

Імена кандидатів у диктори відомі і нову Конституцію планують розробляти вже під них. Навіть Національну конституційну раду для цього скликали. І такому перегляду Основного Закону країни комуністи будуть завжди протистояти.

Вважається, що в нас одна із «найбільш демократичних конституцій у світі». Чому ж завжди порушуються громадянські права і свободи українців?

Тому що Конституція не виконується, а відповідальності за це ніхто не несе. Але скільки мотузочці не витися, самі знаєте, що буде. Комуністи за всі роки перебування в парламенті завжди робили протести владі за ці порушення, у нас усе задокументовано. Отримаємо з Вашою допомогою більше голосів - будемо наводити порядок.

Як комуністи ставляться до федералізації України?

Україна - велика й багатонаціональна держава, одна з найбільших у Європі. Це загальновідома річ. Надання регіонам прав і свобод за рахунок центру - нормальна демократична практика.

У Євросоюзі, на який так люблять рівнятися наші можновладці, це вже стало нормою. Надала більші права регіонам формально унітарна Іспанія. Великобританія відновила парламенти Шотландії й Уельсу.

Розширює права й повноваження комун і департаментів Франція, що гордо іменує себе «єдиною й неподільною республікою».

Але влада України залишається байдужою до прикладу «старших демократичних братів». Єдине, на що вистачає сил - це нескінченні й безрезультативні розмови про реформу місцевого самоврядування. Навіть пост віце-прем'єра по цьому питанню колись існував, а віз і нині там. Федералізація України, тобто перехід значного обсягу повноважень із центру на місця, послабить монопольне положення правлячої верхівки, послабить її позиції, і вона це прекрасно розуміє.

З іншого боку, федералізація України не повинна привести лише до появи замість одного великого центру у десять або двадцять таких центрів. А небезпека цього є - і поки основні регіональні фінансово-промислові групи борються за владу в масштабах всієї країни, але позбавлені всякого патріотизму, вони можуть при нагоді піти на створення «мініукраїн» у підконтрольних регіонах. Нам не підходить логіка середньовічного герцога, який так любив Францію, що навіть хотів бачити в ній десять королів замість одного.

Як будуть побудовані відносини із західними областями України у випадку приходу комуністів до влади?

Комуністи це - насамперед інтернаціоналісти. І вони дали тому безліч прикладів. Саме при комуністах Україна зайніла гідне місце у світі, возв'єднався розділений століттями народ, розцвіли культура й наука. Саме при комуністах відкрилися на західноукраїнських землях «кресов сходних» українськомовні школи, а польський університет імені короля Стефана Баторія у Львові став українським університетом імені письменника Івана Франка.

По суті, наші «національно свідомі» діячі друге десятиліття паразитують на досягненнях радянської епохи. Комуністи поважають і цінують всю мовну й культурну розмаїтість нашої багатонаціональної країни. Тому жителям західних областей, які попали під вплив націоналістичної пропаганди, не слід боятися повернення Радянської влади. Нас очікує спільна робота з відродження України.

Як ставляться комуністи до проблем кримсько-татарського народу?

Багато трагічних подій випало на долю кримсько-татарського народу. Лише недавно вдалося повернутися на рідну землю. Землю, на якій давно живуть інші люди, які теж сприймають її рідною. Звичайно, проблеми й конфлікти в цьому випадку неминучі. Але проблем було б набагато менше, якби значна частина татар не перебувала б під впливом націоналістичних лідерів, що розпалюють ненависть до слов'янського населення Криму.

Кримсько-татарські політики-колабораціоністи у роки Великої Вітчизняної війни формували ескадрони на службу німецькому вермахту й клялися фюреру у вірності, потім втекли в Берлін і Туреччину, а простий народ був депортований і переніс безліч страждань. Комуністична партія дала вичерпну оцінку цій депортації. Але історія, як відомо, рідко чому вчить.

На цей раз кримські татари виявилися заручниками політики київської влади. Проваливши економічну політику, штовхнувши найбагатший півострів за грань убогості, нав'язавши безглузду й нещадну «українізацію», яка на практиці нічого спільногого не має зі справжнім відродженням української культури й традицій, а є шаленою пропагандою націоналізму, Київ резонно побоюється втратити Крим. І єдиною опорою на даному етапі йому можуть служити націоналісти з меджлісу. Тому вони користуються всілякою підтримкою центральної влади, що закриває очі на порушення закону, на будь-які бешкетування й провокації.

Коли ж нарешті нинішній режим в Україні звалиться, київські політики переберуться на нажиті «непосильною працею» закордонні вілли, а татарські лідери із числа радикальних націоналістів скинуть маску патріотів-державників і стануть служити своїм справжнім хазяям із протилежного берегу Чорного моря. А поки що їхня взаємна зацікавленість очевидна. І миру ні кримській землі, ні татарському народу це не принесе.

У Криму щосили орудують ісламські фундаменталісти з інших країн. Чи не час їх вигнати звідти? Чому Київ їх ігнорує, а іноді навіть підтримує?

«Помаранчеві» політики зацікавлені в тім, щоб ісламісти, які поки-що лояльні українським націоналістам, вижили із Криму росіян. От таке просте пояснення - і це зоологічна русофобія. До речі, у Службі безпеки України ще залишилися професіонали, які бачать до чого справа йде, але хто їх слухає? Українські націоналісти не перші й не останні з тих, хто думав, що виграє, граючи нечесно. Але так не буває.

Хіба не правда, що в Криму Компартія підтримує російських сепаратистів?

Неправда. Компартія зацікавлена в найширшій автономії півострова, в захисті політичних, культурних та економічних прав кримчан, в громадянському мірі. На жаль, є й ті, хто розхитує ситуацію з іншого боку, хоча українські націоналісти, зрозуміло, роблять для дестабілізації на порядок більше, аніж російські.

Відносини між слов'янським і татарським населенням Криму все напруженіше. Як вирішити цю проблему?

У першу чергу треба пам'ятати про те, що в Києві деякі політики почують себе римськими імператорами, які використовують принцип «розділяй і пануй». Тому треба покласти кінець нацьковуванню ними татар на інші народи багатонаціонального півострова. Крім того, необхідно рішуче покласти кінець екстремістським намірам меджлісу кримських татар. Їхня мрія про національну автономію в Криму не принесе щастя татарському народу.

«Помаранчеві» сили з осені 2004 року зазнають поразки за поразкою. Чому?

З грудня 1991 року в Україні встановився компрадорський олігархічний режим, що відмовився, по суті, від побудови суверенної і незалежної держави. Чи не єдиною метою правлячих кіл (крім власного збагачення) є обслуговування інтересів заокеанських хазяїв.

У 2004 році одне угруповання правлячого класу (менш надійне, з погляду західних кураторів) було замінено на інший. Опір супротивників цієї зміни мав намір припинити за допомогою керованих маніпулятивними технологіями людських мас (це і є, властиво, так звана «кольорова революція»). Але витрати від цієї операції виявилися для її творців занадто великі.

Драматичні події восени-зими 2004 року вивели з «політичної сплячки» мільйони українців, насамперед на півдні й сході країни. Їхню енергію до пори до часу стримують угодовці з керівництва Партії регіонів, але боротьба тільки починається.

Україні потрібна контрактна армія?

Україні потрібна добре підготовлена сучасна армія. Бойова техніка стає все складнішою, тому без професіоналів наші збройні сили не можуть обійтися. З іншої сторони перекладати захист своєї Батьківщини тільки на відносно вузьку групу військових професіоналів теж не можна. Як правило, це відбувається в тих країнах, де армія є одним з інструментів внутрішньополітичної боротьби, тобто виконує поліцейські функції.

Думаю, варто придивитися до досвіду європейських країн. Наприклад, Німеччина й Франція роблять армійську службу безпечною й привабливою для молоді, від призовів не відмовляються.

Ми прекрасно розуміємо, що сьогодні престиж людей у військовій формі низький як ніколи. Тому повернення поваги до людини в погонах - це одне із завдань українських комуністів.

Нинішній міністр оборони Єхануров заявив, що якщо ми зберігаємо нейтральний статус, то нам знадобиться армія в 400 тисяч солдатів, а годувати її нема чим. Чи правда це?

Ні, це не правда. Просто владі треба менше красти, більше піклуватися про людей, розвивати виробництво. На жаль, Юрій Єхануров, що вважався помірним і компетентним політиком, на цьому пості став об'єктом для глузувань. Уже занадто очевидно, що він узявся не тільки не за своє, але й за противправну справу - перешкоджати нашу армію під натовські стандарти, хоча народ наш такого доручення йому не давав.

Чи може виникнути питання про перенесення столиці в Харків або, допустимо, Донецьк?

Не бачу в цьому змісту. Київ у будь-якій історичній ситуації який краще походить на роль столиці України. І потім перенесення столиці – це досить дорогий захід. Думаю, що бюджетним коштам завжди знайдеться краще застосування.

Що ж стосується Харкова й Донецька, то ці міста, на мій погляд, повинні відігравати більші функції в житті нашої держави, чим зараз. Можливо, що там могла б більш ефективно працювати частина загальнонаціональних структур. Можливо, варто було б подалі від епіцентру постійних політичних розбирань перевести туди структури, що керують науковою, освітою або медичною?

Якщо комуністи прийдуть до влади, то державні символи вони змінятимуть?

Швидше за все, так. Я вважаю, що нинішній прапор і герб визначенням символів країни підходять не повністю. Потрібна серйозна корекція. Далеко не вся Україна із захватом думає про Петлюру і його підручників, які активно використовували синьо-жовтий прапор і тризубець. По великому рахунку, це була саме їхня символіка.

ПРО СУСІДІВ, БРАТІВ, ДРУЗІВ, ЄВРОСОЮЗ І НАТО

На кого буде орієнтуватися у своїй зовнішній політиці Україна, якщо до влади прийдуть комуністи?

У першу чергу, на країни, у яких у владі перебувають комуністи, соціалісти й соціал-демократи. Це багато країн Латинської Америки і Європи. І звичайно, на країни СНД. Нашою сильною стороною буде багатовекторна зовнішня політика. Головне - це задоволення інтересів народу, які на світовій арені називають національними інтересами. Цим наша політика буде вигідно відрізнятися від зовнішньої політики «помаранчевих».

Чи можлива Третя світова війна?

Звичайно, категорично можливість нової світової катастрофи виключати не можна. Розпад Радянського Союзу й соціалістичної системи, створення де-факто «однополярного світу» не привело, як сподівалися деякі, до епохи загального миролюбства й спокою. Навпаки, існуючі протиріччя лише загострилися.

Країни «золотого мільярду» ведуть боротьбу за захоплення ресурсів. Як ракові пухлини розповзаються агресивні блоки, все ширше поширюється ядерна зброя й тероризм. Уже йдуть «малі» локальні війни в Іраку, Афганістані, на Чорному континенті. Вони обертаються дуже великою кров'ю й стражданнями для всіх учасників конфлікту. І вже чути голоси про допустимість нанесення превентивних ядерних ударів.

На щастя, ряд впливових країн - Росія, комуністичний Китай, Індія та інші у міру сил протистоять цьому, наполягаючи на збереженні значення Організації Об'єднаних Націй і міжнародного права. Але чи досить цих зусиль, чи відмовляться їхні опоненти від агресивних планів? Як попереджав з нацистської тюремної камери чеський письменник-комуніст Юліус Фучик, «Люди, я любив вас, будьте пильні!» Остання в історії людства війна (після неї воювати не буде кому) не повинна вибухнути!

Чи буде війна між Україною й Росією?

Жахливе питання. Жахливе тому, що всього лише 3-4 роки тому воно здавалося б абсолютним абсурдом. Братовбивча війна між Україною й Росією принесла б усім незлічимі лиха, стала б катастрофою для наших слов'янських народів. Але, на жаль, не все так просто.

Нинішні правителі України витягнули з історії своєрідні уроки. Захопивши владу, вони не задовільнилися грабежем народного добра. Владі потрібна ідеологічна опора й широко розкриті двері для націоналістичного й шовіністичного сміття. І от уже виросло покоління, якому з дитинства вдовбали в голову просту й страшну думку: «у всьому

винуваті росіяни». «Помаранчеве» керівництво України відмовляється від незалежної зовнішньої політики, перетворюючись у заручницею чужої ненависті. Посіяні зуби дракона рано чи пізно зійдуть, і ми вже бачимо ці паростки.

Задайте собі просте питання: для чого США і НАТО потрібна Україна? Очевидно для того, щоб використовувати її територію у випадку збройного конфлікту. З Росією, зрозуміло, оскільки інших суперників для них в регіоні немає. Та й українське «гарматне м'ясо» придастися, оброблене в дусі ненависті до своїх російських братів. Зрозуміло, по своїй волі наша країна на конфлікт із Росією ніколи не піде. Але погано те, що від своєї волі незалежна і суверенна «помаранчева» Україна відмовилася. І це може привести до катастрофічних наслідків.

Якщо комуністи повернутися до влади, чи не розпочнуть знов «холодну війну»?

Насамперед, так звану «холодну війну» розпочали не комуністи, а колишній прем'єр-міністр Великобританії Вінстон Черчілль своєю промовою в американському місті Фултоні за часів президента США Гаррі Трумена. Звіряча поведінка найманців буржуазії, страх, заздрість та ненависть таємних прибічників Гітлера, які нацьковували божевільного фюрера на Радянський Союз - це справжня заподія «холодної війни».

Нинішня Україна - це не тільки СРСР, і навіть не УРСР, чий рівень добробуту ми будемо наздоганяти за найкращих сприятливих умов ще років зо п'ять. Україна мусить і може незалежно від Заходу розвивати свій ВПК, оберігати свій озброєний суверенітет. Але про одноосібне змагання з «золотим мільярдом» сьогодні мова йти не може, необхідно ставити перед урядом реалістичні завдання. Наприклад, такі, як справжня соціальна політика, як розширення ринку збути української продукції за кордоном, поширення уявлення про Україну як про прогресивну, розвинуту країну. За це й виступають сьогодні комуністи.

Якщо до влади прийдуть комуністи, вони закриють границю, як було в СРСР?

Звичайно, ні. Наша зовнішня політика буде дуже сильно відрізнятися від тієї, котру проводять нинішня влада України, але наші громадяни від цього не постраждають. Напевно, це була одна з помилок СРСР, через які він почав втрачати конкурентоспроможність.

Жителі країн ЄС їздять в Україну без віз. А ми стоямо в чергах, платимо гроші. Хіба це справедливо? Яку позицію зняла в цьому питанні КПУ?

Повністю з Вами згодний. Як тільки КПУ прийде до влади, ми піднімемо питання про відмову візового режиму для громадян України, або про поновлення візового режиму для країн Заходу, поки зняття цих бар'єрів не буде обопільним. Ющенко і його режим зробили однобічною відмовою від візового режиму насильство над національними інтересами. І як тільки Президент втратить недоторканність, ми будемо вимагати його покарання.

У Росії є сили, яким не подобається незалежність України. Чому комуністи не дають їм гідної відсічі?

А по-моєму, дають. Ми підходимо об'єктивно до власних успіхів і невдач. А відсіч у тому, що КПУ підтримує прогресивні ідеї в Україні (наприклад, перехід до європейської форми правління - парламентської), підтримує політику уряду (якщо знаходиться в опозиції), спрямовану на зростання, розвиток виробництва і таке інше. А в безглуздих демагогічних перекриуваннях російських і українських націоналістів ми участі не приймаємо.

Як Ви ставитеся до заяв Володимира Путіна, що поставили під сумнів територіальну цілісність України?

Ви маєте на увазі розповсюдженні деякими ЗМІ відомості про розмову, що відбулася у квітні 2008 року в Бухаресті між Володимиром Путіним і Джорджем Бушем, у якому президент Росії нібито заявив, що у випадку вступу в НАТО Україна може втратити східні області, Крим, а то й зовсім припинити своє існування?

Хочу сказати, що незалежно від слів Путіна, погроза розколу України існує. Більше того, зусиллями «помаранчевої» влади вона збільшується з кожним днем. Важко сказати, чого в діях влади більше - дурості або злого наміру, але підсумок один - перетворення нашої країни в «державу, що не відбулася». Саме так західні експерти називають державу, що втратила можливості керування й існування.

Якщо ми вже йдемо до НАТО, то треба буде ввести з Росією візовий режим. Хто тоді більше виграє?

Скажу прямо – виграє від цього Росія. В Україні ж настане страшеннє безробіття, бо ж російські підприємці зможуть найняти замість 2-3 мільйонів українців, скажімо, таджиків, а нам дівати своїх безробітних буде нікуди (зараз фактично їх не маємо, бо чи не всі на заробітках!). ЄС також не витримає більшої навали українських гастарбайтерів. І хоча Росія поступово «закручує гайки», краще залишити все так, як є. У тому числі й з НАТО.

Говорять, що незабаром уведуть візовий режим з Росією. Але ми за це не голосували! Якщо на виборах ми проголосуємо за комуністів, цього не відбудеться?

Голосування за КПУ - це краща гарантія, що такого не відбудеться.

Михайло Саакашвілі великий друг і навіть кум Віктора Ющенка, а сама Грузія - друг Україні?

Між українським і грузинським народами завжди існували дуже теплі відносини. Так було в часи Російської імперії, так було й у Радянському Союзі. Не можу сказати, що зараз вони стали гірші. Але в порівнянні з недавнім минулим становище наших країн, а особливо Грузії, значно погіршилося. Грузинський народ живе у великій бідності. Крім того, штучно створені кордони утруднюють спілкування українців і грузин. Але я впевнений, що багатовікова дружба наших народів збережеться. Що стосується обіймів Ющенка й Саакашвілі, то це показуха й нічого більше. Обидва президенти - марionетки, якими управляє вашингтонська адміністрація.

У нас багато друзів у Грузії. Якщо комуністи прийдуть до влади, то «Боржомі», грузинські вина теж зникнуть із прилавків, а із Грузією введуть візовий режим?

Україна поки що немає якихось ускладнень із Грузією. Немає союзницьких зобов'язань, по яких ми повинні були б проти Грузії виступати.

Для капіталістів що головне? Заробити. Це не тільки до грузинських товарів ставиться, але й до вітчизняних.

Колись КДБ перевіряв всі посилки, які мені родичі пересилали з Канади. Якщо комуністи знов прийдуть до влади, то будуть таке ж робити?

Часи всевладного КДБ давно скінчилися. Сучасні українські комуністи - це люди, які обрали шлях протистояння несправедливості, диктатурі вже в 90-ті роки, за радянських часів це були «трудяги», які з апаратом колись єдиної партії не мали нічого спільногого. Тодішня верхівка партії зрадила рядових комуністів, перетворилася на буржуа та націоналістів.

Тепер дуже сумно спостерігати за тим, як ці моральні деграданти прагнуть встановити режим, де всіх підслуховують, де можна заарештувати людину за її політичні погляди. На відміну від них комуністи не нишпорять по поштових пакунках з Канади - ми налаштовані на

розбудову суспільства, у якому пересічний громадянин не залежатиме від подарунків закордонних родичів.

Віктор Ющенко і його прісні затягують Україну до НАТО. КПУ збирається протистояти цьому?

Ми не «збираємося протистояти», ми протистоїмо й успішно. Стільки часу вже Ющенко у владі, усім встиг набриднути, а Україна так і не в НАТО! Сутулість на конференціях у Ризі, сутулість у Бухаресті, а він дальше наполягає! А реалізується наша лінія, комуністична! І Ющенко в очах усього світу виглядає невдахово, а все тому, що йде проти волі народу.

Росія теж намагається співробітничати з НАТО, чому ж комуністи не хочуть допускати до цієї справи Україну?

Справа у тому, що Росія на відміну від націоналістів та агентів західного впливу в Україні, не збирається вступати до НАТО, тому порівнювати російську ситуацію з українською фактично немає сенсу.

Хочу нагадати, що колись СРСР подавав заявку до НАТО, чим навіть шокував «миролюбний» блок. Та не для того створювалося НАТО, аби нести народам світу мир.

Співробітництво - це, скажімо так, робочий формат взаємин. А членство в НАТО означає сьогодні, на жаль, участь у провокаціях проти Росії, цікування, підбурювання, яку й демонструють нові члени НАТО, країни Центральної та Східної Європи.

Комуністи кажуть «ні» саме членству в Альянсі, яке передбачає прийняття на себе певних зобов'язань, серед яких неформально й подальша руйнація стосунків із нашим найбільшим стратегічним партнером, з братнім єдинокровним народом - з Росією та росіянами. А співробітничати, навчатися одне в одного, приводити нашу армію до натовських стандартів – це одна річ.

Комуністи проти попихацької ролі України в сучасній світовій політиці, їм не все одно, за кого вважатимуть українців народи планети, а насамперед - сусіди.

Кажуть, через Росію йдуть до нас з Азії мігранти. Хіба не треба посилювати прикордонний контроль?

Насамперед, не будемо собі переоцінювати - мігранти йдуть не до нас, не в нас вони збираються забирати робочі місця, тим більше, що чи навряд зможуть швидко вивчити українську мову, виправити всі необхідні документи.

Це переважно нещасні люди, чиї країни занапашено місцевим компрадорським капіталом та феодальними бандитами, яких підтримує, так само як і у нас, агресивний Захід. Ось вони й виrushають на пошук кращої долі для себе та своїх дітей.

Треба сказати, що чи навряд ми зможемо затримувати весь цей потік, нам необхідна міжнародна допомога. Але європейці хотіли б, щоб ми будували на власній території концентраційні табори, де б накопичували нелегальних мігрантів та за власний кошт відсилали їх додому чи до країни, якою вони пересувалися раніше.

Комууністи - проти цього, адже поки що Україна не настільки заможня, аби брати на себе подібні зобов'язання. До речі, левову частину роботи виконує та сама Росія, на яку наші націоналісти намагаються звалити якусь провину за жителів інших держав, які рятуються від голоду та війни. Це не по-людськи.

Щодо контролю на українсько-російському кордоні, то українські митники та прикордонники разом із російськими колегами й так працюють у пекельних умовах, за низьку зарплату, яку необхідно підвищувати. Над цим КПУ буде неодмінно опікуватися, коли прийде до влади.

Ви ініціатор проекту спільногого з Росією Чорноморського флоту. Навіщо це Вам?

Розділ флоту, що відбувся після розпаду СРСР, погано позначився на його боєздатності. Російський Чорноморський флот тільки зараз починає виходити на радянський рівень підготовки. Що стосується військово-морських чинників України, то з кожним роком їхній стан погіршується. Але при цьому необхідність захисту південних рубежів наших братніх країн ніхто не скасовував.

Як комуністи України ставляться до політики екс-президента Росії Путіна?

Неоднозначно. Путін прийшов до влади у вкрай важкий для Росії час, коли країна фактично стояла на грани розпаду. І дуже багато зробив для її відродження, ідучи при цьому часом на тверді заходи. Це забезпечило йому широку підтримку народу Росії.

Проте взятий Путіним курс на побудову «національного капіталізму» не може вирішити життєво важливі для країни завдання. Це визнають і росіяни, вважаючи головним досягненням путінського правління ріст значення Російської Федерації на міжнародній арені, а не вирішення внутрішніх проблем. У той же час Володимир Володимирович підтверджує, що йому не вдалося перемогти корупцію й бідність. Залишається сподіватися, що новий президент Росії встигне в цьому більше.

Американці розміщують у Польщі й Чехії свої радари й ракети. Чи не стане Україна полігоном для війни між США й Росією?

На жаль, це можливо. Подивіться на наших сусідів. США розміщає радари в Європі, а Білорусь, наприклад, поставляє систему армійської ПВО у Венесуелі. Просто завидно стає, коли дивишся на зовнішню політику Білорусії - і зубасту, комплексну. І позиція Росії теж послідовна й тверда. А ми, українці, звичайно, у небезпеці. І патріоти цю небезпеку стримують, як можуть.

Сполучені Штати - найсильніша держава у світі. Чому ж не можемо бути їхнім союзником?

Не забуваймо, що під час Великої Вітчизняної Війни Америка, хоч і дещо вимушено, але була нашим союзником. Більше того, тодішній американський президент Франклін Делано Рузвельт, який дотепер вважається однією з найвеличніших постатей у світовій історії, провів у своїй країні соціальну політику, яка вивела США з суворої капіталістичної кризи.

Американський народ - працелюбний, у багатьох аспектах дуже прогресивний. Але між народом та правлячою елітою завжди чимала різниця.

Нинішня еліта США за поодиноким виключенням - хоче дотягнутися до ресурсів Росії, за тим і використовує Україну як можливий плацдарм «хрестового походу» за дешевими енергоносіями для своєї економіки. Американська еліта щиро вірить, що ми отут в Україні мусимо ціluвати її ноги, адже вона буцімто звільнила нас від якоїсь російської чи більшовицької окупації, під яром якої нібито страждали українці. Так нашепотіли вашингтонським політикам оунівські перекінчики, які зі зброєю в руках воювали проти мирного населення, яке віdbudovuvalo після війни зруйновану Україну.

Коли Сполучені Штати проводитимуть миролюбну політику, яка враховуватиме інтереси більшості держав, коли ця політика буде відвертою, а не подвійною, а Україні від неї буде пряма та зрозуміла вигода - то чому ж і не розбудовувати тісні стосунки з цією заокеанською державою? Але поки що ситуація інакша - США хочуть бачити в Україні лише покірного сателіта, який вгадуватиме бажання Вашингтона та кидатиметься на Росію чи Білорусь, прагнучи вкусити - а якщо поламає зуби, то це буде його жертва на вівтар приятелювання з «найдавнішою у світі демократією».

Румунія не збирається відмовлятися від острова Зміїний. Влада мовчить, а в чому складається позиція КПУ?

Комуністи ні п'яді землі, ні кубометра води, ні сантиметра дна нікому не віддамо. Ні під яким приводом, навіть за рішенням Міжнародного Суду, у розгляд якого нас втягли некомпетентні і продажні «помаранчеві». Ющенко проводить стосовно Румунії політику одночасно й зрадницьку, й дурну. Сумно це.

Чи не слід нашим сусідам, полякам та росіянам, повернути нам території, заселені етнічними українцями?

Уся післявоєнна історія Європи та світу розвивалася навколо принципу недоторканості кордонів, які утворилися на кінець Другої світової війни. Україна від перегляду кордонів швидше за все лише втратить, оскільки й події 1918-1921 рр., і Велика Вітчизняна війна, і повоєнні роки сприяли розширенню території нашої держави.

Більше того, етнічні українці прикордонних із Україною територій не є більшістю населення на цих територіях (або жителі цих регіонів не ідентифікують себе як українці), не виказують якесь артикульоване бажання приєднатися до української держави. Можна помріяти, що коли Україна почне справді багатшати та впливати на процеси на світовій арені, то наші родичі в колишніх землях Київської Русі змінять своє ставлення до України й тоді демократичним шляхом виявлять це нове, позитивне ставлення у формі закликів до приєднання.

Та поки що це лише мрії - стрімко розвивається Білорусь, зміцнилася Росія, розширюється ЄС - а Україну поки що не можна назвати країною гарних новин. Тому побажаємо нашим співплемінникам добробуту та щастя в тих державах, де вони зараз проживають і мають усі громадянські права.

Віктор Ющенко заявив, що Білорусь та Куба - це тоталітарні держави й нам не треба з ними дружити. Чому?

Пан Ющенко, на жаль, не є самостійним політиком. Він відпрацьовує свій борг перед Сполученими Штатами, які декілька років тягнули його до президентської посади. Сумно, але навіть як маріонетка Америки Ющенко погано справляється зі своєю роллю - велике незадоволення, скажімо, викликало у Вашингтоні «популістське» рішення Ющенко вивести війська з Іраку, яке він прийняв під тиском суспільства, парламенту, зокрема і комуністів.

Була б його воля, він не тільки залишив би війська в цій поневоленій країні, а надіслав би іще, як це зробив його «брат по розуму» Михайло Саакашвілі. Тому найменше, що міг зробити Ющенко - це очорнити нашого північного сусіда, який дає роботу тисячам українців, очорнити ненависний для республіканців, особливо нафтової сімейки Бушів, Острів Свободи, який щороку безкоштовно лікує тисячі українських діточок, бо має чи не найбільш передову медицину у світі.

Але що взяти з попихача американських інтересів в Україні, який опікується лише комфортом американського посла та інтересами сумнівної фірми «РосУкренерго»? На Кубі та в Білорусі погано розуміють, як можна робити з себе патріота, банально розкрадаючи чималі народні гроші, які споживач щомісячно сплачує за газ. І всі стосунки сьогодні в нас із Гаваною та Мінськом дещо прохолодні, адже слово не горобець, вилетить - і не спіймаєш.

На Кубі зараз іде своя «перебудова». Ви не боїтесь, що її результати будуть ще більш жалюгідними, чим для Радянського Союзу?

У свій час важке становище СРСР збільшило економічну кризу, викликану серйозними прорахунками керівництва країни. На Кубі зроблений дуже важливий і дуже правильний крок - селяни одержують землю в оренду. Якщо держава не допустить помилок в аграрній політиці й допоможе селянам (технікою, кредитами й т.д.), то Кубу очікує сільськогосподарський бум, тим більше, що світовий попит на продукцію аграрного сектору постійно росте. От цього саме й не бачать наші телеканали й газети.

Багато українців вважають, що нашій країні краще вступити в союз із Білоруссю, чим у ЄС. А як вважають комуністи?

Ми теж так вважаємо. Союз із Білоруссю і Росією дав би нам багато чого - й білорусам, впевнений, також. Але поки влада в Києві віддана маріонеткам США (а їх у різних партіях, як «провладних», так і нібито «опозиційних», багато), навряд чи такий проект вдасться реалізувати. У кожному разі ми не сумніваємося в тім, що інтеграція з Білоруссю і Росією принесе Україні чималі дивіденди.

Чому в нас всі зовнішньополітичні питання коментують американці або поляки? Якщо комуністи прийдуть до влади, вони будуть опиратися на своїх?

Безумовно. А всі ті західні «радники», які просто намагаються посварити нас із сусідами, втягнути в американські, польські інтриги - всі вони швиденько зберуться й пойдуть додому. Звичайно, альтернативну думку ми завжди вітаємо, в тому числі й опозиційну, як і у всіх нормальнích країнах. Але є грань - опозиція не повинна працювати проти свого народу.

Колишній міністр закордонних справ Яценюк говорив, що хамство в посольствах походить від місцевого персоналу. Чи може КПУ підняти це питання в парламенті?

Жаль, звичайно, що нинішній спікер парламенту забув про свою обіцянку. Правда, це не перша й не остання обіцянка, про яку він забув. А хамів треба гнати. І комуністи в цьому плані старатимуться.

За кордоном над нами сміються, бо в нас така вбога влада з одних тільки шахраїв та невігласів. Може, слід повчитися в тих європейців?

Я з вами згідний. Питання тепер у тому, хто навчатиметься швидше. Якщо казати про наших опонентів, «помаранчеву» владу, то її результат добре характеризує хитка ситуація з Євро-2012. А ліві партії, зокрема, і комуністи, налагоджені якраз на обмін досвідом, вивчення кращої практики у своїх партійних товаришів з лівих партій ЄС, які створили значну частину добробуту для громадян країн ЄС.

Можливо, ми зможемо зекономити на утриманні збройних чинників, якщо станемо членами НАТО?

Ні, не зможемо. Навпаки, ми або залишимося з відсталою армією, або нас змусять купляти чуже, старе й дороге. Наприклад, Росії дешевше перейти на цілком замкнутий цикл виробництва, аніж панькатися з нами.

Якщо комуністи прийдуть до влади, то це не сподобається нашим родичам із західної діаспори. Чи зможе Компартія з ними порозумітися?

Ми вітаємо всіх, хто хоче пов'язати свою частку з Україною, створюватимемо рівні умови для інвестицій, наприклад, але нав'язувати собі ідеологію, історію - не дамо. Україна йшла, йде й буде йти іншим шляхом, аніж інтегральний націоналізм та його різновиди. А стосовно «подобається чи ні» - нас цікавить лише думка українських громадян.

Чому Україна не допомагає українцям з республік СНД? Чи буде це цікаво комуністам, якщо вони керуватимуть урядом?

Так, безумовно. Тому що наша нинішня влада - непатріотична, шахраювата й вузькочола. Їй це нецікаво. Українці з країн СНД обов'язково стануть частиною нашої політики.

Сьогодні передова соціалістична країна - це Китай. Якщо комуністи прийдуть до влади, чи стане Китай нашим головним партнером?

КНР проводить зважену політику - опирається на власні чинники й не занадто зацікавлена у пошуку ворогів і вибудовуванні союзів проти когось. Такій мудрій зовнішній політиці залишається тільки по-доброму позаздрити. Україні було б добре числити Китайську Народну Республіку серед друзів, союзників і партнерів.

У радянські часи Ви, комуністи, завжди критикували «пекінських ревізіоністів», зараз від вас тільки й чути: подивітесь на Китай, а який геніальний Ден Сяопін!» По-моєму, ви й тоді були нещирими, і зараз продовжуєте це робити!

Я вважаю, що в ті роки, коли лідером країни був Микита Сергійович Хрущов, у відносинах із КНР обома сторонами були допущені, на жаль, глибокі помилки, які привели до конфронтації двох великих братніх народів, двох великих соціалістичних держав. Сьогодні я радий, що це вже в минулому. А в Китаю є чому повчитися. Я бачив це там особисто, так як очолював делегацію Компартії України. Тим більше, що відносини із КНР важливі, ця країна протистоїть претензіям США на світову гегемонію.

Ідеї соціалізму марширують по Латинській Америці. Як ставиться Компартія України до латиноамериканських процесів?

Природно, позитивно. З демократичними чинностями в Латинській Америці в нас розвивається співробітництво. У цьому процесі є величезні можливості не тільки для України, але для всього людства. Це новий етап боротьби проти колоніалізму, адже при колоніалізмі навіть «капіталізм із людським обличчям» не розвивається. Я не думаю, що тут необхідні додаткові коментарі.

Крім Росії, є ще інші країни СНД, з якими колись у нас були гарні зв'язки. Сьогодні ми чуємо тільки про Туркменістан, та й то тому, що він продає газ. А що, хіба тільки газом всі відносини вичерпуються?

На суспільному рівні вдалося зберегти дуже багато зв'язків. Ми - тільки за, адже ще два десятиліття тому ніхто й думати не міг, що ми будемо жити в різних країнах. Але вибір зробили за нас. Багато чого можна й потрібно виправити.

У газеті «2000» посол Сирії розповів, що громадяни цієї країни незадоволені якістю нашого вищого навчання. Чи стануть комуністи робити Україну привабливою для студентів із країн, що розвиваються?

Знаєте, керівники багатьох наших вузів давно втратили совість. Підмахують будь-які документи, на студентів їм наплювати, іноземцям, які далеко не всі із забезпечених родин, теж прямим текстом пропонують «гроші на бочку й роби все, що хочеш!» А потім він їде додому й лікує людей, хоча лекції всі прогуляв, а питання іспитів було «вирішено» за допомогою знову ж таки грошей.

Такі от справи - неприємно й соромно за нашу...ні, справа вже не в бідності, а в якийсь аморальності. Сором - не дим, очі не виїсть, як у народі говорять, але ні минулий, ні позаминулий, ні нинішній міністр освіти із цим питанням не розбираються. Якщо в наступний уряд увійдуть комуністи - партія зажадає пост міністра освіти й науки, щоб нарешті-то почати наводити порядок у цьому секторі.

Чи будуть брати участь українські солдати в бойових діях за кордоном, якщо у владі буде стояти КПУ?

Українські солдати будуть виконувати миротворчі обов'язки тільки там, куди їх пошле ООН, членом-засновником якої є Україна, і туди, де в нашої країни є справжні національні інтереси, які необхідно захистити. Однак, у цілому, комуністи завжди й скрізь виступали й виступають проти війни, за рішення конфліктів шляхом переговорів. Якщо, звичайно, мова не йде про безпредентні вбивства й депортациї, такі, як у колишній Югославії, Іраку, Афганістані, за здійснення яких організатори рано чи пізно відповідатимуть.

Хочу сказати й про інше - не забувайте, що таке сучасний американський солдат, напханий найсучаснішою технікою, що володіє навичками й знаннями ХХІ століття, і наш, нещасний, замучений сірою дійсністю воїн, якого злодійкувата держава позбавила можливості отримати висококласну освіту, необхідні для нової епохи знання. І тепер наша держава жене цього солдата на заробітки на службу «дяді Сему». Комуністи на це ніколи не підуть. Армія повинна все-таки служити інтересам оборони власної землі.

Те, що комуністи проти участі українських військових в операціях НАТО, це зрозуміло, а якщо мова йде про миротворчу діяльність?

У 1999 році українські миротворці разом з російськими фактично були єдиними, хто захистив сербів Косово від бойовиків виплеканої ЦРУ «Армії звільнення Косово». Помічу, що зараз, на жаль, українці в цьому

краї виконують зовсім іншу, дуже неблагородну роль. У Сьєрра-Леоне українські офіцери й солдати доставляли гуманітарні вантажі, ремонтували дороги й мости, розміновували територію.

Я думаю, що такими миротворцями країна повинна тільки пишатися. Але якщо наші співвітчизники будуть проливати кров в операціях, які тільки звуться миротворчими, як, наприклад, в Афганістані, то комуністи будуть проти цього. Хотілося б сказати, що необхідно якомога швидше покінчити з порочною практикою, коли офіцер або солдат-контрактник для того, щоб стати миротворцем, повинен платити чиновникові в погонах хабар.

Якщо ми будемо в союзі з Росією, чи посилатимуть наших дітей воювати до Чечні або на край світу до Таджикистану?

Україна ніколи не відсилали своїх військових до Чечні, це гарантовано. Тим більше, що бойових дій у Чечні не ведеться. Інтересів наших «на краю світу» поки що немає та й чи навряд виникнуть. Нарешті, цей аргумент завжди наводять, коли треба підтримати ідею членства в НАТО. І це - справжня небезпека. Адже в США (таким чином, у НАТО, який воює в Афганістані) є база в Киргизстані, наприклад. Ви часом не хочете, щоби ваші діти служили там? Це майже той самий «край світу».

Комуністи вже входили в Кабінет Міністрів у 2006-2007 рр. Що Ви вважаєте своїм зовнішньополітичним успіхом?

Ми не дали Ющенко і його оточенню (у правових документах є інший термін) шляхом обману затягти Україну в НАТО. Це - головне. При уряді, до якого входили комуністи, Україна, між іншим, виграла заявку на проведення Євро-2012, підготовку до якого тепер так бездарно й ганебно провалює «помаранчева» влада.

Комуністи зробили все можливе для того, щоб зм'якшити інтеграцію України у СОТ, особливо в сфері сільського господарства, легкої промисловості. Так що можна сказати, що в нас є чим пишатися й що досвід у проведенні патріотичної зовнішньої політики ми вже отримали.

Не позаздриш тепер тому ж Огризко, ну який з нього міністр закордонних справ? Бігає з папочкою за кожним натовським сержантам, в очі йому заглядає, а народ не бажає підтримувати цей курс Ющенка-Огризка. Тепер у нас немає сумнівів, що незабаром цей ляльковий театр, П'єро-Огризко і Буратіно-Ющенко, й вashingtonські політики, що смикають за ниточки, підуть на політичну пенсію, а в Києві буде зовсім інша влада, що й із зовнішньою політикою розбереться, й із внутрішньою.

Не можна все-таки не зауважити, що в Україні й Росії є невирішені питання, зокрема, Тузла. Як комуністи збираються вирішувати ці проблеми?

Як тільки в Києві з'явиться уряд, з яким можна буде розмовляти не про Бандеру із Шухевичем і їхню роль у світовій історії, а про співробітництво, про взаємні інвестиції, про модернізацію промисловості, про загальні культурні і історичні коріння, про родинні зв'язки мільйонів громадян України й Росії, то питання Тузли, Керченської протоки та деякі інші перейдуть в розряд технічних.

Помітьте, відбулося нещастя з російським судном в Азовському морі - українці допомогли, тепер разом боремося за відновлення екологічного середовища в цьому районі. Так що необхідно просто мати позитивний порядок денний. У комуністів він є. А острів Тузла, можна сказати, символічне значення придбав!

Якщо Росія, як обіцяв у свій час президент Путін, все-таки націлить на Україну свої ракети, чи згорне КПУ свою боротьбу проти НАТО, чи зменшить свою антинатівську активність? Адже вийде, що Ви програєте і те, проти чого ви завжди боролися, стане реальністю.

Націлювання ракет Російської Федерації може відбутися тільки в тому випадку, якщо Україну все-таки втягнуть у Північноатлантичний альянс. Навіть якщо це відбудеться, багатомільйонна армія супротивників членства нашої країни в НАТО нікуди не дінеться, активність партії не ослабне, а ще більше зросте. У цьому зв'язку хочу нагадати, що практично у всіх колишніх соціалістичних країнах, що стали членами Альянсу, число виборців, які віддали голоси за комуністичні й інші ліві партії, тільки збільшилося.

Як Росія може завадити нам вступити до НАТО, адже вона не змогла цього зробити стосовно країн Балтії?

Позиція Росії змінилася, вона більше не дивиться на ці процеси поблажливо, як тоді. А як завадить? Дуже просто. Не подовжить дію Великої Угоди 1997 р., таким чином поставить під сумнів щонайменше приналежність Криму до України. Є десятки інших способів. Ситуація на Кавказі доводить, що Росія вже особливо нічого не боїться. І нам нічим їй відповісти, з морально-етичної точки зору, бо почали першими. І не народ, звичайно, а купка «помаранчевих» негідників.

Що сталося із проектом Єдиного економічного простору, за який так ратувала Компартія України?

Нинішній правлячий режим України по суті загальмував створення Єдиного економічного простору. Ідеї ЕЕП тепер реалізуються Митним союзом між Росією, Казахстаном і Білоруссю. Компартія України й сьогодні виступає за будь-які форми інтеграції із сусідами, які враховують

українські національні інтереси. Але у Києва такої чудової можливості як ЕЭП швидше за все, уже не буде.

Нам говорили, що Росія в ЄСП мала б понад 80% голосів і наказувала би нам, що робити. Навіщо ж нам такий ЄСП?

Це брехня, яку розповсюджують «помаранчеві». Причому це викривається їхніми ж власними джерелами. Діловий тижневик «Контракти» свідчить: «На останній зустрічі з нашими колегами з Російської Федерації обговорювали варіант розподілу голосів між чотирма країнами за формулою «40% - РФ; 30% - Україна; 20% - Казахстан; 10% - Білорусь». Тобто йшлося в жодному разі не про прямий пропорційний розподіл. У рамковому документі говориться лише про врахування економічного потенціалу. І ми, природно, обстоюватимемо нашу позицію, щоб не було защемлено економічний суверенітет України».

Які реальні підсумки вступу України до НАТО?

Завдяки зусиллям народно-патріотичних факторів, що показали усьому світу справжнє відношення українців до Північноатлантичного альянсу, нашу країну вдалося втримати буквально в кроці від прізви. Більшу роль у зrivі американських планів зіграли зусилля російської дипломатії й тверда позиція провідних країн Західної Європи.

Маячні планів щодо втягуванню України до НАТО очевидна усьому світу, крім відвертих американських сателітів. Бухарестська зустріч у квітні 2008 року продемонструвала це з вичерпною ясністю. Зовсім очевидно, що від своїх планів американці і їхні місцеві маріонетки не відмовляться. Адже для них занадто багато чого поставлено на карту, занадто приваблива наша територія для заокеанських військових баз. І лунають голоси, що ПДЧ може бути представлений Україні вже в грудні 2008 року, що для вступу в Альянс всеукраїнський народний референдум не обов'язковий. Це зайве підтвердження того, що перед «помаранчевими» правителями стоїть конкретне завдання - за всяку ціну втягти Україну до НАТО. І вони не зупиняться ні перед чим! Тому усіх нас чекає нелегка боротьба.

Коли головою уряду був Віктор Янукович, то Україна проводила навчання разом із НАТО, то що ж, тоді все було гаразд?

Комуністи не керували Міністерством оборони. Ним керував Гриценко - призначенець Ющенка. Як би це міністерство було в руках комуністів, ці навчання були би скасовані. А що спільного в Януковича та Ющенка - це питання не до мене. Бо я в такому форматі, як-то кажуть, «третім не буду».

В університетах вчать, що НАТО, Сполучені Штати Америки, Європейський Союз - це наші друзі, а Росія й Білорусь - вороги. Як Ви це поясните?

Коли капіталізм перетворив викладачів гуманітарних предметів у жебраків, то про них «подбали» різні не завжди чисті структури інших держав. Бідність, звичайно, це серйозна вада, але, боюся, що багато хто із цих професорів втратив й моральне почуття, почали забивати в голови студентів звичайну пропаганду, якою займався ще доктор Геббельс. За це їм приплачували з різних фондів, а при Ющенко навіть дають медальки, звання позаштатних радників. У гуманітарній освіті не тільки жахаюча корупція, але й ідеологічна небезпека оселилася, із цих, вибачте, розритих «могил» так і несе агресивною русофобією і поклонінням перед всім західним. Дивно, що не вивчають ще доброчинний ефект, скажімо, середньовічної інквізиції на ментальність європейських народів.

Зараз влада України офіційно виділяє гроші на пропаганду членства нашої країни в НАТО. Якщо державою буде керувати Петро Симоненко, то чи з'явиться в бюджеті стаття видатків «пропаганда інтеграції з Росією й Білорусією»?

Поліпшенню відносин із цими братніми країнами пропаганда не потрібна. Більшість українських народів завжди готова підтримати курс на зближення з Російською Федерацією й Білоруссю.

За які гроші рекламиують по телевізору НАТО?

Це, поза всяким сумнівом, народні, бюджетні гроші. Фінансова допомога НАТО наших розцінок на рекламу, вибачте, не потягне. Адже НАТО виділяє відносно невеликі гранти. Крім того, сьогодні вже й у Брюсселі не зовсім упевнені, чи хочуть вони, щоб Україна стала членом НАТО.

Багато хто там, у Брюсселі, широко вірить у демократичні цінності, а в Україні їх немає й не було. Як це так, спікер, прем'єр, президент подають секретну заявку в НАТО, і це після відомих протестних подій у Феодосії, які транслювали всі провідні світові телеканали?

Коли американці говорять Ющенкові: «Віктор, ти впевнений, що українці справді хочуть у НАТО?», то він думає, що обов'язково потрібно сказати, що впевнений, а то відразу викличуть «на килим». Адже Ющенко дуже непопулярний президент, втримується в кріслі милістю Януковича, а тепер його на міцній повідці тримає Тимошенко.

Наскільки нам відомо, НАТО фінансує в Україні наукові проекти, проводить навчання українських офіцерів за кордоном. Це дійсно так?

Правда. Але для того, щоб навчатися в натівців та отримувати фінансування для наукових проектів цілком достатньо Хартії «Україна – НАТО». Крім того, натівці отримують з цього свій зиск, мають доступ до наших досліджень, отримують вплив на настрої нашої армії. Цьому не слід радіти, слід цього соромитися й збільшувати бюджет збройних видатків нашої держави.

Пам'ятається, проти НАТО збирали підписи. Так чи буде референдум щодо цього, чого сьогодні домагається КПУ?

Як відомо, зібрано 4,5 мільйона підписів громадян України про проведення референдуму щодо вступу до НАТО ще у 2005 році.

Президент Ющенко, поки він ще президент, зобов'язаний виконати свої конституційні зобов'язання, підписати всі необхідні документи й оголосити референдум щодо членства в НАТО. Інакше після того, як він перестане бути президентом, або коли знімуть із нього недоторканність (зараз навіть деякі «помаранчеві» почали за це виступати), то йому доведеться відповісти за цю злочинну недбалість.

Не секрет, що комуністи - ініціатори блокади парламентської трибуни й ні на які компроміси не підуть, тому що воля виборців, що проголосували на виборах 2006-го й 2007-го років проти НАТО, це священна воля народу.

Можливо, українці ще недостатньо знають про НАТО, щоб свідомо голосувати «за» чи «проти»?

Нам вже чотири роки товчуть в мозок НАТО, яке воно гарне, багате та ефективне. Дослідження щодо того, що нібито українці недостатньо інформовані, публікують організації, які отримують західне фінансування. Коло замкнене. Тому раджу не звертати уваги на такі демагогічні аргументи. Це частина агітаційної кампанії «за НАТО». Чому тоді відсоток тих, хто проти - лише зростає? Це свідомий суспільний вибір.

Чи правда, що якщо ми не станемо членом НАТО, то нас не візьмуть у Європейський Союз?

Це свідома неправда. У ЄС багато країн, які не є членами НАТО й не прагнуть ними стати, добре розуміючи, що це не європейський, а американський агресивний союз. Більше того, нейтралітет - це політика поважаючих себе країн, що не бажають ставати мішенями в розбірках США ледве не з усім світом. Деякі лукаво пропонують, мовляв, давайте вступимо, куди беруть - у СОТ, в НАТО, а то до стандартів ЄС нам ще далеко. Ці люди не поважають свою країну. В Євросоюз вступила, наприклад, Болгарія, багато показників якої гірші, чим в Україні.

Але проблема не тільки в цьому. Європа тепер добре подумає, перш ніж приймати до себе сателіта США, що заплутавшись у шароварах, біжить у НАТО. Адже нинішні відносини США і ЄС безхмарними не назвеш, а Україна може просто виявитися між двох вогнів.

Комуністи вважають, що у відносинах України з ЄС необхідно захищати національні інтереси, шукати конструктивні рішення й підтягуватися до європейських стандартів життя. Адже це вже вдається Білорусі, Казахстану, Росії.

Кажуть, у НАТО все вирішується шляхом консенсусу. Хіба ж таким чином можна примусити Україну щось робити?

Ви знаєте, консенсусом приймаються ті рішення, які заздалегідь підтримав головний спонсор, виробник та користувач НАТО - Сполучені Штати. За останні 5 років цього не сталося лише два рази - коли член НАТО (задумайтесь над цим!) Туреччина попрохала у своїх союзників допомоги проти курдів, які відколювалися від розореного американцями Іраку, то континентальні союзники відмовили туркам через побоювання того, що вони скоють невідправдані речі з точки зору прав людини.

А другий випадок ми всі недавно бачили у квітні 2008 року, прогресивні українські сили на чолі з комуністами, а також Росія, яка не хоче війни в Східній Європі, та європейські союзники, яким набрид американський імперіалізм, в Бухаресті відправили Буша додому їсти консерванти. Так що консенсус як формальності, існує, та насправді все вирішують великі гроші й великі інтереси.

Комуністи завжди виступали за міжнародне співробітництво. Чому ж вони тоді проти НАТО і ЄС?

Комуністи не виступають проти ЄС. Однак, так і в ЄС вважають, ми ще не готові до інтеграції, Україні потрібний тривалий період інтенсивного розвитку. І нам, і Росії, і Білорусії, й іншим країнам такий період міг би дати Єдиний економічний простір. А потім відбулася б поступова інтеграція між двома могутніми союзами – ЄС і ЄСП, найбільша, можливо, подія у світовій історії.

На жаль, «помаранчеві» зруйнували цей задум і тепер Україна животіє на периферії світових процесів. НАТО, без натяків - це група держав, залежних від США. Ми не бажаємо жертв, які принесе Україна на вівтар американського імперіалізму, якщо вона вступить у цей блок. А міжнародне співробітництво найкраще координує ООН.

Як Ви думаете, з появою «незалежного» Косово «дурощі на Балканах», про які говорив Отто Біスマрк, закінчаться?

Боюся, що ні. Про мудре попередження німецького канцлера забули в 1914 році і це привело до світової війни. Не хочут пам'ятати про нього й зараз. Сполучені Штати ведуть у регіоні агресивну, бездарну політику. Величезна база «Бондстил», американські солдати в Румунії і Болгарії, але ж той же Бісмарк заявляв, що не хоче жертвувати заради Балкан кістками навіть одного померанського гренадера. І він знов, про що говорив.

Сьогодні у Вашингтоні активно грають карту «Великої Албанії», розраховуючи, що зможуть контролювати це утворення. Урок, піднесений афганськими талібами, їх нічому не навчив. У перспективі багатьом американським «grenaderam» прийдеться скласти голову на Балканах. Що несе ця політика народам півострова? Нічого гарного.

У Чорногорії більше 5% населення - албанці. Ріст серед них екстремістських настроїв тільки підсилюється серед інших народів албанофобією. Сербії, якщо вона не буде «слухатися», завжди можна нагадати про багатонаціональну Воєводіну. А мир у Боснії в будь-який момент може перетворитися з тендітного в примарний.

Останнім часом абревіатура ФАРК (Колумбія) постійно на слуху. Що Ви думаєте про це повстанське угруповання?

Існування й діяльність «Революційних збройних сил Колумбії» зайвий раз нагадує про кризу компрадорського олігархічного капіталізму в цій країні й Латинській Америці взагалі. З іншої сторони - в ідеології й діях ФАРК багато відвертого лівацтва. Ми це вже проходили. Я маю на увазі «Червоні бригади» в Італії, німецьку «Фракцію Червоної армії» і японську «Червону армію». У тій же Латинській Америці приклад Венесуели й Болівії показує, що легальними й мирними політичними діями можна домогтися більшого.

Що Ви думаєте про відносини між Україною й Польщею?

Історично так склалося, що між нашими народами завжди були непрості відносини. Інакше б не було національно-визвольного повстання українського народу під проводом Богдана Хмельницького, інакше б не писав Тарас Шевченко поему «Гайдамаки», а Микола Гоголь «Тараса Бульбу». У двадцятих роках минулого століття польська влада активно підтримувала найбільш реакційні українські політичні чинності - я маю на увазі залишки петлюрівської армії, що осіли у відродженні Речі Посполитій, а також окупацію Західної України до вересня 1939 року. На жаль, щось подібне відбувається й зараз.

ПРО ХЛІБ НАСУЩНИЙ

Вважається, що туризм - це чи не найприбутковіший бізнес, особливо «зелений туризм», у тих самих Карпатах. Може, вже слід відійти від догми про заводи, які «нас годують»?

Можна, але тільки частково. І дуже обережно треба відходити. Заводи нас годують і серйозно. Я скажу так, Україна занадто складна й велика за своїм господарством держава, щоби робити туризм пріоритетом розвитку. Тим не менш, уже сьогодні малий та середній туристичний бізнес перетворився на вагому частину економіки країни й важливого платника податків. Політика КПУ це враховує.

Україна вже давно експортує в основному напівфабрикати й сировину. Кінець цьому буде чи ні? Чи є в комуністів рецепти виходу із ситуації?

Розумієте, головна проблема нашої країни - це звичка, або скажімо так, надто спокійне відношення до неправди. Звичайно, усе у владі розуміють, що потрібно розвивати внутрішній ринок, стимулюючи виробництво. Це системна відповідь і на інфляцію, і на те непривабливе місце, що ми займаємо у світовому поділі праці.

Правда, справи все-таки не так погані - наша країна випускає й високотехнологічну продукцію. Інша справа, що, приміром, експорт сталевого аркуша дає швидкий прибуток – фактично 40 процентів валютних надходжень від міжнародної торгівлі. Підприємствам металургійної галузі вигідний вступ України у ВТО. Заходу теж добре - чим більше сировини на світовому ринку, чим воно дешевше, тим легше йому жити. Але навіть у цих умовах можна підняти промислове виробництво, якщо держава уважно вивчити переваги й недоліки, вкладе гроші, тоді й інвестори потягнуться.

Багато країн так переборювали проблему вузькопрофільності свого експорту. Адже та ж сталь також не вічна. Колись Галичина була багата нафтою. Колись чеське взуття було краще італійського. А що зараз? Ситуація, коли одна-дві галузі приносять весь виторг від експорту для нас згубна. Цього треба позбуватися. І влада знає, що іншого виходу немає. Але як писав Маркс, немає такого злочину, якого капіталіст не зробив би заради прибутку, вичавлюючи її з робітників.

Останні роки імпорт росте швидше експорту. Але ж ще зовсім недавно Україна була експортно-орієнтованою країною. У чому ж справа?

Справа в зовнішньоторговельній політиці «помаранчевих», у стратегічних прорахунках і сумнівному патріотизмі багатьох українських політиків.

Економісти говорять по-різному, але все-таки в українських умовах перекошене сальдо зовнішньої торгівлі - це лихо. Розвинуті держави можуть довго існувати в умовах негативного сальдо, оскільки мають високу якість експорту - це капітал, кінцевий продукт, технології. У них небагато конкурентів.

А ми мало унікального продаємо. При такому, як нині модно говорити, «розкладі» ми залежимо від коливань світових ринкових цін, а це багато в чому стихія, особливо в сільському господарстві. Через світові кліматичні проблеми й продовольчу кризу коаліційний уряд Януковича, до якого входили представники КПУ, торік заборонив експорт зерна, хоча ми один з його світових постачальників.

А тепер-то, виявляється, наш уряд був повністю правий. Подивіться, у Єгипті в чергах за хлібом гинуть люди... Так, Україна довго вступала у СОТ. Але і Китай вступав двадцять років й став членом СОТ тільки тоді, коли ті галузі, які для КНР є ключовими, відчули себе впевнено, вони перестали боятися конкуренції на своєму внутрішньому ринку. Подивіться, тепер і нашими вулицями бігають китайські автомобілі, а в самому Китаї той же класичний «Дженерал моторс» процвітає, у той час як у Сполучених Штатах ця фірма занепадає.

Це до того, що все можна побудувати розумно, планувати на роки й десятиліття вперед, як це робить Китайська Народна Республіка. Наприклад, український виробник сьогодні слабенький, йому важко задовольнити попит, тому росте імпорт, це впливає й на ріст інфляції. А влада замість того, щоб допомогти вітчизняному виробникові, навпаки, добиває його - і за хабарі, і по дурості. Комуністи постараються змінити ситуацію в зовнішній торгівлі України.

Пенсіонери, принаймні більшість, живуть у вбогості, якщо не мають нормальних дітей. Чи Компартія знає спосіб, як це змінити?

Зараз прем'єр Юлія Тимошенко домагається продовження великої приватизації і частину отриманих грошей неодмінно кине в багаття інфляції, намагаючись таким чином відкупитися за весь паразитуючий олігархічний прошарок, який зухвало розікрав народну власність - заводи та фабрики, інше прибуткове майно.

Віктор Ющенко, як відомо, намагається протистояти Тимошенко, але лише з тих міркувань, що йому та його оточенню власноруч хочеться розтрошити й роздерибанити ту державну власність, яка ще залишилася. Зажерливість новітнього українського панства безмежна.

А комуністи давно пропонують використати державну власність на користь соціально незахищеного населення. За рахунок прибутків цих підприємств не раз обікрадений олігархами український пенсіонер матиме

змогу чи не вдвічі збільшити пенсію, якщо при владі буде знаходитися соціально-орієнтований та справді патріотичний уряд.

У найгіршому випадку, коли держава вже не має змоги зробити те чи інше підприємство ефективним, воно не повинно переходити до рук іноземців, яку б вигідну пропозицію вони не надавали, а може бути продане тільки національному виробнику. Адже з транснаціональними монстрами сьогодні ладні змагатися лише потужні держави (наприклад, Росія нещодавно зуміла вигнати декілька транснаціональних корпорацій).

Так чи інакше, будь-яка приватизація мусить насамперед сприяти підвищенню добробуту людей, причому постійному, а не одноразовому. Для цього необхідно проводити зважену, чесну, стратегічну політику, чого тимчасові уряди скоробагатьків ніколи не робили й чи навряд будуть робити. Крім того, необхідно реформувати пенсійну систему.

Навряд чи держава здатна зробити це самотужки, бо після атаки мародерів вона знаходиться в напівзруйнованому стані і потребуватиме кваліфікованого міжнародного досвіду. Пенсійна реформа - справа складна, але аж ніяк не неможлива. Почати, вважаю, треба з «злодійських» привілеїв, коли людину впливові друзі роблять на день заступником міністра чи міністром, і він отримує тепер гігантську пенсію. Такого у світі немає ніде, це ганьба.

Київ забирає всі податки собі, регіонам залишаються копійки, не говорячи вже про маленькі міста й села. Центральна Україна виглядає гірше, ніж після війни. Якщо КПУ прийде до влади, чи стане провінція жити краще?

Так, це ще одна дикість - центр «вигрібає» усе. Чим більше регіон, місто або район заробляють, тим меншу підтримку їм надає центр. Таким чином, виходить, що столиця не стимулює розвиток регіонів. Зате стимулює ріст тіньової економіки. І справді, навіщо чиновникам напружуватися, якщо їхній успіх приведе лише до збільшення розміру плану збору податків? Це перше.

Друге. Через ненормальну централізацію країни, начебто в нас якийсь військовий режим, більшість підприємств реєструють у Києві, щоб бути ближче до тих, хто «виришує питання» у міністерствах і в парламенті. А реальна діяльність фірми ведеться в регіоні, але податки регіону вона не платить.

Викорінити це явище необхідно відповідними законами, необхідно зробити області більш самостійними. Глобалізація, нові технології дозволяють поліпшити життя людини, забезпечити його потреби, незалежно від місця проживання. І федералізм - це один з важелів, які здатні повернути Україну на шлях до кращого майбутнього.

Якщо б не єдиний податок, на заробітки виїхала би половина населення. КПУ виступає за великий державний сектор, то чи не скасують комуністи цю фактично єдину пільгу, яку ще має малий і середній бізнес?

Комуністи - не вороги малого і середнього бізнесу. Ми вважаємо, що є галузі й підприємства, які повинні належати державі, з тим, щоби їхні прибутки йшли в кишеню громадян у вигляді пенсій, зарплати лікарям, викладачам, учителям. Більше того, лише держава є достатньо потужною, щоби інвестувати в повноцінний розвиток таких підприємств.

Чомусь у розвинених країнах Європи державі належать значна власність і реальні права в стратегічних галузях, у нас ситуація геть інша - наша влада, на жаль, взяла курс на розбудову колоніальної економіки, у якій «тубільна» держава є лише не надто потрібним довіском до транснаціональних корпорацій. Якщо великі стратегічні підприємства відіграють важливу державну роль, то малі та середні підприємства відіграють невід'ємну соціальну роль.

Підтримка малого та середнього бізнесу - це політика соціальної стабільності та розвитку. Такі підприємства цементують територіальні громади, які сьогодні розбігаються від фактичного безробіття, вони гнучкіші, здатні швидше вирішити ті чи інші технічні завдання, відіграють важливу організаційну роль, ті ж базари - це впливові виборчі колективи.

Вже зараз два мільйони приватників забезпечують шість мільйонів (!) робочих місць, а утримують ще більше людей за рахунок власних сімей. Тому цей прошарок матиме зиск з перебування комуністів у складі уряду. Так, у минулому році КПУ була частиною парламентсько-урядової коаліції, навіть міністр економіки був делегований комуністами. І що, хіба погіршилося становище малого чи середнього бізнесу? Більше того, хочу сказати, що зараз гостро постає питання про пенсійне забезпечення підприємців, які працюють за єдиним податком.

Адже в цьому році вже виповнюється фактично 10 років з часів запровадження в Україні цієї системи. Відтак, певна частина підприємців вже знаходиться на півшляху до мінімального пенсійного стажу. А пенсія в них буде мізерна. Як це змінити? Як зробити так, щоби підприємець не був змушений сподіватися лише на себе в похилому віці?

Підприємці зацікавлені в тому, щоби колись вийти на пенсію й бути забезпеченими не гірше, аніж громадяни інших країн. Вважаю, що тут у нас є спільний інтерес для розмови й співпраці, необхідно розробити систему, яка влаштовує обидві сторони – малих і середніх підприємців і державу.

То обіцяли скасувати ПДВ, то знизити цей податок, а виявилося, як завжди, знову обманюють. Сам глава податкової адміністрації м'явся-м'явся, та й сказав щось начебто «часи міняються, різне буває». Яка думка КПУ в цьому питанні?

Я вважаю, що держава має всі можливості знизити тарифи на комунальні, транспортні послуги й послуги зв'язку, принаймні, на 20% за рахунок скасування на них податку на додану вартість. Впевнений, що для розвитку української економіки, підвищення добробуту людей податок ПДВ потрібно скасувати.

Скасування ПДВ - це поліпшення інвестиційного клімату й подолання тіньових корупційних схем, пов'язаних із цим податком. Скасування ПДВ - це підвищення купівельної спроможності населення, це додаткові оборотні кошти для підприємств, ця обов'язкова умова піднесення вітчизняної економіки й розвитку держави. Скасування ПДВ - це одне із програмних завдань нашої партії.

Горезвісний податок на додану вартість придумав у свій час міністр фінансів «помаранчевого» уряду Віктор Пинзеник. Саме йому повинні бути вдячні нинішні олігархи, що сколотили капітали на кримінальних схемах повернення ПДВ, саме його повинні «міцними» словами згадувати ті, чий чесний бізнес душився всі ці роки. ПДВ цілком можна замінити податком з обігу.

Комуністи, як політична сила, що відстоює принципи справедливості й рівних можливостей для всіх, хто заробляє на житті чесною працею, будь-то робітник на підприємстві, службовець, вчитель або підприємець, вже давно ведуть боротьбу за скасування вбивчого для української економіки ПДВ і заміну його податком з обігу.

Податок з обігу - це один з видів непрямих податків, що стягаються з обороту товарів і вступають у бюджет держави в міру їхньої реалізації. Величина податку з обігу твердо фіксована в цінах товарів. Існуючий у нашій країні до 1992 р. податок з обігу надходив переважно від галузей легкої й харчової промисловості, сировинні галузі податком з обігу не обкладалися. У більшості країн, де існує такий податок, він стягається з поставок всіх товарів і виконаних усередині країни оплачуваних робіт, із внутрішньозаводського споживання, часто за імпорт товарів.

У західноєвропейських країнах податок з обігу не стягається з експортних поставок товарів з метою стимулювання експорту. Податкові ставки можуть диференціюватися по різних видах товарів і послуг, так що механізм стягнення податку з обігу неоднаковий.

У самому абстрактному виді його можна представити в такий спосіб. Якщо вартість реалізованого підприємцем товару становить 1000 грошових одиниць, а податкова ставка для даного виду товарів дорівнює 20 %, то ціна, по якій буде реалізований даний товар, підвищиться на величину податку з обігу й складе 1200 грошових одиниць, 200 з яких підприємець зобов'язаний перелічити в державний бюджет. Все дуже просто. А із ПДВ одне суцільне злодійство, платники податків оплачують його зі своєї кишень. Помітте, за роки перебування у владі Ющенка - ставка ПДВ навіть не знизилася!

Люди з заробітків пересилають і привозять чимало грошів - мільярди. Але який з цього зиск для бюджету?

Сьогодні заробітчанство для мільйонів українців це чи не єдине джерело прибутків. Крім того, ці гроші витрачаються в Україні на користь громадян. Деякі партії, через політику яких 6-7 мільйонів співвітчизників виштовхнуто за кордон, тепер лицемірно намагаються обкласти їх якимось податком чи «присоромити». Їх керівникам треба подивитися в дзеркало, побачити там свої відгодовані на народному нещасті обличчя.

Люди важко працюють, працюють як правило, нелегально і на дещо принизливій роботі, годують свої сім'ї, підтримують українську економіку, яка відмовила їм у мінімально прийнятній зарплаті. Створи, Україно, для них високооплачувані робочі місця, тоді й стягуй податок - буде за що.

Чому самі багаті люди в країні подають у податкову злідарські декларації про доходи? Кого вони обдурити намагаються? Чи зможуть комуністи змінити тут ситуацію?

Частково зрозуміти їх можна - наші правоохоронні органи нашпиговані шантажистами, які навіть чесно нажиті гроші, або гроші, які за законом відібрati неможливо, поставлять за провину тим, хто їх заробив. Але все-таки на загальному тлі таких випадків небагато. В основному розбагатілі на хабарах, вимаганні, відмиванні, контрабанді. Ці сумнівні «герої» 90-х років будуть шахраювати завжди. Це вже щось начебто психічного відхилення. А змінити ситуацію звичайно ж можна, і ми будемо це робити.

Чому в Україні не проводять амністію капіталу? Адже такий крок міг би значно збільшити бюджет, хіба ні?

Бізнес така амністія здатна тільки налякати, і недарма - адже не довіряє він бандитам у погонах та їх політичним зверхникам. Ви би довірилися, скажімо, Луценко? Влада теж винна повести себе чесно в цьому питанні. На амністії, яка сама по собі річ, мабуть, і непогана, хтось спробує «наварити», виступаючи шантажистом.

Але податки повинні бути сплачені. Капітал необхідно інвестувати у виробничу сферу, а не в нерухомість. Крім того, чимало в нас таких капіталів, де треба говорити не про амністію, а про відповідальність перед законом. Іншими словами, амністія потрібна, але вона повинна мати певні межі, головні критерії яких - законність і право. Не забуваймо, що на безправ'ї правової держави, якої всі ми прагнемо, не побудувати.

Політики постійно говорять, що тендери - це захист від корупції. Через ці тендери склалася ситуація, при якій діабетики на початку цього року залишилися без інсуліну. Як таке можливе в сучасній країні?

Спільними зусиллями Тендерну палату Верховна Рада скасувала. Але велика небезпека, що проблема відродиться в іншій формі. У нас немає підстав довіряти цьому уряду, у нього занадто багато сумнівних особистостей, а главою податкової служби й митного комітету Тимошенко призначила олігархів Сергія Буряка й Олександра Хорошковського.

Тому цілком може бути, що державна закупівельна мафія спливе десь знову, хоча її «хресний батько» Антон Яценко – народний депутат від БЮТ, а його партійне начальство «раптово» стає глухим, і тему власних зв'язків з тендерними махінаціями вважає надуманою й навіть називає Яценко «талановитим молодим економістом».

Ми уважно стежимо за тим, який механізм держзакупівель буде запропонований, зовсім без конкурсу їх проводити теж підозріло. Україну необхідно елементарно очистити від злодіїв, тоді й до держзакупівель відношення буде більше спокійним. Я впевнений, що в наступному уряді, до складу якого входитимуть комуністи, ми повинні наполягати на тому, щоб міністром внутрішніх справ був представник КПУ. Тенденція в наявності: соціаліст Цушко був значно кориснішим соціаліста-зрадника Луценка. Міністр-комуніст буде ще кращим. Тоді почнуть боятися красти в народу, прирікати людей на смерть без інсуліну, без інших ліків.

До цього хочу додати, що комуністів обвинувачують у «негуманності» за те, що ми пропонуємо повернути страту. Але сьогодні олігархи, хабарники, екстремісти, найманці іноземних держав і їх підручні вже поставили на грань виживання нас. З такими серйозними злочинами слід боротися дуже рішуче.

Не знаю, хто розраховує інфляцію, але ціни в нас щороку зростають на значно більший відсоток. Як зробити так, щоб держава нам не брехала?

Справа у тому, що українська держава, по суті, припинила посправжньому планувати. Чи не кожен рік маємо замість уряду пожежну команду. Таким чином, підвищення бюджетних виплат, як правило, здійснюються з величезним запізненням, тому замість того, щоб полегшувати життя, знову підвищують інфляцію.

Крім того, методи обчислювання інфляції в нас дещо специфічні. Наприклад, за останній час ціна чавунної болванки не змінилася, а ціна м'яса зросла удвічі. Але відображається середній результат. Це, звичайно, пояснення досить спрощене та іноземні фахівці вже висловлювали здивування способами підрахунку інфляції, які в нас побутують. Ще одна причина - вимущене приховання доходів, часто цілком легальне, бо

людина, скажімо, малий підприємець, отримує гроші від родичів, працюючих за кордоном. Вона ж витрачає ці гроші, а формально заробляє копійки.

У нашій партії достатньо фахівців, які б долучилися до позитивних перетворень у галузі оподаткування з тим, щоби й люди не постраждали, і бюджетні виплати перекривали темпи зростання цін. Не слід також забувати, що КПУ єдина з опозиції, хоча й не одностайно, бо думки були різні, але підтримала нині діючий бюджет. Інша справа, чи здатен уряд його виконати?

Неважко зрозуміти, що поки що демократія в нас дуже умовна, тому фахівцям на державній службі доводиться підлещуватися під керівництво, займатися своєрідною пропагандою. Гарантую, що коли з народною допомогою комуністи прийдуть до влади, брехуни-агітатори швидко позбавлятимуться посад. Адже йдеться про найголовніше - стан господарства, а відповідно суспільства, народу.

У нас нібито зменшували рекламу горілки та тютюну. Справді, у відкритій формі це з телебачення щезло. Але куди не поглянь, всюди рекламиують пиво та інші продукти.

Це багатоаспектне питання. Врешті решт, горілку українці виробляли з давніх-давен, це традиційний фах нашого народу, як у швейцарців, скажімо, сир та шоколад, а на півдні Європи вино.

Я думаю, що всі погодяться: українська горілка - найкраща у світі. Але алкоголь часто викликає залежність, а відсутність почуття міри призводить до трагічних наслідків. Олігархи, які контролюють у нас виробництво алкогольних напоїв, поступаються багатством хіба що банкірам, сталевим та хімічним магнатам. Вони опираються, звичайно, збільшенню податків, обмеженню реклами, але знов-таки, ну як можна брутално наживатися на людському нещасті, в тому числі і на молоді? Я так дивлюся, мабуть, уже молодші школярі п'ють пиво й все це вважають чимось прийнятним.

Ви знаєте, американське законодавство дозволяє купувати алкоголь лише з 21 року. А тепер порівняйте спортивні досягнення американців і нас, порівняйте тривалість життя, і все стане зрозумілим. Маємо просто нелюдський, так би мовити, лібералізм.

Великі прибутки для бюджету гарантовані, якщо ми, подібно до розвинутих країн, дозволимо продавати алкоголь лише в спеціалізованих крамницях, будемо суворо карати тих, хто продає алкоголь дітям, п'є перед тим, як сідати керувати автомобілем тощо. Але крім того, потрібно розвивати економіку країни, щоби ЗМІ та рекламні компанії могли дозволити собі не залежати від виробників алкоголю та тютюну.

До речі, при тому, що ми всі не в захопленні від майже катастрофічної для галузі антиалкогольної кампанії Михайла Горбачова (хоча чи навряд керівництво країни мало на увазі винищити галузь), але

якщо ви подивитеся статистику, то побачите, як різко зросла в ті роки середня тривалість життя та як стрімко пішла долілиць, чи не вперше в історії, крива алкоголізму. До речі, подорожуючи розвинутими країнами, можна побачити, що саме рекламується: страхові та пенсійні фонди, кредити, автомобілі, нерухомість, послуги. А в нас куди не поглянеш - горілка та сигарети. Це яскраве свідчення примітивності вітчизняної економіки.

Всі кандидати в депутати або президенти кожні вибори обіцяють влаштувати в нас «Силіконову долину». Але щось швидко забувають про це. А українські програмісти - в першій п'ятірці світу. Але в основному працюють за рубежем або на іноземних хазяїв. Що можуть запропонувати комуністи цій прогресивній категорії співгромадян?

Так, це популярна тема. Хоча, досить забавно, коли людина, що заробляє, наприклад, контрабандою футбольок, експортом лому кольорових металів, показом порнографії по кабельному телебаченню, починає просторікувати про «силіконову долину». Правда, говорити про те, що це зовсім неможливо, я б не став. Конкурувати й одночасно співробітничати з американською Каліфорнією вдалося Індії, Тайваню, не говорячи вже про Японію.

Незважаючи на розгром наших науково-дослідних інститутів, дещо все-таки вдалося зберегти. Більше того, серед молодих хлопців безліч талантів. Це правда, ми входимо у світову п'ятірку. Зокрема, Україна провадить комп'ютерні ігри, які стають у Європі хітами, наприклад, усім відомі «Козаки».

Як і в багатьох інших сферах, політика державної підтримки високотехнологічного сектора відсутня. Для того, щоб створити в Україні аналог «Силіконової долини», необхідно комплексне оздоровлення економічного життя, а це неможливе без посилення держави. Необхідно експериментувати. А в нас технопарки тільки почали приносити довгоочікувані плоди, як трапилася «помаранчева» революція.

Таким чином, ми повинні визначити якусь територію, де будемо здійснювати цей проект, причому, можливо, кілька років у збиток собі. Швидше за все це повинен бути південъ, оскільки поруч повинен бути морський порт або сучасний аеропорт. Ми повинні створити необхідну інфраструктуру - офісне, лабораторне містечко, сучасну промислову зону. Це гроші, час, віра й стабільність.

Я вірю, що ми на це здатні, як і на багато що іншого. Це повинна бути державна програма із солідним фінансуванням і прозорим контролем з боку суспільства, нашим фахівцям, які пройшли загартування у великих високотехнологічних корпораціях, повинні бути створені всі умови, інакше нічого не вийде.

А поки-що навіть говорити ні про що, тому що миттєво всі розкрадуть і дискредитують такий проект, або він видихнеться, поки

пройде всі необхідні кабінети. Наша партія налаштована на якісні перетворення в українській економіці, ми хочемо, щоб це зрозуміли всі наші виборці, і я можу сказати, що про високотехнологічний сектор будемо думати дуже серйозно.

Не дуже давно говорили, що технопарки почали приносити прибуток у бюджет, а в тім, що в нас залишилося від науково-промислового комплексу, панувало надзвичайне пожавлення. Що, вийшов «пшик»?

Я хотів би привести текст листа Президента Національної академії наук України академіка Бориса Патона, написаного в листопаді 2005 року:

«Державна політика стимулювання науково-технічного розвитку була заблокована законом України про державний бюджет на 2005 рік. Були припинені на невизначений час уже прийняті у встановленому законом порядку всі інноваційні проекти технологічних парків, затверджені Верховною Радою.

На практиці кризові явища в політиці й економіці витиснули науку й інноваційну діяльність із кола державних пріоритетів, їхня підтримка з боку держави послідовно й неухильно зменшувалася, а у випадку з технопарками була зовсім припинена.

Відсутність позитивного відношення до долі наукових результатів привела до посилення негативних явищ у сфері діяльності НАН України, коли розпадається зв'язок поколінь у науці, вона неухильно старіє й незабаром може настути час, коли критична маса негативних факторів стане такою, при якій ці процеси стануть необоротними. Після цього Україна приречена стати сировинним придатком розвинених держав, джерелом дешевої робочої сили й місцем розміщення екологічно шкідливих виробництв.

З іншого боку, розробка високопродуктивних і енергозберігаючих технологій, виробництво на їхній основі високотехнологічних товарів і послуг, вихід з ними на світові ринки, розширення міжнародної інтеграції в цій області стали для більшості промислово розвинених країн Західної Європи, США, Японії й країн Південно-Східної Азії стратегією економічного росту й, по суті, сформували нову модель економічного розвитку.

В Україні є все необхідне для проведення повноцінної інноваційної політики - незавантажені промислові потужності, наявність великої кількості перспективних інноваційних розробок і головне - висококваліфіковані кадри, готові їх реалізувати. Як показала практика діяльності технологічних парків, сприятливі умови інноваційної діяльності дозволяють залучати позабюджетні інвестиції, власні кошти підприємств, комерційних структур і т.п. Важливо й те, що дозволяє залучити й ті кошти, які при інших умовах були б використані на споживання».

Що тут додаси. І Верховна Рада зрозуміла, що зазіхання на пільговий інноваційний режим було не виправдано ні юридично, ні процедурно, ні економічно.

Але всупереч всім прогнозам президент Ющенко скористався своїм право вето. Фахівці губляться в здогадах, як міг глава держави ветувати закон? Адже він неодноразово заявляв про свої пріоритети в області інноваційної та інвестиційної політики і які знайшли абсолютно адекватне вираження в тексті закону? Однак, чого ще можна було чекати від людини, одруженої на державному департаменті США.

Чому діаспора не інвестує в Україну. Я маю на увазі не тільки Західну Європу та Америку, але й співвітчизників у Росії. Не довіряють?

Давайте спочатку подивимося на західну діаспору. Вони - нащадки, насамперед, тих людей, які воювали проти Радянського Союзу та Радянської України, в тому числі, в 20-х і 40-х роках. Про це не дуже приємно говорити, але це відправна точка.

Я думаю, вони сподівалися, що Україна, ставши незалежною державою, стане проводити ту ж політику, що й країни Балтії. Тобто, відмовить у громадянстві, наприклад, усім, хто приїхав в Україну після встановлення Радянської влади, розмістить у себе військові бази та контингенти НАТО, запросить емігрантів собою правити. Вони вважали, що у СРСР нам забороняли говорити українською мовою, була окупація.

Тобто вони збиралися в'їхати сюди на білому коні, адже їхня мрія про незалежну Україну перемогла, правильно? Вийшло зовсім не так. По-перше, Україна була перетворена в незалежну державу волею деяких представників вищої партійно-господарської еліти УРСР. Вони, у загальному плані створили цю державу, і, природно, зайняли в ній домінуюче положення. А емігрантам місця якось не знайшлось, їхня ідея не була втілена - УНР ніхто не збирався відновлювати, хоча Кравчуку так званий «уряд у вигнанні» й передав «булаву».

По-друге, Україна пішла на нульовий варіант закону про громадянство, надавши його всім, хто проживав в УРСР. Як, до речі, при всіх цивілізованих «розлученнях» відбувалося - представте, якби Чехія зі Словаччиною розставалися по прибалтійському принципі? Так що подивилася та еміграція - а тут не та Україна, що вони собі намалювали.

Приїхали одиниці, максимум десятки. Але, звичайно, не просто жити: приїхав Роман Зварич, приїхала Ярослава Стецько - і відразу в політику, приїхала Катерина Чумаченко - й відразу за представника місцевого правлячого класу заміж!

А коли нас буквально за горло взяла економічна криза, то емігранти вийшли з моди. Так, вони завжди допомагали своїм родичам, своїй малій батьківщині - Західній Україні, на тім і спасибі. Молоде покоління діаспори говорить українською мовою погано, вона їй із практичної точки

зору й не потрібна. Але головне - немає взаєморозуміння. Поки вони не зрозуміють, що Україна й українці не такі, як їм представлялося з Торонто й Чикаго. А як інвестори вони навіть менш прийнятні, чим інші, тому що занадто політизовані.

Може бути, все вищесказане й звучить жорстоко, нікого особисто кривдити не хочеться, але після торішнього приїзду українського націоналіста пана Лозинського, що назвав українських ветеранів-переможців у Великій Вітчизняній війні «гарматним м'ясом», іншого сказати не можу. У США або Канаді цьому панові й у голову б не прийшло сказати щось подібне на адресу таких же ветеранів. Характерний приклад - прем'єр Люксембургу в Москві заявив, що ні його покоління, ні молодь не повинні забувати, яку величезну роль зіграла Росія у звільненні його батьківщини. Це усвідомлюють всі розсудливі люди Заходу. А пану Лозинському і йому подібним звичайно ж не по дорозі із сьогоднішньою Україною.

На даний момент найбільшу роботу для свого народу, безсумнівно, роблять наші діаспори в Сербії, Росії (насамперед у Санкт-Петербурзі) і Канаді (якщо ми не будемо брати до уваги різноманітних лозинських).

Східна діасpora - питання більш тонке. Вона досить асимільована, але головне - не це. «Помаранчева» влада намагається використовувати наших співвітчизників у Росії й інших країнах СНД для різних провокацій. Але ж у рядах російських українців безліч ентузіастів української справи, українство як культурний рух народився навіть не стільки в Києві й Полтаві, скільки в Санкт-Петербурзі, у чиїх салонах і аудиторіях творили титани української освіти. Уряд, у якому будуть комуністи, обов'язково залучить до своїх програм закордонних співвітчизників. Програма допомоги закордонним українцям повинна отримати гідне фінансування й інформаційне висвітлення.

Є один більше важливий момент. Поки наші громадяни будуть на чорних роботах за рубежем вкалювати, поки Київ буде проводити абсурдну зовнішню політику, навряд чи варто розраховувати на повагу й розуміння з боку мільйонів закордонних українців. Ми повинні стати гідною державою, тоді й діасpora зіграє свою роль.

Подивіться, величезна діасpora в Пакистані, він бідний і нестабільний, але має ядерну зброю. Про Ізраїль і говорити нема чого. Мексика - динамічна країна. Польща й Ірландія, що колись втратили значну частину населення, також досить розвинені, Італія - серед світових лідерів. Існує безліч країн, якими можуть пишатися їхні закордонні співвітчизники.

Об'єктивно Україною теж можна пишатися - космос, футбол, бокс, шахи, зброя, смачна кухня й так далі. Але в коктейлі із криміналом, націоналізмом, низькою мораллю, відсутністю справжньої державної еліти, на жаль, поки переважає все це.

Який відсоток ринку повинен бути у соціально-орієнтованій економіці?

Такий, котрий дозволяє фінансувати безкоштовну якісну освіту й охорону здоров'я, а також платити гідні пенсії нашим громадянам, не ставити під удар національні інтереси нашої держави.

Чому продукти дорожчають майже щодня?

Міркуючи над відповідю, переглянув в Інтернеті заголовки основних інформаційних агентств. От вони: «Ера дешевих продуктів закінчилася», «"Прихований" голод іде по планеті», «Голодні бунти загрожують світовій стабільності» і т.п. Згідно даних Всесвітнього банку, за останні 10 років світові ціни на продукти харчування збільшилися на 75%, ріст цін буде тривати. У 2008 році більшість країн світу зіштовхнуться із серйозною недостачею їжі.

Що ж відбувається? Фахівці пояснюють це тим, що все частіше сільськогосподарська продукція використовується як сировина для біопалива. Перелякані ростом цін на нафту й газ уряди країн «золотого мільярда» таким способом вирішують проблему дефіциту енергоносіїв. Згадують і глобальне потепління, і посухи.

Але причини голоду більш глибокі. Глобальна капіталістична економіка зіштовхнулася з вичерпанням дешевих трудових ресурсів. Останнім часом спостерігалося деяке збільшення доходів населення в країнах, що розвиваються. Західні аналітики із тривогою (!) відзначають, що жителі країн, що розвиваються, споживають більше м'яса. Знаючи сьогоднішнє меню простого українця, в це мало віритися.

Факт залишається фактом - в умовах кризи, що розгортається, командири капіталістичної економіки не можуть дозволити собі навіть мінімального поліпшення умов життя в країнах так званого «третього світу» (куди зусиллями наших правителів давно відкинута Україна). Дивовижна різниця між низькою собівартістю продукції, обумовленою незначними витратами на працю, і її високою продажною ціною повинна бути забезпечена будь-якими способами. Економічними або позаекономічними. Попросту кажучи, житель країни, що розвивається, повинен трудитися за жменьку рису, інакше капіталіст втрачає прибуток.

Цікава в цій історії роль України з її найбагатшими продовольчими ресурсами. Експерти стверджують, що Україна може допомогти впоратися зі світовою продовольчою кризою. Для цього необхідно відновити агропромисловий комплекс, що прийшов за роки радикальних ринкових реформ у занепад, і різко збільшити обсяги виробництва продуктів харчування.

Здавалося б, це очевидно, але президент Ющенко вже котрий рік головним чином стурбований «популяризацією відпочинку в українському селі». Якщо його фантазії втіляться в життя, то деякі селяни, що

залишилися на селі, будуть показувати зажддю іноземцям руїни елеваторів і колгоспних ферм, побудованих у радянський час. А якщо ще справа дійде до розпродажу земель... Що тут скажеш! «Кого боги хочуть погубити, того вони позбавляють розуму».

Землю начебто продавати заборонено, але ті, у кого є гроші, щосили її скуповують. Як це пояснити?

Земельне питання погубило не один уряд й не одну державу. У нас заборонено продавати землю сільськогосподарського призначення. Для комуністів, як відомо, це питання принципове.

На прикладі багатьох країн ми переконалися, що така приватизація земельного фонду, яку замислили наші олігархи, і яка частково проведена ними в життя, приводить лише до катастрофи.

Ліберали стверджують, що, віддавши землю, ми допоможемо селянам, які зможуть віддати її в заставу банкам й дістати кошти для розвитку свого господарства. Але підступництво в тім, що аграрний бізнес дуже ризикований. У ЄС його субсидіють постійно.

Як тільки ми в Україні налагодимо дотування, як тільки з'являться крупнотоварні виробники на селі, а тільки такі сьогодні й виживають на світовому ринку, тоді й можна буде порушувати це питання знову. Впевнений, у цьому випадку воно відпаде само собою.

Подивіться, врізали небагато субсидій у ЄС - і відразу ж ціни на продукти харчування кинулися вгору, і на нас це відбилося миттєво. Що вже про наше кволе сільгоспвиробництво говорити! Більше 90% селян відразу втратять землю, так ще й у борги влізуть, у довічне рабство, адже, як відомо фахівцям, тільки до 10% людей у цілому здатні займатися бізнесом.

А наступний етап такої приватизації - дозвіл продавати землю іноземцям. Насправді, це банальний грабіж, як вже колись давно було обгородження землі в Англії - людей виганяли, вони вмирали від голоду, а потім їх саджали в робітні будинки.

Ми повинні розвивати свій унікальний сільськогосподарський комплекс по-іншому, розвивати інфраструктуру, зробити життя на селі забезпеченим. А сьогодні люди, які просто вкрали гроші в інших людей, відняли в них майбутнє, намагаються уникнути ще й землю. Сьогодні сільради «під шумок» реалізують землю, користуючись дірами в законодавстві. Цим повинні займатися правоохоронні органи.

Дивлюся на наше сільське господарство - і хочеться ридати. Як можна було зруйнувати його, адже колись він годував всю Європу?

Справа у тому, мабуть, що організована злочинність значно розумніша за вітчизняних ліберальних горе-реформаторів. Нині багатьом зрозуміло, що українське сільське господарство знищувалося навмисно,

тими, хто розраховував, і як виявилося, правильно розраховував, оволодіти за безцінь гігантським обсягом майна. На жаль, вірогідно, саме в цьому був глибинний сенс перебудови й розвалу СРСР, які проводили їхні ініціатори - зрадники соціалізму з-поміж вищого керівництва радянської номенклатури.

Хаос економічної депресії 90-х років, особливо важкий в Україні, безсумнівно, був керованим. Ким? Це найлегше питання - багато з тих, хто за копійки «прихватизував» державну власність або отримував вигідні «монопольки» з липких рук керівників держави - нині відомі політики та чиновники.

Українські родючі ґрунти та аграрна промисловість тепер, та й завжди, найбільш ласий шмат європейської території для транснаціональних корпорацій та розвинутих держав, які сьогодні задихаються від продовольчої кризи. Тепер в українців намагатимуться забрати землю під приводом того, що вони, мовляв, неефективно її обробляють. Вже почали, бачите, диверсії проти нашої продукції за кордоном. А нашим олігархам, які протягнули до неї свої пожадливі «мацяльці», інтереси країни нецікаві. Головне для них - прокрутитися, нажитися, така в них психологія.

У нашій країні необхідно зробити найважливіше, а саме подолати головну перешкоду для розквіту галузі, яка до цих пір забезпечує Україні перші місця за багатьма позиціями у світі. Ця перешкода - земельна мафія, про існування якої недавно раптом «здогадався» навіть президент Ющенко.

Що робити з нашим сільським господарством?

Дуже перспективним виглядає досвід білоруських агрогородків - створюється необхідна інфраструктура й господарства працюють як єдиний комплекс. Як показує практика, з таких агрогородків народ не біжить. Також вважаю за необхідне розвивати кооперацію на селі. І в жодному разі не можна допустити, щоб земля стала об'єктом купівлі-продажу. А точніше спекуляції.

Тепер ми маємо іноземні автомобіни, але народного автомобіля як не було, так і немає. Невже у нас немає ні рук, ні голови?

Подивіться, який сьогодні ріст продажів автомобілів у нашій країні. Правда, зважаючи на все, попереду все-таки іномарки, нехай тепер і не такі дорогі, але нові.

Створення автомобілів, а не складання їх - це справа зовсім непроста, оскільки потрібна підтримка уряду, як мінімум на ранніх етапах, оптимальний вибір постачальників, висока кваліфікація фахівців, серйозні ресурси для рекламного «розкручування», достатній попит на внутрішньому ринку й доступність ринків зовнішніх. І це ще далеко не все.

І в радянські часи ми мали високорозвинену промисловість. Але зі своїми легковиками в нас тоді якось не заладилося. Тепер український автопром збирає легкові автомобілі іноземних виробників – так що з питань якості потрібно звертатися в «Блок Юлії Тимошенко», саме там перебувають автопромислові олігархи.

Все вищесказане зовсім не означає, що українці не здатні побудувати власний автомобіль або те, що необхідність у народному автомобілі зникла. Була б політична воля - адже такі проекти національного рівня без участі держави неможливі.

Однак я б рекомендував дивитися в майбутнє, оскільки нафта навряд чи стане дешевшою, а виробництво біопалива вже перетворилося в економічну проблему в усьому світі. Українська автомобільна продукція, якщо така з'явиться, повинна ґрунтуватися на технологіях нового покоління.

На жаль, український народний автомобіль мало цікавить сьогоднішній уряд.

Коли будуть брати на роботу справжніх фахівців-економістів? Вуха в'яннуть від нахабних бізнесменів на відповідальніх державних посадах та чиїхось кумів, які розповідають з телевізора брехливу небувальщину!

Корумповані система вищої освіти вже майже нездатна виховати фахівця, а тих молодих хлопців та дівчат, які дійсно вчаться, сподіваючись, що знайти роботу їм допоможе висока якість знань, широко жаль. Все сьогодні робиться лише за гроші й лише через зв'язки, таке вже примітивне суспільство в нас «розбудоване», на кшталт феодалізму.

Подивіться на керівників міністерств і відомств. Здавалося б, накерувалися вже, що для них є синонімом слова «накралися», тож заспокойтеся, відйдіть! Та цих реформаторів від бандитів у гірший бік відрізняє те, що свої ідеї та пояснення вони хочуть насильно прищепити людям. Бандити й ті безпечніші - грабують та й усе.

Бачите, Юлія Тимошенко взагалі не соромлячись віддала найприбутковіші з точки зору, звісно, корупціонера, посади – міністра фінансів Пинзенику, бізнесменам Буряку і Хорошковському, спеціалісту з «тіньової» економіки (за темою дисертації, між іншим), касиру партії Турчинову, та й у міністра транспорту Йосипа Вінського також є якийсь гешефттарський присмак. Включиш телевізор, а там черговий ситий та задоволений собою експерт розповідає про те, що нерухомість знову нагору піде, а харчі теж подорожчають.

Це не телебачення, а навіювання, за яку сплачують «жирні коти», які наживаються на безкінечному зростанні цін, інфляції. Треба ввести відповідальність за такі прогнози, а то ще збудуться, бо ж «сказали по

телебаченню»! А справжні фахівці отримають роботу, коли при владі будуть комуністи, які не мають у своєму списку жодного олігарха.

Таке враження, що всі навколо тільки купують і продають - крамниці, магазини, супермаркети. А товари в них майже все з Китаю. Невже не залишилося в нас робочих людей?

Зараз на тлі фінансової кризи в США й продовольчої кризи на Заході стало зрозуміло, що мудріше всіх виявився Китай, що теж страждає від інфляції, між іншим, але зробив ставку у свій час на розвиток потужного промислового сектора. Тепер що не візьми - все китайське.

Захід залежний від китайських товарів, західний інвестор дістає прибуток теж, головним чином, з Китаю. Різним банкам в Азії належить американський зовнішній борг. Китай довго йшов до нинішньої величі, обережно експериментуючи з моделями організації промисловості, збуту, зовнішньої торгівлі.

Звичайно, українці не дурніші китайців, хоча в любові до праці китайцям не відмовиш. Але в нас невигідно, у загальному й цілому, займатися виробництвом. Експортерів постійно обманюють на поверненні ПДВ, та й самі вони часом «надувають» державу. Тому багато наших співгромадян доходять висновку, що займатися виробництвом, це створювати собі зайві проблеми. Краще продавати контрабанду, секонд-хенд або «фірмові» товари для тих, у кого грошей побільше.

Ми, комуністи, розуміємо роль виробництва в сучасній економіці. Коли КПУ прийде до влади, вона створить умови для того, щоб займатися промисловим виробництвом у нашій країні було вигідно.

Дуже багато неякісної продукції, а реклама свідомо обманює, мовляв, повернемо, компенсуємо. Як навести лад?

Треба скаржитися, іншого шляху немає. Скаржитися, шукати інших жертв неякісної продукції. Зазвичай шахраї лякаються й намагаються вирішити проблему миром. Нікому не вигідний розголос. А відповідальність за брехню, яка повсякчас ллється на нас з екрану, на жаль, суто символічна.

Треба змінювати закон. А якщо все-таки шахраї не бояться розголосу, навіть відкриття карних справ, то це означає, що вони мають високих покровителів і ця справа перетворюється в політичну. Тоді просимо до комітетів КПУ, ми будемо підіймати такі питання в місцевих радах та парламенті.

А взагалі пораджу щодо, скажімо, продуктів харчування єдине - дивіться на хімічний склад. І якщо в гастрономі не знаходиться нічого без консервантів та інших сумнівних домішок, не полінуйтеся піти на ринок. Адже потім довше та дорожче доведеться відвідувати лікарів.

Українці поступово почали довіряти банкам, але все-таки ще побоюються - свіжі в пам'яті піраміди. Сьогодні на Заході банківська криза. Чи відб'ється вона на Україні? Чи зможе КПУ гарантувати якусь стабільність?

Що стосується першої частини Вашого питання, то все-таки наш ринок кредитування дуже невеликий. Тому якщо деяка напруга із цієї причини є присутня, то вона достатньо слабка. А от ослаблення позицій американської валюти, довгий час світової - інша справа.

Криза, звичайно, відображається в Україні вже сьогодні. Це неминуче - тією чи іншою мірою наші банки, увійшовши в транснаціональні банківські групи, одержали іноземні ресурси, стали частиною міжнародної системи приватних і корпоративних фінансів.

Правда, головне джерело проблем не глобалізація, а політика Ющенка й Тимошенко. Ця політика зруйнувала основи української економічної безпеки, зокрема, пріоритетні умови енергетичного партнерства з Росією, вигребла оборотні кошти держпідприємств, розрегулювала імпорт. Звідси й такі показники інфляції, що навіть американські економісти дивуються Україні, говорять «Ми не можемо зрозуміти, що це з вами таке, у нас, звичайно, ситуація сьогодні також складна, але ваші проблеми не від нас».

«Помаранчева» влада не може гарантувати стабільність. Комуністи постараються зробити все, що від них залежить - сьогодні в опозиції, завтра у владі, щоб Україна розвивалася стабільно.

Уряд Тимошенко хоч щось зробив для простих людей - виплачуються борги Ощадбанку СРСР. Чому комуністи не підтримують це починання?

Черговий демагогічний виверт лідера «Блоку імені себе» нікого не повинен вводити в оману. На початку 90-х років її соратники по приватизації й ринкових реформах украли в народу заощадження в порядку «нагромадження первісного капіталу». А нині, через 17 років, народу видають по двісті доларів, за якими треба вистояти багатогодинну чергу, і називають це виплатою боргів СРСР.

Про небезпеку інфляції, збиткову для економіки країни, Тимошенко, схоже, не думає. Неправда й цинізм є основою діяльності глави нинішнього уряду. Але всьому є межа і народ вже зараз це відчуває.

Якщо комуністи очолять країну, то внески Ощадбанку нам як і раніше будуть повертати?

Звичайно. Але тільки це не буде схоже на те, що відбувається з «юлійною тисячею». Це не популістський захід - програма повернення

внеків повинна бути розрахована не на один день, а на кілька років. Тому, можливо, цей процес необхідно буде оформити законодавчо.

І що ще важливо, це не допустити того неподобства, яким супроводжувалися виплати, організовані урядом Тимошенко - чергами, плутаниною з перереєстрацією, хамством працівників Ощадбанку й т.д. Нам також треба буде продумати такий механізм, щоб компенсаційні виплати не виявилися зашморгом для бюджету країни, як це відбувається в 2008 році.

З-закордону везуть до нас генно-модифіковані продукти, у яких навіть така абревіатура, що якось негарно в товаристві повторювати. Чи зможе це припинити Компартія?

Коли комуністи входили до парламентської коаліційної більшості, ми робили все можливе, щоби організатори цієї імпортної навали принаймні відповідали за свої дії. Нині закон змушує імпортерів маркувати продукцію, щоби було відомо, чи містить вона генно-модифіковану продукцію. Тепер, коли Україна вступила до СОТ, захищати інтереси власне українського селянина та українського споживача буде важче, але ми не збираємося підносити руки вгору.

Ми боролися й боремося за природну, екологічно чисту, вітчизняну продукцію й домоглися певного тривалого перехідного періоду для наших аграріїв. Комуністи вважають селян сьогодні найбільш незахищеною верствою й прикладають помітні зусилля для того, щоби захистити їх на рівні зовнішньої політики від інтервенції дешевих і неякісних, навіть загрозливих для життя товарів з-закордону.

На мою думку, у чим більшій кількості країн прийдуть до влади ліві партії, тим легше буде побороти цю навалу сумнівних продуктів, тим здоровіші будуть українці й тим захищенішими, заможнішими будуть українські селяни.

Чи існують ще вільні економічні зони, а то якось так і неясно дотепер? Чого від них більше - користі або шкоди?

Існують, але думка про їх міняється. На сьогоднішній день ВЕЗ, як представляється, вже не дають той ефект, що раніше. Пошлюся на думку двох експертів, висловлену ними кілька років назад. Так, директор Інституту економіки й прогнозування НАН України Валерій Геєць вважає, що саме поняття «вільна економічна зона» вимагає чіткого обмеження сфери дії особливих правил, оскільки встановлювати їх на території, що становить 1/3 площи країни, просто абсурдно.

На думку іншого експерта, Дмитра Боярчука, що представляє Центр соціально-економічних досліджень, коли економіка починає розвиватися, то масові пільги приводять тільки до масового ухиляння від сплати податків.

Жителі прикордонних регіонів знають, на чому справді «стоїть» український капітал - на контрабанді! Чи буде з нею хто-небудь насправді боротися? Але якось розумно, бо інакше ті ж одяг і взуття буде ніде купити.

Спочатку друге питання. Розумісте, якщо би нашою країною не керували сумнівні особи, яким інтереси суспільства, народу, за великим рахунком, не цікаві, то ми б уже декілька років розвивали потужне національне виробництво в галузі текстилю. Поки що цей процес відбувається в найкращому випадку хаотично. Багато «імпортного» краму насправді виробляється в Україні - бо офіційно, масштабно працювати в нас вигідно, але й у споживача ще з часів застою мозок повернутий на «адіdasах». Тому така ситуація.

Але комуністи ставлять налагодження саме нормального виробництва для внутрішніх потреб на перше місце, бо з вступом до СОТ це перетворилося на питання виживання всього комплексу народного господарства.

Тепер до першого питання. Що можна сказати, коли Секретаріатом Президента керує така людина, як Віктор Балога? Що можна сказати, коли головним митником країни був такий «борець з контрабандою» як Володимир Скомаровський, якому власний заступник прилюдно, просто у вічі, кинув звинувачення в злочинній діяльності? Мабуть, Ви пам'ятаєте той скандал у митній службі, що був восени 2005-го? І що? Скомаровського покарано? Тепер митну службу очолює бізнесмен із сумнівною репутацією Валерій Хорошковський, але порядки тіж самі.

Наши чиновники сьогодні навіть і не особливо приховують, що беруть взятки. Напевно, перемогти корупцію неможливо, але хоча б якось «знизити обороти» можна? А то прямо зло бере.

Рішення про створення справжньої системи пільг для державних службовців, загальний ріст зарплат у країні й суворі репресії проти хабарників. Але треба, щоб люди самі зрозуміли, що дача хабара принесе набагато більшу шкоду суспільству, родині, особисто їй, ніж офіційна скарга на корупціонера, якщо, звичайно, вона не брехлива і її є чим підтвердити.

Це й не дивно, адже їх все-таки меншість. Міжнародна громадськість також фіксує розширення масштабів корупції в Україні. За даними Коаліції проти корупції (Transparency International) по індексу сприйняття корупції Україна тільки в 1998 році одержала 2,8 бали (69 місце серед 85 країн), в 1999 році 2,6 бали (75 місце серед 90 країн), в 2002 році 2,4 бали (85 місце з 102). Бал індексу відображає сприйняття корупції підприємцями й аналітиками і оцінює його по 10-балльній шкалі: 10-балльна корупція практично відсутня, а 0 - абсолютна корумпованість.

Для порівняння: у таких країнах, як Болгарія (4,0 бали, 45 місце), Туреччина (3,2 бали, 64 місце), Росія (2,7 бали, 71 місце), Румунія (2,6 бали, 77 місце), рівень поширення корупції нижчий. З пострадянських країн 4 роки назад вона найбільшою була пошиrena тільки в Казахстані, Молдові й Азербайджані.

У свою чергу експерти Світового банку оцінюють річну суму хабарів на Україні на рівні двомісячного торговельного обороту країни. Я привів дані за 2002 р., але самі розумієте, що за останні роки ситуація тільки погіршилася.

Україна вступила у СОТ. Як комуністи зможуть захистити національного виробника, особливо на селі?

Максимум того, що могла зробити КПУ, перебуваючи в 2006-07 роках в уряді, вперше, до речі, у новітній історії України, і в 2007-08 роках, перебуваючи в опозиції, вона зробила. На жаль, інтеграція у СОТ в інтересах олігархів, а не дрібних і середніх сільгospвиробників, селян. Виборець зробив олігархів сильнішими на дострокових виборах, дав більше голосів їхнім партіям. Це був вибір громадян. Тепер потрібно чекати іншого шансу.

Щось чув про переговори про зони вільної торгівлі з ЄС. Виграє Україна від цього чи ні?

Недавно я слухав, як «прозахідні» експерти обговорювали цю тему по радіо. І ви знаєте, що? Вони самі якісь непевні. Бо люди про різне говорять. Наприклад, на думку Зиновія Бермеша, голови асоціації роботодавців Львівщини, коли Україна приєднається до зони вільної торгівлі, більшість митних тарифів будуть знижені, а це призведе до засилля на українському ринку дешевих імпортних товарів. Вітчизняні сільськогосподарські товари, крім зерна, не витримають конкуренції.

А фермер з Миколаївщини Сергій Архіпов заявив: «Якщо будуть по європейських цінах європейські технології, тоді вже можна щось підняти. Є на цьому ринку й посередники, які не дадуть нам нічого заробити зайвого, адже там набагато дешевше».

Виявилося, що після того, як Україна приєдналася до СОТ, ці тарифи й так будуть поступово знижуватися. Поглиблена ж вільна торгівля, а саме таку угоду з ЄС і планує підписати Україна, передбачає, що українські підприємства змушені будуть переглянути стандарти виробництва.

На першому етапі виграють металурги. Зараз існують квоти на експорт української сталі до ЄС. Але як тільки країна повністю приєднається до СОТ, то ЄС буде зобов'язаний скасувати ці обмеження. Тому ця проблема розв'язується. А щодо аграрної продукції, то якщо Україна хоче експортувати перероблені продукти, то має задовольняти стандарти ЄС у галузі охорони здоров'я.

У свій час певні надії покладали на ЄЕП. Чи відродиться коли-небудь цей проект?

У владі не повинно бути Віктора Ющенко - це перше. У парламенті повинна бути стійка більшість розсудливих патріотів - це друге. Росія також повинна вживати заходів у напрямку розвитку реальної регіональної інтеграції - це третє. Сьогодні цього нічого нема й за останні чотири роки така ситуація ніяк не змінилася. Розвал ЄЕП почали «помаранчеві». Сподіваюся, я відповів на ваше запитання.

У нас тіньова економіка вже ледве не більша офіційної. Чого гріха тайти, майже всі десь ще «халтурять», на зарплату «по відомості» можуть жити хіба що міністри, депутати й банкіри. Але ні гарних пенсій, ні стабільного майбутнього на обрї не видно. Чи є розумний вихід із цієї ситуації?

Ми повинні знайти заміну податку на фонд заробітної плати. Друге. Змінити механізми надання державних послуг. Адже виходить, що оплачують їх тільки ті, хто працює «по-білому», а користуються всі, а це несправедливо.

Але головне в іншому - це організована злочинність, що контролює тіньову економіку. Проблема тіньової економіки почне йти на спад після того, як злочинні люди перемістяться з міністерських і депутатських крісел на лаву підсудних.

Ющенко на Майдані обіцяв розділити владу та бізнес. Чому в нього нічого не вийшло й чи взагалі це можливо?

Якщо економіка соціально-орієнтована - з'являється можливість платити чиновників достатньо, щоби він припинив цікавитися хабарями. При наймні більшість припиняє цікавитися - а в деяких, на жаль, природа все одне візьме своє. А за нашої нинішньої системи некорумпованими можуть бути хіба що окремі політики та партії, яких не допускають до вирішення насправді важливих з точки зору хабарника питань.

У Ющенка нічого вийти не могло, бо він і не збирався нічого робити з цього приводу. Взагалі, і сміх, і гріх. Саме в цьому плані Ющенко, мабуть, найбільше зганьбив своїх прибічників, які проштовхнули його до президентського крісла.

Іноземці скуповують усе більше підприємств, в тому числі, в банківському секторі, агропромі, навіть металургії. Правильно це чи ні, чи вивозять вони з України капітал?

Поки що вивозити капітал складно. Не треба на кожного іноземця дивитися косо - треба розібратися, спекулянт це або промисловий інвестор

з досвідом, технологіями, чи буде він ділитися ними, впроваджувати? В агропромі - чи приходять вони сюди вирощувати в Україні генно-модифіковані продукти або навчати нас раціонально використовувати землю.

Банки - чи будують вони «піраміди», чи забезпечують зниження вартості кредиту. Кожний випадок необхідно розглядати окремо, хоча контрольний пакет української економіки може й повинен належати винятково громадянам України. Тут ніяких компромісів бути не може, тому що це вже питання державної безпеки.

До приходу до влади Ющенка про «газові війни» ми й не чули. А тепер це хомут на нашій ший. А де неодноразово обіцяний нам український газ?

Газова проблема існує. «Помаранчеві» зруйнували систему домовленостей з Росією, при якій Україна відігравала центральну роль в енергетиці континенту. Але цю систему ще можна відновити у формі міжнародного газотранспортного консорціуму. Іншого шляху немає. Що стосується українського газу, то, по відомостях уряду, у нас його добувають близько 20 млрд. кубометрів у рік, що забезпечує побутові проблеми населення.

Українська газотранспортна система - це наш великий козир: на вході 175 млрд. і на виході близько 140 млрд. кубометрів. Що стосується довжини, те це більше 37,5 тис. км, 72 компресорні станції й газові сховища, розташовані поблизу західної границі, обсягом до 33 млрд. кубометрів. І високий рівень фахівців, які управляють цією системою.

Потенціал системи цим не обмежується - наша газотранспортна в гарному стані. У меморандумі, підписаному українською стороною і Євросоюзом у вересні 2007 року, сказано про плани по модернізації вартістю в 2,5 млрд. євро за допомогою інвестицій на найближчі 5 років. Ці цифри базувалися на так званому технічному аудиті, що проводився із залученням закордонних фахівців.

Таким чином, стан української газотранспортної системи багато в чому навіть перевершує стан російської, котра має свої проблеми експлуатації. І, відповідно, прагнення «Газпрому» не упустити можливості видобутку, часто позначалися на інвестиціях у російську газотранспортну систему. Тому в Україні все-таки є шанс повернути собі ту роль, що вона відігравала в Європі в цій сфері до злощасного Майдану.

Селяни похилого віку цілком занедбані, та й змушені працювати, поки тримаються на ногах. Хіба це справедливо?

Ні. Тому ми й захищаемо, як тільки можемо, агропром, село й підтримуємо будь-який людський варіант пенсійної реформи, який би дозволив селянам не переживати за своє майбутнє.

Чому житло в нас дорожче, ніж у країнах, де статки людей більші в десятки разів? Сьогодні із великою заробітною платнею брати кредит страшно - незабаром всі будуть тинятися «у приймах». Чи є якісь шляхи до вирішення цього питання?

Щодо шляхів, за цієї влади та й навіть за цієї моделі економіки - ні. На даний момент, ні. Бо в нас у будівельній галузі корупція, земельна та дозвільна, спекулянтство на ринку будматеріалів, всілякі обрудки. Боротьба зі злочинністю, певен, одразу знизить ціну метра на 25-30%. Отже, поборемо організовану злочинність - впадуть ціни на житло. Іншого шляху немає.

Бачу, помідори до нас везуть із Іспанії, вермішель - з Італії. Банани значно дешевші за ті овочі, які нібито в нас вирощують. Чи не подурів, бува, наш бізнес?

З Іспанії - і це ще нічого, бо на території ЄС заборонено виготовляти сільгоспродукцію з залученням генно-модифікованих організмів. А в нас поки що не маркують, бояться відповідальності. Інша справа, що ті помідори, можливо, не просто так красиво виглядають, а тому, що їх оброблено біодомішками, багато з яких є небезпечними. Європа злякалася, коли виявилося, що небіжчики в трунах на цвінтарях не розкладаються, а виглядають ніби єгипетські мумії.

Бізнес робить лише те, що вигідно. Вигідно вирощувати картоплю з чужим геном, який вбиває шкідника. А через декілька років споживання, можливо й людину. Але ж споживач хотів мати всі овочі та фрукти цілий рік! Бізнес пішов назустріч.

Наше завдання - зробити так, щоби труїти людей було невигідно, щоби безпечні методи господарювання на власній родючій землі давали високий результат. За цієї корумпованої влади та її ідейних союзників це робити неможливо - що власні, що іноземні тепер їмо небезпечні консерванти. Комуністи покладуть цьому край.

Говорять, російський рубль незабаром стане конвертованим. А гривня? Невже її тільки «тримають» відповідно до курсу стосовно долара?

Можливо, Ви знаєте, що на міжнародних каналах, таких, наприклад, як «Евроньюс» про курс російської валюти повідомляють щодня. Це пов'язане із все зростаючою роллю Росії у світовій енергетиці й економіці взагалі. При цьому РФ поки що не ризикує відпустити рубль у вільне плавання. Ця міра, у загальному-то, є прогресивною, заодно зникає прив'язка до падаючого долара. Але підходити до цього питання треба дуже обережно - багато українців поки що тримають заощадження в

доларах, по звичці, або тому що родичі з-за кордону пересилають, якщо не помиляюся, то «Вестерн Юніон» тільки в доларах працює.

«Помаранчеві» обіцяли, що після скасування для «далекого зарубіжжя» віз до нас нахлинути іноземні туристи. Як-то кажуть, за рибу гроші. А українцям уже дешевше відпочивати за кордоном, нормальні санаторії в нас лише для «еліти», для решти - лише якісь бридкі бараки. А «диких» туристів почали ганяти...

Слухне питання. Кабінет Міністрів Тимошенко дійшов вже до того, що хоче запровадити податок на тих, хто виїжає за кордон відпочивати. Правда, технічно платитиме оператор, а фактично зросте ціна путівок. Це вже явна безпомічність.

Однобічне скасування віз – це жорстоке приниження Ющенка й Тарасюка, який до того, як повзати рачки підлоговою прохідної Кабміну, був, якщо ви пам'ятаєте, міністром закордонних справ. Тепер до нас безперешкодно їдуть всілякі сумнівні зайди, а українцям до ситих країн - зась!

Сподіваємося, що хоч не в дуже ситих країнах (У Єгипті нещодавно відбулися сутички в чергах за хлібом) дадуть українцям відпочити - бо крім деяких радісних виключень, ця сфера в нас не тільки примітивна, а ще й до того дорога. Вам скажу так - нормальну сферу відпочинку подужать зробити лише комуністи. Багато хто пам'ятає найщасливіші моменти юності, канікули – хіба порівняєш їх з теперішнім відпочинком, коли в голові крутиться лише «А скільки це коштує»?

В Україні, щоб отримати гідну роботу, треба в більшості випадків дати немаленького «могорича». Коли це скінчиться?

Допоки будуть давати «могорича», а взнаючи напевно про такі випадки не подаватимуть заяв у правоохранні органи, кінця цьому не буде. Все-таки, на пристойних підприємствах такого не роблять, хоча, можливо, я помиляюсь? Адже врешті-решт, рано чи пізно, з такими шахраями ніхто не захоче мати справу. Хоча, здогадуюсь, що мова йде про державні установи, для яких репутація вже втратила будь-яку цінність.

Наш основний ринок - Росія, а відносини - все гірше. На Заході наші товари мало кому потрібні. Хтось про це думає?

Не можна сказати, що «помаранчеві» про це не думають. Але вони так ненавидять Росію, що нічого на цьому напрямку в них не виходить. І справжньою роботою з будівництва України вони теж не збираються займатися, серйозно уступаючи в цьому своєму попередникам Кучмі. Зміни відбудуться тільки тоді, коли країною будуть правити комуністи, позиція яких у цьому питанні добре відома.

Ми весь час перетягуємо канат з Росією - а страждає, приміром, наша авіакосмічна промисловість. Невже влада цього не розуміє?

Влада й не може розуміти, тому що складається з людей некомпетентних, до того ж ще виконуючих певне політичне замовлення. Курс Ющенка і йому подібних на «євроатлантичну інтеграцію» привів до згортання контактів з Росією в оборонній сфері, про що вона Україну попереджала. Один з результатів - 2 роки тому було ухвалене рішення не замовляти двигуни для військових вертольотів в Україні, а виробляти їх у Росії. Лежачі мертвим капіталом проекти спільного випуску літаків Ан-70 і Ан-148 також тому підтвердження.

Зараз у західних країнах росте ціна на вугілля, як і на всі енергоносії. Вже що-що, а вугілля в Україні є. Але в нас - ніякого позитиву в новинах вуглевидобувної промисловості. Чому?

Тому що наша вугільна галузь негласно контролює державний сектор. Чи неправда, дивно, що відбулася така трагедія на шахті ім. Засядько, а деякі мільярдери з Донбасу й бровою не повели? Вже вони-то ростом цін скористаються, але народу не перепаде від цього й копійки. Та й в кінці-кінців, поки ми так спокійно терпимо вже не те що злодійство або шахрайство, а й масові вбивства, хіба ми гідні більшого? Задумайтесь над цим.

Для того ж, щоб привести нашу вуглевидобувну промисловість у порядок, треба, у першу чергу підвищувати безпеку праці гірників і модернізувати шахти. По-друге, слово «шахтар» знову повинно вимовлятися з гордістю. Всіма цими проблемами зобов'язана займатися держава. Той, хто думає, що український вуглепром апріорі збитковий, щонайменше, найвна людина.

Яким чином комуністи зможуть відродити потужний держсектор? Адже сьогодні вже багато чого розпродано.

Ну, по-перше, «помаранчеві» нас навчили як робити не треба. Крім того, треба ж робити все цивілізовано, без зайвих декларацій. Проти будуть лише ті, хто надурив державу і народ, а відтак не має права на справедливу компенсацію. Усе на що вони можуть розраховувати - отримати назад свої пару тисяч доларів. Націоналізація - це вилучення з приватної власності осіб у власність держави землі, промислових і транспортних підприємств або цілих галузей народного господарства.

Політика переведення промисловості й сфери послуг країни в суспільну власність проводилася, наприклад, урядом лейбористів в Англії в 1945-51 роках. Ще приклади з 50-х років - нафтова промисловість Ірану та Суецький канал, які теж було націоналізовано. Зараз націоналізація активно відбувається у Венесуелі та Болівії.

Право держави на націоналізацію приватної власності, у тому числі тієї, що належить іноземцям, визнається міжнародним правом і є прерогативою суверенної держави. Хартія економічних прав і обов'язків держав, прийнята Генеральною Асамблеєю ООН в 1974 році, передбає, що кожна держава має право націоналізувати іноземну власність. Держава, яка здійснює націоналізацію, має сплатити компенсацію відповідним приватним власникам.

Спори про компенсації регулюються згідно з внутрішнім правом відповідної держави. Причому націоналізація не вважається покаранням. Націоналізація тлумачиться як упевненість держави в тому, що зміна власності з приватної на публічну відповідає кардинальним інтересам суспільства загалом. Міжнародне право засуджує грабіжницьку націоналізацію, але допускає таку, що супроводжується швидкою, адекватною й ефективною компенсацією.

«Помаранчеві» хвастаються повторною приватизацією «Криворіжсталі». Це дійсно їхній успіх або просто «піар»?

Нагадаю, що 19 березня 2007 року парламент звільнив депутата Андрія Сенченко (БЮТ) від посади голови тимчасової слідчої комісії з розслідування витрати 24,2 млрд. грн., отриманих від приватизації «Криворіжсталі», призначивши замість нього Євгенія Геллера (Партія регіонів).

Сенченко протримався на посаді голови комісії недовго - з листопада 2006 року, коли, властиво, вона й була створена. Представляючи попередні підсумки, депутат скаржився на складності в роботі. Як заявив він, уже на першому етапі роботи комісії реакція ряду державних структур, яким комісія розсылала запити, була досить хворобливою.

«Здивувала позиція Національного банку. У відповідь на запит про курс конвертації конкурсних гарантій він відповів, що без згоди клієнта (Фонду держмайна) не буде відповідати на це питання», - привів приклад депутат. Ще одна проблема, що виникла в процесі роботи комісії, - хронічне небажання окремих її членів брати участь у її роботі.

Голова Верховної Ради Олександр Мороз запропонував Андрію Сенченко зробити невелику перестановку в складі комісії - помінятися місцями зі своїм заступником, «регіоналом» Євгенієм Геллером. «Андрій Віленович змушений очолювати комісію, у результаті роботи якої не зацікавлені його колеги по блоці (БЮТ) і опозиції. Він перебуває під тиском», - підсумував спікер.

А взагалі результат такий. «Помаранчеві» розтаскали більше 24 мільярдів гривень, отриманих від перепродажу «Криворіжсталі». Причому продали її головному конкурентові українських металургів, що відразу ж відмовився від українського вугілля. Таким чином, народ, суспільство - від цієї приватизації одержали круглий нуль.

Чи триватиме приватизація? Хіба ще є що продавати?

Так, є. Але прибуткові підприємства, це фактично ті, які хоче продати Юлія Тимошенко. І навіть якщо не за мізерні суми, то гроші все одно буде розікрадено, як у випадку з «Криворіжсталлю». Ми, комуністи, намагаємося не допустити цього злочину, в опозиції є такі важелі.

В Україні багато людей навчені виробляти декоративні предмети вжитку, але великого зиску з цього так і немає. Як вирішити цю проблему?

Треба декому менше колекціонувати ці предмети, а попіклуватися про пільговий режим для їхніх виробників. Правда, на мій погляд, все-таки великого зиску з цього бути й не може, якщо мова не йде про якийсь помітний діловий проект, якийсь великотоварний масштаб.

Люди якось не дуже розуміють, що муніципальна й державна власність належить їм. Тому чиновники різних рівнів знущаються над нами, як хочути. Як це змінити?

За допомогою громадських організацій, правової освіти й обміну досвідом. В Україні вже піднялася хвиля - громадяни все частіше вимагають повернути собі контроль над власністю. Звертайтесь в міськкоми й райкоми КПУ й вам нададуть необхідну інформацію. Тільки юридична грамотність і самоорганізація - тільки ці два інструменти витягають людини з мороку безправ'я.

Чи вигідно займатися бізнесом у соціалістичній країні? Адже при соціалізмі дуже високі податки?

Високі податки, які платить бізнес, по суті, платить самому собі - адже будь-якому роботодавцеві краще мати добре освіченого й здорового працівника, а також безліч державних пільг. Мова, звичайно, іде про бізнес, що розвиває науку, внутрішній ринок, якість життя в суспільстві.

Ми вже зрозуміли, що багато показників економіки зростають незалежно від чублення на горі. Як Ви це поясните?

Я думаю, все-таки чублення впливає, просто ефект його гальмується, десь на півроку. У нас три основи нашої економіки: перша - два мільйони малих підприємців (а це ще й 8 млн. найманих робітників та 16 млн. членів сімей, тобто загалом 16 млн.), їх хвилює інфляція, а не політичні інтриги; друга - великі підприємства сходу та півдня, їх хвилює експорт; третя - заробітчани, їх нічого не хвилює, принаймні в Україні, їх хвилює робітнича та еміграційна політика інших держав, ЄС та Росії. Про те що

«не впливає» вигадали «помаранчеві», щоби змазати свою відповіальність за кризу, за повільну, але очевидну деградацію нашого народного господарства.

Пам'ятаю комуністичні часи - черги, дефіцити, за валюту арештовували. Чим нинішній підхід комуністів до економіки відмінний?

Тим, принаймні, що тієї економіки давно не існує - як і тих керівників, які боялися змін та привели ту країну до колапсу. Компартія України - це прогресивна політична сила, яка виступає за багатоукладну економіку, на відміну від наших опонентів, які виступають за цілковите знищення держави й перетворення її громадян у рабів.

Чи наведе Компартія порядок у сфері туризму? За відпочинок вимагають божевільні гроші, хто ж до нас поїде?

За той короткий час, коли КПУ входила в Кабінет Міністрів, дещо вдалося зробити. Але більшу частину часу уряд був змушений боротися з однотипними піdstупами «помаранчевих». Багато хто із санаторіїв тепер став місцем відпочинку українських мільярдерів. Їх сторожить збройна охорона, простій людині потрапити туди неможливо. Таке от свиняче рило українського капіталізму.

Ось був коаліційний уряд Януковича, куди входили комуністи, а ціна газу ще більш зросла. Як Ви це поясните?

Президентом і тоді, і зараз є Віктор Ющенко. Як там говорив колись Леонід Кучма: «газ - це бізнес президентів»? Отож бо й воно. По суті, тепер в Україні дуже мало важелів, щоби впливати на ціну газі, адже Ющенко, Тимошенко, Єхануров та Івченко розірвали вигідні умови купівлі газу Україною ще навесні 2005 р. Крім того, комуністи не вели енергетичні питання в уряді Януковича. Тому це питання радше до Партії Регіонів, яка теж не остання в цьому бізнесі.

Якщо комуністи будуть керувати країною, ціни на газ знизяться?

Складова проблеми в корумпованих посередниках, яких в Україні розплодилося сила-силенна. Тому ми за те, щоб споживач одержував газ прямо. Природно, що він стане дешевше. Більше того, оскільки в нашій програмі чітко записано, що ми виступаємо за інтеграцію з Росією й Білоруссю, то в таких умовах ніяких «газових воєн» не буде.

Що Ви думаєте про нашу ядерну енергетику й закриття ЧАЕС?

Дуже яскравий приклад відносини так званої Європи до України. З егоїстичних міркувань було «продавлене» рішення зупинити ЧАЕС, що могла працювати ще мінімум 12 років. Знову комусь добре за наш рахунок.

Зростаюча деіндустріалізація України, особливо на півдні і сході - як цьому протистояти?

Могутня індустріальна держава, а саме такою була Українська Радянська Соціалістична Республіка, виявилася не потрібна новим західним заступникам - конкуренти завжди заважають. Але до промислового потенціалу нашої батьківщини байдужа й київська влада. Чому? Причин цьому декілька.

З одного боку, вони не представляють із себе самостійної сили, а виконують завдання своїх закордонних хазяїв, а про їхнє відношення до конкурентів я вже сказав вище.

З іншої - самозвані правителі України засвоїли уроки історії (у радянських школах і вузах, помітимо) і добре розуміють, яку небезпеку представляє для них організований робітничий клас. Крім того, найбільші підприємства країни зосереджені на південно-сході України, а цей регіон є головною перешкодою для їх агресивної націоналістичної політики.

От і закриваються підприємства, або руйнуються поступово в руках олігархів, що вичавлюють із них всі соки. А то й зовсім спливають за гроші до заморських авантюристів - треба поповнювати обтяжений незбутніми обіцянками бюджет.

Крайнє негативну роль відіграє й відмова від економічного співробітництва з колишніми союзними республіками. Вступ України до НАТО доб'є вітчизняну індустрію остаточно й збудеться мрія деяких «моральних» політиків з «чистими руками» - країна перетвориться в пасторальний рай для західнихекс-турристів і полігон для натівських військових баз.

Як цьому протистояти? Без відновлення в Україні соціалістичного ладу з державною турботою про пріоритетні галузі промисловості й налагодження взаємовигідного партнерства, насамперед з Росією, Білоруссю, Казахстаном, переломити ситуацію не вдасться.

Ви не знаєте чому КПУ не одержує більшості в парламенті? А я знаю. Люди, навіть ті, у кого ні « заводів, газет, пароплавів», але є невелика приватна власність, бояться реприватизації й націоналізації, а іншого шляху, як відбирати те, що було нажито за роки незалежності, у Вас немає. По-іншому Ви бюджет не наповните ніяк!

Категорично не згідний з Вами. Давайте згадаємо про тіньову економіку. Вона рівняється мінімум половині дохідної частини бюджету

України. А горезвісна «труба» - газова, нафтова? Куди йдуть доходи від транзиту енергоносіїв? А скільки мільярдів втрачає країна від корупції на границі? А скільки руйнівних контрактів, вигідних кому завгодно, але тільки не Україні, уклала нинішня влада.

Для прикладу досить підписання угоди про поставки ядерного палива для Південноукраїнської АЕС між «Енергоатомом» і американською компанією «Вестинггауз». Ціна на паливо американських «партнерів» (навмисно беру це слово в лапки) буде на 25% вище, ніж у попереднього постачальника - російської компанії ТВЭЛ.

Довідавшись про контракт із «Вестинггауз», росіяни відразу ж заговорили про підвищення ціни на своє паливо на 20%. Мало того, у Чехії й Фінляндії кілька років назад від послуг американців відмовилися, оскільки російське паливо надійніше.

Так що не про націоналізацію потрібно говорити в першу чергу, а про наведення цивілізованого порядку в економіці, в очищенні її від корупції - от де шлях до наповнення бюджету!

Наши товари, мабуть, такі низькоякісні, що непотрібні на світовому ринку?

Далеко не всі. У нас є потужні галузі, нам давно слід розпрощатися з комплексом меншовартості. Проблема в тому, що ми виробляємо занадто мало готової продукції. Комуністи виступають за те, щоби відкривалося якомога більше таких виробництв. Мусимо готувати справжніх фахівців, серйозно працювати над розбудовою інфраструктури. Але сьогодні при владі люди, яким це байдуже.

При Брежнєві СРСР «тяг» на експорті природних ресурсів. Так і Росія сьогодні. І навіщо нам тоді така інтеграція?

Зміст інтеграції у взаємному розвитку, конкуренції в межах загального ринку - як і в Євросоюзі. Між іншим, тільки така конкуренція й дозволить знизити залежність із Росією, і України від іноземної валюти, що нашим країнам приносить експорт, «технологічна» якість якого залишає поки що бажати кращого.

Україна в більшості рейтингів розвитку займає самі останні місця. Чи є в нас майбутнє?

Безумовно. Як тільки «помаранчеві» зійдуть із політичної сцени, перед Україною відкриються нові можливості. Комуністи сьогодні здатні на це - вивести Україну на новий етап розвитку.

ПРО ПАТРІОТИЗМ, НАЦІОНАЛІЗМ, РОСІЙСЬКУ МОВУ І ПРО СІМ'Ю

У нас на квадратний кілометр більше юристів та економістів, ніж майстрів та сантехніків. Нашо воно треба, якщо сидітимеш без роботи?

Вищі навчальні заклади орієнтовані на заробляння грошів - це просте пояснення, і хоча ринку давно не потрібно стільки юристів та економістів, або потрібні спеціалісти більш вузького, або широкого профілю, бізнесмени від науки просто дурять голову батькам. А попит сьогодні зростає на інженерів - в самих різних галузях, бо зростає будівництво. Крім того, ані юристом, ані економістом з міжнародним визнанням наша освіта вас не зробить. Багато іноземних фірм, які виробляють будівельні матеріали, наприклад, зацікавлені в розвитку профтехосвіти в Україні, але перед ними зачиняють двері. Інакше ж виясниться, наскільки корумпованою є наша освіта. Моє враження - світ такого ще не бачив.

Творчі люди в Україні переважно заробляють копійки - якщо не проб'ються в якесь шоу на телебаченні. Коли Україна припинить бути негостинною до власних талантів?

Ви знаєте, добре, що існують ті програми - і «Караоке на Майдані», «Танці з зірками» тощо. Наскільки мені відомо, наплив до позашкільної освіти сьогодні величезний, якраз через вплив їх програм. Отже, шанси для талановитої молоді, принаймні, і не тільки, є. Для того ж, щоби бути гостинною для власних талантів, потрібно змінювати законодавство (у нас митець не може продати власну картину за кордон по- нормальному, треба писати, що це не витвір мистецтва, то добре, що по світу наших бюрократів вважають божевільними хабарниками, а якби сприймали той штамп серйозно?). Треба розвивати країну, витягувати її з провінційності.

Якби не програми «Танців із зірками», будинки дитячої творчості прийшли б у цілковитий занепад. Як ви вважаєте, наша держава може дозволити собі повноцінну позашкільну освіту?

Безумовно, може. І якщо раніше держава не приділяла цьому достатньої уваги, то тепер вона просто зобов'язана виділяти на програми позашкільної освіти значні кошти. Це вірний спосіб забрати дітей з вулиці й прищепити їм почуття прекрасного.

Традиційні мистецтва, ремесла давнєнько занепадають - колись держава робила багато для їхньої підтримки, а зараз «сувеніри» купляють поодинокі іноземні туристи та кияни, які відпочивають у

Карпатах. Чи не запропонують комуністи якоїсь цільової програми з цього приводу?

Гадаю, такі програми просто не фінансуються належною мірою. Ми намагатимемося це змінити. Навряд чи ми таким чином завоюємо симпатії жителів Карпат, але вода подрібнює й камені.

У нас багато телевізійних програм, які просто копіюють з російських. Невже немає талановитих режисерів та продюсерів?

Є. Але, як бачимо, вони тепер знімають пропагандистські фільми про НАТО. На все часу не вистачає. Крім того, ми все-таки ще на імпортній стадії капіталізму, ось і думають наші телемагнати, навіщо щось там вигадувати? І навіть за етичний бік цього питання не замислюються.

Сучасна молода українська література вся якась «занепадницька». У радянський час домінував оптимістичний настрій. Що більш здорово, на ваш погляд?

У Галичині, яка впливає на нинішню українську літературу, завжди була не занадто весела власна література, адже вона відображає долю, історію цього краю. Радянська література, звичайно, була більше оптимістичною. Я думаю, ці настрої, та й русофобія незабаром пройдуть - вони порядком надоїли читачеві. У навколошньому світі є маса цікавого, що іноді буває важко зрозуміти провінційним письменникам, що переварюють у собі містечковий комплекс неповноцінності й угощаючих ім читача.

Раніше в комуністичній літературі пропагували ідеали лояльності державі. Чи не слід у першу чергу бути вірним інтересам власної нації?

Націоналістичний проект у розвинутих країнах закінчився поразкою прибічників його крайніх проявів - в 1945 році. Від гіантської газової пічі світ був урятований радянською державою. Лояльність державі - демократичній державі, звісно - й сьогодні залишається актуальною. До речі, у нашій Конституції слово «нація» у сенсі «український народ» відсутнє.

Інтернет зробив людей анонімними - завдяки цьому на форумах стали можливими брудні образи, у тому числі й на етнічному ґрунті. Невже із цим не можна боротися?

Це питання культури, особливо модераторів форумів - в першу чергу, самих користувачів - в другу. Є довгострокові організовані політичні

провокації, коли все це спеціально вивалюється. У Росії прецеденти вже є - покарання за образи на етнічному ґрунті в Інтернеті.

Чому до нас постійно допускають якихось пропагандистів з Росії, які запудрюють мозок українському слухачеві та глядачеві? Нехай би росіянам і розповідали про їхні власні інтереси.

Українці боролися за демократію, а до неї, зокрема, входить право слухати та запрошувати тих, кого цікаво. Крім того, українцям доволі важливо знати про інтереси Росії, оскільки маємо багато спільніх інтересів. Для того ж, аби мозок не запудрювали, потрібно постійно багато читати, цікавитися подіями - розвиватися, іншими словами. І тоді вже мозок точно ніхто не запудрить.

Хочеться більше класичної музики на екрані, на радіо, але замість цього лише нескінчені «дикі ритми». Невже класика нікому не цікава?

На Заході за класику платять великі гроші. Тому що варварська стадія капіталізму в багатьох країнах давно закінчилася. У нас, якщо нічого не зміниться, варварське відношення буде тривати ще довго. Безумовно, класична музика цікава - цивілізованим людям із прогресивними, а не «модними» поглядами. Обираєте їх у парламент.

Комуністи придушували українську культуру за радянських часів - навіщо їм перейматися нею в демократичній українській державі?

Це було б дивно, оскільки переважну частину української культури створено людьми лівих поглядів, а свого найбільшого розквіту українство досягло за комуністів - в 20-х роках, а також після війни.

На державному радіо спокійно пропагують націоналізм - але воно існує за рахунок всіх платників податків! Чому це не припиняється?

Тому що у владі сьогодні саме націоналісти. Зрозуміло, що не всі, хто за них голосував, очікували цього, але це так. А взагалі, це порушення громадянських прав. Перемінimo владу - очиститься від міазмів і цей ефір, що належить усім нам.

Чи не вважаєте Ви, що народ треба виховувати, прищеплювати певні цінності, інакше він знову перетвориться на покірного раба диктатури?

Цілком згодний з Вами. Попри те, за часів реставрації капіталізму, який впрягає людей в інше ярмо, людей підгодовують ілюзією, що вони ажніяк

не рabi, a партнери, як сумновідомий Льоня Голубков. I переконати їх у зворотньому доволі важко. Тим не менш, ми йдемо до людей із словом правди.

В Україні активно діють американські, французькі, британські культурні центри, які надають безліч інформації й послуг. Чи не виростуть наші діти, які природно прагнуть до всього нового, носіями зовсім іншої культури?

Так, це проблема. Ale ми повинні робити все можливе, щоб ріс вплив i авторитет української культури.

У Росії такий гігантський вплив в Україні - можливо, тому українські росіяни ніяк не можуть стати українськими патріотами?

Hі. Це тому що декому в Києві та Львові подобається грати мачуху для громадян України російського походження. I не тільки грати, ale й говорити, i діяти, розширюючи таким чином прірву.

В Україні ростуть діаспори інших народів. Чому ми не так згуртовані, як вони?

Vi знаєте, для нас це питання не таке актуальне. Адже це наша Батьківщина. I ми всі - громадяни однієї країни. Наші закони, які не допускали би міжнаціональної ворожнечі, необхідно вдосконалити - вони слабенькі, багатьом націоналістичним угрупованням сьогодні, по суті, розв'язані руки. Ale я не думаю, що діаспори сьогодні складають серйозну небезпеку. A провокатори є скрізь.

Головне, що потрібно пам'ятати - цінність представляє не етнічність, а вірність державі, що повинна захищати всіх громадян за допомогою Конституції й законів. A от якщо вона цього не робить, тоді й виникають проблеми із загостренням етнічних протиріч, особливо на грунті бідності.

Чому в радянській державі було «національне питання», раз повсюди пропагувався так званий інтернаціоналізм?

Інтернаціоналізм i вирішував національне питання. Та, мабуть, не вистачило наполегливості та часу. Правда, навряд чи варто саме українцям на нього скаржитися, адже він якраз i дозволив українцям зберегти та примножити власне культурне багатство.

Чи не вважаєте Vi, що негаразди нашої армії - родом із радянських часів? Подивітесь на тих самих американців - здорові, веселі хлопці. Чому наші не можуть бути такими самими?

Можуть. Тільки не треба обманювати, як це зробила Юлія Тимошенко. Потрібно розвивати власну армію, а не чужу - скажімо натівську. Потрібно менше красти у Міноборони. Не зачиняти й переводити кудись у нікуди, у відставку, фактично, цілі бази та гарнізони - на догоду НАТО. Не наживатися на неякісних військових поставках. І тоді матимемо таких самих веселих та здорових хлопців, які в армії отримають корисну кваліфікацію і гарант на все життя.

Комерційний сектор відпочинку росте, а територія міських і районних громад скорочується. Це можна якось зупинити?

Тільки силами самих громад. А ми на рівні парламенту конкретне питання завжди піднімемо.

«Нові українці» та «нові росіяни» - однаково вульгарні, примітивні. Ale їхній «стиль» фактично домінує серед молоді. Чому держава не поціновує людину праці, адже саме КПУ, здається, мусила би про це піклуватися?

Ця мода все-таки поступово минає - багато хто відчув, що залишається на периферії життя тому, що чогось не надолужив, вчасно не вчився, хоча ніяких особливих мотивів чи ресурсів для того, щоби «спалювати життя» у нього не було й нема. Крім того, частина молоді все більш намагається виглядати сучасно «під Європу». А цей хвальковитий «бандитський» стиль був вигідний капіталу - адже його цікавить лише якомога швидше спожиття товарів та послуг, бажано якнайдорожчих, та й серед тих, хто воліє, щоби його вважали крутым, легко ховається вульгарність самих «господарів життя». Чому ж держава дуже поціновує в нас людину праці - і стриже її, як вівцю? Бо ж на мітингах не бачить українського працівника. Він став легкою здобиччю. Ми прагнемо змінити цей стан речей.

У нашій країні - більше трьох мільйонів інвалідів, серед них найвищий відсоток самогубств. Як повернути їх у суспільство?

Державна й муніципальна політика, громадські організації й реформа страхування. Це складові для реінтеграції цих членів суспільства, наших співгромадян.

Чи здатне патріотичне виховання врятувати молодь від наркотиків?

Так, здатне. Хоча загалом наркотики - проблема складніша, звичайно.

Молодіжні організації здебільшого - це ті, хто виховує любов до закордону. Чому немає організацій, що ставлять у центр Україну?

Тому що їх необхідно створювати. А бізнес наш свої активи тримає за кордоном. Молодь же рівняється саме на них.

Чому комуністи виступають проти знесення пам'ятників катам?

Щоби на їхнє місце поставити пам'ятники катам справжнім? Кожну таку справу слід розглядати окремо й питатися думки громадян. А поки що ми бачимо лише спробу травити комуністів.

Розлучення стало нормою – ледве чи не більшість сімей розпадається через рік. Невже державі однаково, адже років через двадцять нікому буде платити податки?

Нинішня влада так далеко не заглядає. Перший маленький крок - викорінення махінацій у сфері молодіжного кредитування.

Завдяки президентові Ющенко та прем'єру Тимошенко виплати на народження дитини відчутно зросли. То чому ж комуністи в опозиції до цього?

Комуністи давно першими запропонували таке рішення й ніколи не були в опозиції до зростання виплат на народження дитини. Це було би просто безглаздо.

Чи не слід відправляти усіх наших студентів навчатися за кордон, бо наша система освіти вже вся геть прогнила?

Слід. Є небезпека, що багато там залишаться, або привезуть ідеї, несумісні з українською державністю, але все одне, це потрібно. На жаль, вже й патріот погодиться, що віддавати молодь до рук хабарників та псевдонауковців, яких серед викладачів вузів стало аж занадто багато - нерозумно й небезпечно. Крім того, Україна ж взагалі нічого не робить у цьому напрямку! А Азербайджан, приміром, робить. І незабаром матиме нову, кваліфіковану генерацію фахівців, які отримали найкращу у світі освіту й всім завдячують державі.

Багато українських жінок праぐнуть вийти заміж за «багатого іноземця», але чи можна вплинути на цю моду?

Жінка, у першу чергу, шукає надійність - це так століттями. У сучасній Україні надійності немає. Тому жінки і їдуть, а чоловіки впадають у депресію - вони намагаються заробляти усе більше й більше, але життя стає усе дорожче й складніше, у результаті вони втрачають і пристойний рівень життя, і надію на створення щасливої сім'ї. Упевнений, держава не

повинна залишатися о стороњь. У нас країна досить традиційна, потрібно не забувати багатьох родичів, тому хлопці часто їдуть на заробітки, щоб зібрати гроші на весілля. Держава повинне надавати пільги молодим сім'ям.

Звідувсюди звучить пропаганда ОУН-УПА. Як розкрити очі тим, хто воліє слідувати в загальному потоці?

Цих людей потрібно знайомити з об'єктивною пресою й джерелами, поширювати таку інформацію. У цьому комуністи готові допомогти всім бажаючим.

Популістичні гасла, як відомо, чудово впливають на натовп. Хіба не комуністи - автори цього методу?

Ні. Марксист спирається на теорію, а популіст на акторську гру. Таких політиків вистачало в усі часи.

Невже люди не почувають, що націоналізм, будь-який націоналізм - це тупик? Комуністи часто говорять про це, але їм весь час дорікають сталінізмом. А як зробити так, щоб націоналізм не проникав у школи й вузи?

Потрібно думати, аналізувати, задавати питання, зіставляти, шукати правду.

Навіщо комуністи кидаються визначенням «фашист», «нацист» - ѿ записують у нацисти всіх тих, хто боровся за вільну Україну?

Ті, хто боровся за вільну Україну в німецькій формі, отримував з рук німців допомогу, приносив присягу рейхові і фюреру зганьбили Україну. І ніякого прощення їм не буде.

В Україну «лізуть» найбільш екзотичні проповідники-пропагандисти. Говорять, що тепер навіть київська мерія в їхніх руках. Чому держава не протистоїть цьому?

Небезпека впливу тоталітарних сект на політику існує, але вони більше цікавляться гаманцями парафіян. Харизмати являють собою якусь суспільну силу, але часто захоплюються собою більше, чим християнськими цінностями. Що ж стосується стародавніх євангелічних церков, тих же баптистів, то більшість із них - працьовиті громадяни України.

А взагалі ми цінуємо межконфесійний мир і наші закони всім дають рівні права й можливості в цьому плані. Що стосується тоталітарних сект, то ними повинні займатися правоохоронні органи.

Чому комуністи - проти єдиної Помісної церкви? Виходить, що КПУ виступає проти єдності українського народу?

КПУ - за канонічну, справжню церкву. До єдності українського народу це за великим рахунком стосунку не має Як і сумнівів у тому, що українська Православна церква рано чи пізно об'єднає всіх своїх вірних.

Чому би нам на Україні, якщо нас так уже розокремило церковне питання, не звернутися до Константинопольського патріархату.

Це розокремлення - штучне. Православ'я в Україні рано чи пізно об'єднається, але не під «помаранчевим» прапором ганьби, а на основі канонічної церкви. Щодо Константинополя, то це теж вигідно тим, хто волає «Геть від Москви!», але потім перший біжить у Кремль за, умовно кажучи, «ковбасою».

Чи можуть члени КПУ одержувати церковні нагороди?

Комуністи завжди виступали й виступають за свободу совісті. Звичайно, у взаєминах радянської влади й православ'я було чимало важких і гірких сторінок, але вони перевернуні назавжди.

Нинішні відносини між Православною церквою й Комуністичною партією - це співробітництво здорових суспільних сил проти наступаючої бездуховності й розпаду. У сучасних умовах Православна церква й Комуністична партія мають цілий ряд очевидних для всіх спільніх стратегічних завдань. Це боротьба з моральною деградацією народу, протидія зовнішній духовній агресії. Так що церковні нагороди для комуністів - це символ нашої спільної боротьби.

Православ'я - союзник царату. Чи Ви не згідні з подібним формулюванням?

Ні. Хоча монархія у свій час припустилася багатьох помилок стосовно церкви. Багато священників є справжніми подвижниками, які помітно більше зробили для народу, аніж демагоги, які звали й звуть до непевного майбутнього.

Західні організації в Україні допомагають і грантами, і матеріально-технічною допомогою. Чому ж КПУ їх критикує?

Тому що більшість цих грантів надається на певних умовах, або з певною ціллю, через які й просуваються іноземні інтереси. А ми захищаємо національні інтереси України. При цьому є, безперечно, організації, які й справді займаються розвитком і благодійництвом. Наприклад, ООН та Червоний Хрест.

У нас по вулицях бігають зграї собак. А недавно вовки почали з'являтися...

Це показує рівень нашої еліти, що точно так ставиться до народу України. У розвинених країнах, як колись у СРСР, вовків тримають під контролем, а нічийні свійські тварини сидять у притулках, про них піклуються й шукають їм хазяїв.

Як це може бути, що «еліта» полює по лісах з автоматами? У нас що, мисливський курорт? Природу фактично знищено - чи не комуністи почали цей процес?

Комуністи цю природу пестили як тільки могли - хоча забруднення, зрозуміло, у великих промзонах відбувалося. В елітних мисливців, якщо вони державні чиновники, треба питати, чи правильно витрачати на полювання гроші платників податків.

Про екологію багато говорять, але реально ситуація не міняється. Яка позиція КПУ?

Екологія в нас у жалюгідному стані. При цьому президент Ющенко санкціонує будівництво могильника для відходів західних АЕС у Чорнобильській зоні, а окремі підприємці бажають перетворити Україну в полігон для вирощування генно-модифікованих продуктів. У магазинах нам продають масу продукції, яка до природи не має ніяких відносин. Перший крок до чистого навколошнього середовища - це очищення політичного середовища від корупціонерів. А на це здатні сьогодні тільки комуністи.

Хто має займатися захистом навколошнього середовища - держава чи громадські організації?

Держава розробляє політику, а громадські організації подають сигнали, розробляють рекомендації. Це усталена європейська практика. Не бачу причин, чому вона не може бути втіленою в Україні.

Все більше будують нові висотні будинки, а небезпека для жителів навколошніх будинків зростає, про розв'язки, таке відчуття, взагалі ніхто не думає. Чи буде де жити в українських містах?

Мер Києва Леонід Черновецький заявив - гуляти на свіжому повітрі незабаром будемо за гроші. Він вважає, що береже київську землю від БЮТ. Але для кого - інше питання. Якщо КПУ буде мати в Київраді більшість, вузькі місця на міських магістралях стануть одним із пріоритетних питань. Адже жити дійсно незабаром стане ніде.

Коли буде відновлено українські святині - Батурина, Глухів, і взагалі, чи турбує це питання Компартію?

Турбує, як і решта спільніх проблем України. Наші святині відновлюватимуться помітно швидше, коли владу залишать колекціонери та маніпулятори історичними даними, а на їхнє місце прийдуть люди з освітою, які палко люблять свою професію, а бюджет для відновлення не буде викликати почуття сорому.

Про пам'ятники архітектури піклуються одні ентузіасти. Але без серйозної державної допомоги навряд чи можна обійтися. Чи знайде Україна гроші на це?

Знайде, коли до влади прийдуть комуністи. А поки що треба самоорганізовуватися й вимагати гроші в уряду, у тих компаній, які якимсь чином причетні до району, де перебуває пам'ятник. Взагалі, тут місцева влада повинна виявити найбільшу ретельність, давити треба саме на неї.

Будинки розвалюються як від халатності будівельників, так і від «не нормованих» врізок, таких як сауни, бари, крамниці, а то й від віку. Як це змінити?

Допоки бандити у парламенті - то це норма. У принципі, справа не тільки в законах, але й у місцевій владі. Комуністи ініціюватимуть покарання безвідповідальних функціонерів, через дії яких відбуваються трагедії.

Сьогодні з'явилось багато можливостей займатися спортом, здоров'ям, але тільки за гроші. Бідний - значить хворий?

Так. Потрібно міняти державну політику, безкоштовний спорт сьогодні - справа добродійників. Але так бути не повинно.

Тепер молодь гартуватися не дуже бажає - самі «тусовки», «релакс», куріння, наркотики, алкоголь. Невже не думають за власне майбутнє?

Їм не допомагають замислитися. Крім того, далеко не вся молодь така. Та й розбещувачів у нас досить. Оздоровлення суспільства починається малими кроками й мусить мати якусь під собою ідеологію. Не бачу ідеологій, які

були би більш схильними до прогресу, аніж комуністична. А молодь приваблює якраз оптимістичне. Взагалі, я вважаю, що ми молодь недооцінюємо.

Будь-яка література сьогодні дорога. Варто зрівняти давно вже дво-і трьохзначні ціни на книги з мінімальною зарплатою, і все стане зрозуміло. Самий читаючий народ - це більше не про нас?

Чому ж? Інша справа, що Інтернет сьогодні дешевше, ніж дві нові книги в суперобкладинці на місяць. У загальному-то, це не вихід. Але так чи інакше, чим більший вибір, чим вищі зарплати, тим більше поваги й прагнення до навчання, тим більше суспільство читає. Треба сказати, що тотальну деградацію все-таки вдалося зупинити. А от чи буде розвиток - залежить від державних установок. А вони поки що складаються у вічному, як мир - «хліба й видовищ». Це сумно.

Українську книгу нарешті можна побачити на поліцях. А комуністи називають це «агресією», «дискримінацією». Хіба це не лицемірство?

На поліцях можна побачити багато української книги. Агресія та дискримінація полягають в іншому - в націоналістичній демагогії, яка розпалює міжетнічну ворожнечу та на спробах виставити російськомовних та двомовних громадян України другосортними. Це не просто лицемірство, це вже злочин.

На російському телебаченні є канал «Культура», причому майже цілодобовий. А в нас що, немає культури, або, може, державної волі?

Телеканал з такою назвою в Україні теж є, правда без сліз його дивитися не можна. Але чого можна чекати від тих, хто свідомо руйнує половину своєї культури й намагається якийсь ерзац продати людям? Та й волі, звичайно, немає - звідки їй узятися, тим більше, що жадібність наших чиновників і олігархів, якщо вони не на себе витрачаються - часто просто непереборна. Хоча культура в нас, насправді, є. Тільки от не укладається вона в трипільські міфи..

Треба вже вирощувати генерацію патріотів, які б захищали українські інтереси, а не чиєсь приватні!

Цілком із вами згоден. Це має робити вища освіта, але вона занадто корумпована, а також ЗМІ. Але більша частина мас-медіа «чомусь» пропагує не патріотизм, а підлабузництво до США та вихваляє злочинців, які зганьбили наш народ під час Великої Вітчизняної війни, слава Богові, що таких недолюдків виявилося мізерно мало. Али ми всі можемо щось зробити.

Російська мова й так усюди домінує - хіба ж не треба захищати саме українську, перетворену на бідну наймичку у власній хаті?

Українську мову найкраще захистив її державний статус. Моя позиція - українська мова лише тоді стане розвиватися потужно й швидко, коли другою державною стане російська, бо тепер українську мову приватизувало чиновництво, а саме це відштовхує від неї широкі маси. Не меншою мірою знущаються над почуттями українців огидні націоналісти, які намагаються перетворити нашу мову на зброю проти всього російського. Крім того, чим швидше опановуватиме українська мова все нове, що існує у світовій культурі, тим помітніше зростатиме повага до неї, її статус.

Сьогодні усе менше можливостей навчатися російською мовою - хіба це не порушення прав російськомовних?

Безумовно, порушення. Але для того, щоб міняти закони, або змушувати виконувати існуючі, необхідна активність саме російськомовних родин - на рівні школи й місцевої громади. Комуністи зацікавлені в захисті прав російськомовних громадян по всій країні, але й громада повинна домагатися дотримання своїх прав, щоб влада не могла посилатися на її мовчання, запевняючи суспільство, що «це ні кому не потрібно».

Що Ви думаете про так звану «масову культуру»?

Ми вже відчули на собі, що це таке. Багато хто наївно сподівався, що їх допустили до «срібного кранника» із чистою ключовою водою західної цивілізації. А насправді - відкрили величезний каналізаційний вентиль, з якого заюшили нечистоти «масової культури». Не випадково це словосполучення практично завжди береться в лапки. Комуністи за справжню культуру. Тільки вона може народжувати справжні шедеври й сприяти духовному розвитку людини. У той час як масова культура видає тільки дешеві вироби, головна функція яких дурманити народ.

Як Ви ставитеся до назви «Малороссія»?

На відміну від українських націоналістів ставлюся спокійно, тому що це слово означає, скажемо так, «Стара Русь». А «звідки пішла земля Російська», усім нам добре відомо.

Кого б Ви назвали українцем ХХ сторіччя?

Великий український народ відстояв своє право на існування, вистояв у найтяжких випробуваннях. І трагічні події останніх десятиліть не зможуть перешкодити йому знайти дорогу до щастя.

А якщо назвати конкретну історичну особу, то Українцем ХХ сторіччя є, на мій погляд Олександр Петрович Довженко. Геніальний кінорежисер, письменник, комуніст.

Що відбувається із сучасною українською інтелігенцією? Звідки в значної частини її така ненависть до історії народу, таке рабське преклоніння перед Заходом?

Існує середньовічна легенда про якогось ученого-богослова, що, зажадавши земних благ, вирішив продати свою чорну душу дияволові.

От і багато наших інтелігентів продались. І почали переконувати народ у тім, що на Заході немає нерівності, бідності, насильства й несправедливих воєн. Що Захід хоче нас ощасливити, досить лише повірити в те, що наші брати є насправді нашими ворогами, зруйнувати те, що було побудовано, і українців пустять у жаданий рай. Згадайте, скільки неправди було мовлено за ці роки!

Але за такий підлій обман нашим «володарям дум» довелося заплатити моральною й творчою деградацією. Українські «інтелектуали» тепер схиляють коліна перед самими знехтуваними фашистськими катами, якими гидував навіть Гітлер. Не існує в нашій історії, напевно, вже жодного зрадника й убивці, якого б вони не звели на п'єдестал. Промінявши совість на західні гранти, вони перетворилися в карикатурну «еліту» при дворі тимчасового колоніального царька. Цю «українську інтелігенцію» часто показують по телевізорі. Вона там щось рекламиє, одержує ордена й премії, агітує за вступ у НАТО, досліджує секс у польових умовах і бореться з російською мовою.

Але було б злочином забути тисячі справжніх інтелігентів - лікарів, учителів, науковців. У міру сил ці люди намагаються розвивати країну, борючись за правду й людське достоїнство. От вони-то і є справжня українська інтелігенція.

Ленін, коли прийшов до влади, ввів в армії інститут комісарів. Ви теж саме зробите або священиками їх заміните?

По-перше, комісари в російської армії з'явилися не після Великої Жовтневої соціалістичної революції, а після Лютневої буржуазної революції. Потім комісари не російський винахід - вони були в армії

Франції після революції 1789 р., вони з'явилися в 1848 р. в армії революційної Угорщини. Що стосується сучасної України, то в її збройних силах є офіцери-вихователі. Їх цілком достатньо. Інша справа, що ці офіцери повинні займатися не пропагандою фашистських поплічників і зрадників українського народу, а виховувати справжніх патріотів. Якщо ж говорити про священиків, то, без сумніву, солдати й офіцери (до якій би вони конфесії не належали) повинні мати можливість задовольнити свої духовні потреби. Але церква в нас відділена від держави, а армія її складова частина.

У Києві дуже багато приїжджих з усією України, які тут працюють, а прописані в себе дома. Якщо комуністи прийдуть до влади, то Ви їх виселяти зі столиці будете заради наведення порядку?

Я відповім питанням на питання. Чому ці люди в Києві? Чому взагалі 5-7 мільйонів людей покинули сім'ї, рідні домівки і працюють гастарбайтерами за кордоном? Тому що вдома в них немає роботи, найчастіше вони позбавлені елементарних життєвих благ. От у тім, щоб створити таким людям можливість не подаватися на заробітки, а жити гідно дома, я бачу одну з основних завдань комуністів. Тим більше, що дома їх родини, діти, які ростуть без батьків і матерів.

Чому Компартія України виступає за відновлення страти?

Гостра економічна нестабільність викликає зростання злочинності, в тому числі і дуже небезпечної. Зрозуміло, що злочин повинен бути покараний. Ми вважаємо, що сам факт введення в кримінальний кодекс виняткової міри покарання дозволить серйозно знизити рівень злочинності в країні. Особливо це стосується таких злочинів, як убивства, згвалтування й розбої. Тому відновлення страти носить не репресивний, а скоріше профілактичний характер.

Бандера, Шухевич, бійці УПА... Нехай уже їм усім дадуть звання героїв, поставлять, кому не поставили, у Львові пам'ятники й благополучно забудуть. Навіщо минуле ворушити. Якщо я не помиляюся, російський президент Путін, коли був у Парижі, то поклав квіти на могили емігрантів, які були затятими антисовєтчиками. Це чи не приклад?

Питання принципове. Пам'ятник Бандері у Львові й монумент Гітлерові в Берліні по суті те саме - відродження нацизму і його ідеології. Ми цього допустити не можемо. І не забуйте, що Бунін, Шаляпін, Ігор Сікорський і навіть генерал Денікін, відомі своєю антифашистською позицією, і керівник фашистських бандформувань Шухевич - не одне й теж. Якби

пам'ятники ставили не бандерівському головорізу Шухевичу а емігрантові Сержу Лифарю - то комуністи тільки б привітали це.

Права людини й комуністи - речі несумісні?

Необхідно розрізняти природні права кожної людини - на гідне життя, працю, здоров'я, соціальний захист і продекларовані Заходом «права людини» - в лапках. Вони використовуються США і їхніми союзниками як кийок для побиття геополітичних супротивників, особливо тих, які мають у своєму розпорядженні багаті природні ресурси. Неважко догадатися, що собі й своїм союзникам вони будь-які порушення прав і свобод прощають. До подібних «прав людини» і відношення відповідне - як до ідеологічної зброї, що легко може перетворитися в смертоносну зброю сьогодення.

У Росії свято 7 листопада замінили Днем національної єдності, що випадає на 4 листопада. Як Ви до цього ставитеся?

Я вважаю, що обидві дати гідні того, щоб бути червоними днями календаря. І день перемоги Великої Жовтневої соціалістичної революції й день звільнення Москви від польських інтервентів в часи Смуги - найбільші дати нашої загальної історії.

Як Ви ставитеся до такої установи як Головліт і чи потрібно відновлювати цензуру?

Головліт з'явився, коли державі доводилося вести найжорстокішу боротьбу за своє існування. А цензуру, звичайно ж, відновлювати не потрібно. Тут краще застосовувати заповіт Петра Першого - **«щоб дурниця кожного кожному видна була»**. Я думаю, що досить законодавчо обмежити поширення порнографії, пропаганди насильства й т.д. Набагато важливіше інше питання - як зробити пресу дійсно вільною. Не секрет, що ЗМІ вже не перший рік перебувають у власності олігархічних кланів і в них цензура така, що Головліту й не снилося. Думаю, що держава повинна стати гарантом свободи преси.

Україні потрібний середній клас?

Звичайно. Тільки не компрадорський і спекулятивний, а справді трудовий. Думаю, що робітникам і селянам у ньому знайдеться місце.

Володимир Путін назвав свого спадкоємця Дмитра Медведєва «російським націоналістом у гарному змісті». Як Ви ставитеся до цієї заяви, адже КПУ бореться з українським націоналізмом?

Думаю, Володимир Володимирович занадто емоційно і образно висловився, «Російський націоналіст» у його виконанні напевне треба розуміти як «російський патріот». Поняття «націоналізм» не набуло в Росії настільки одіозного значення, як у нас, де за ним тягнеться димний шлейф подвигів «вояків УПА». Тому я ставлюся до слів Путіна спокійно й з розумінням.

Електорат КПУ все старіє й старіє. Не боїтесь незабаром залишитися без виборця?

Такі питання переді мною вже ставлять років п'ятнадцять. Ліва ідея завжди буде затребувана. Життя в Україні, на жаль, не легшає й нові покоління наших громадян, які тільки починають входити в доросле життя, будуть підтримувати комуністів - їх уже важко спокусити казками про «райське життя» в капіталізмі, ринкових «реформах» і т.д.

Ви проти «болонської системи» чи за?

Багато справедливих слів сказано про загибель науки і освіти в Україні. Закриваються прославлені на весь світ інститути, залишаються без шансів на впровадження наукові розробки, їдуть за рубіж учені. І що найстрашніше - перестає працювати система відтворення наукових кадрів. Випускники вузів воліють праці вченого інші сфери діяльності.

Причина проста - в злочинному відношенні влади до проблем вітчизняної науки (ця байдужість, зрозуміло, жодним чином не поширюється на вирішальну роль дивізії СС «Галичина» у звільненні України і Європи від фашизму й походженні від українців первісної людини). Чи допоможе виходу української науки зі штопора «болонська система» - вирішувати фахівцям. Але я до цього ставлюся скептично.

Чому представники КПУ не оголошують бойкот «Свободі слова» Савика Шустера, адже це шоу - відверта маніпуляція свідомістю?

Коли пан Шустер покинув Москву й приніс нам свою «Свободу слова», то ми серйозно обговорювали питання про те, чи належно комуністам з'являтися в студії, де знімається ця передача. Висновок був такий: тих, хто підтримує комуністів, тих, хто голосує за них, обдурити досить важко, а ми зі своєї сторони просто зобов'язані використовувати будь-яку можливість для того, щоб з телекрана донести свою позицію для громадян України. Тим більше, що на провідних українських телеканалах комуністам слово не дають.

Під час «Рад» я жив на окраїні Києва в «гостинці», їздив в тисняві на роботу на метро, тепер у мене відмінна квартира в центрі міста, не

найгірша машина, я одягаюся в модних магазинах, обідаю в ресторанах і можу дозволити собі літати на Мальдиви. І саме головне - я врятований від спілкування з «гегемоном». Ви й тепер будете розповідати, що раніше мені було краще?

А Ви ніколи не замислювалися над тим, що раніше у вашій квартирі жили дуже інтелігентні люди, яких «реформи» викинули на окраїну життя? Навіть якщо Ваш будинок побудований тільки 3-4 роки тому, то подумайте про тих, хто жив у двох-, триповерховому будиночку, що стояв на його місці. Подумайте про те, як представники «служби безпеки» будівельної компанії пояснювали вчительці-пенсіонерці, що з нею буде, якщо вона не перебереться у Вашу колишню «гостинку».

Особисто Вам я бажаю всього найкращого. Але тільки хочу нагадати, що справжні інтелігенти ніколи не дозволяли собі дивитися зверху на тих, кого Ви називаєте «гегемоном». Подумайте й про це теж.

Для КПУ існує єврейське питання?

Поняття комуніст і інтернаціоналіст практично завжди були синонімами. Тому для нас скоріше існує «антисемітське», «русофобське» або «антиукраїнське» питання.

Люди, що бували в кулуарах парламенту, з подивом розповідали, що «помаранчеві» і «біло-блакитні» у сесійному залі один одного ледве не вбивають, а потім у депутатському кафе сидять і мило спілкуються. Комуністи себе також ведуть із політичними супротивниками?

Людям подібним Тягни боку і йому подібним я руку не подаю. І мої товариши по партії теж. З іншими - все залежить від ситуації, але особливо теплих відносин з олігархами, що мають у кишені депутатські посвідчення, у нас безумовно немає.

Чи потрібний Україні «сухий закон»?

Проблема пияцтва й алкоголізму в нашій країні коштує дуже гостро. Але як показує досвід (тих же США), «сухий закон» сприяє тільки тому, що торгівля алкогольними напоями стає одним із секторів тіньової економіки. Вітчизняний досвід (я маю на увазі радянську антиалкогольну кампанію) теж негативний. Виникає питання, що ж тоді робити?

По-перше, в алкоголізмі дуже сильна соціальна традиція: позбавлені перспектив (робітники, селяни, «заробітчани» на будівництвах у Києві або Москві) палять тугу в склянці, «успішні» менеджери (експлуатація яких і знущання над ними роботодавців часом доходить до божевілля) горілкою

також «знімають» напругу. Тому в першу чергу треба звернути увагу на цю проблему.

І друге, що дуже важливо - необхідна нещадна боротьба з підробленим, сурогатним алкоголем.

Чи обов'язково в комуністичному суспільстві ходити коротко стриженим або можна відпускати довгі волосся, красити їх і робити собі пирсинг?

Дехто з молоді вважає, що довге волосся зеленого кольору й пирсинг у носі - це ознака його неповторної індивідуальності й прагнення до волі. Ale, як правило, чим старше вони стають, тим коротше їхнє волосся, тим скромніші їхні зачіски. Єдине, що можу порадити молоді - поменше експериментуйте з волоссям, його варто поберегти.

Ви згодні з тим, що Хрущов убив Сталіна?

На мій погляд, версії про вбивство Сталіна досить екстравагантні й не мають під собою підстав. Сталін був нездоровий, йому вже йшов 74-й рік, хвороба прогресувала і наступив закономірний результат.

У мене таке питання. Раніше церкви були закриті й у них розміщалися музеї, художні майстерні, склади і т.д. Тепер приходять панотці й говорять: «Віддавайте, це наше», - і силоміць виганяють працівників цих установ. Нинішня влада на проблему або закриває очі або заморожує її. Як комуністи будуть вирішувати проблему, якщо виявляється у владі?

Так така проблема існує. Я думаю, рішення може бути тільки одне – приміщення церков треба повернути віруючим для музеїв, майстерень. А нові сучасні будинки підходять набагато краще, ніж храми, побудовані в XVIII-XIX століттях або ще раніше. Та нинішня влада здатна тільки на такі культурні проекти як «Мистецький арсенал», що, по-перше, є піаром пана Ющенка, а по-друге, якщо навіть буде доведений до кінця, то стане центром націоналістичної пропаганди.

Яку позицію займає КПУ в питаннях абортів?

Нагадаю, що головний есесовець Генріх Гіммлер говорив про необхідність скорочення народжуваності слов'ян і що аборти серед них повинні всіляко заохочуватися. Я думаю, коментарі тут не потрібні. Ми за те, щоб український народ ріс чисельно, щоб усе більше було дзвінких дитячих голосів в українських будинках. Ale в цієї проблеми є й інша сторона - ріст кількості абортів прямо пов'язаний з погіршенням життя, відчуттям

нестабільноті, що завжди має місце у капіталістичному суспільстві. Тому наша боротьба це й боротьба за поліпшення демографічної ситуації в країні.

Однак комуністи, звичайно ж, не виступають за повну заборону абортів. Це повинно бути рішенням кожної сімейної пари. На першому місці повинно стояти здоров'я жінки і її можливість дати здорове потомство, а також інші фактори.

Якщо комуністи прийдуть до влади, то карне переслідування сексуальних меншостей відновить?

Можу сказати, що комуністи будуть робити все, щоб у засобах масової інформації припинилася схована і явна пропаганда статевих збочень, а також пропаганда насильства.

Я корінна киянка й коли бачу, як знищується історичний центр міста, мені боляче. Що робити?

Розумію вашу тривогу й розділяю її. Однак ми повинні розуміти й те, що в сучасних умовах капіталістичного суспільства, коли будівництво так званого «елітного житла» у центрі столиці приносить надзвичайні бариші, цей процес не зупинимо. Жодна з буржуазних фракцій у Верховній Раді не проголосує за закон, що забороняє таку забудову. Приклад з Пейзажною алеєю, коли самі кияни не дали перетворити її в будівельну площину, скоріше виключення. Так, що кінець цієї історії ще не близький.

У день 90-річчя бою під Крутами відбулася інсценівка подій 1918 року. За нею спостерігав президент, а потім всі телеканали показували цей сюжет. Можливо, КПУ є необхідність щось схоже влаштовувати, допустимо, у Трипіллі, де комсомольців і комуністів загинуло значно більше?

Громадянська війна, у першу чергу, це трагедія народу. Тому вважаю, що влаштовувати з неї шоу з історичним ухилом є аморальним. Хоча Ви цілком правильно помітили, що жертв трипільської трагедії було значно більше, ніж серед юнаків, що брали участь у бої під Крутами. Я думаю, що на пам'ятнику, поставленому в їхню честь, треба зробити напис «Жертвам амбіцій політичних авантюристів».

Як Ви ставитеся до процесу відродження українського козацтва?

Чесно кажучи, я б не став називати цей процес «відродженням». Є два-три десятка організацій, що називають себе козачими. Чисельність їх невелика, реальна роль їх у суспільному житті також незначна. Можна це вважати

певним традиційним хобі якоїсь частини населення, яке таким чином організовує в своє дозвілля у національному стилі.

Ви зраділи, коли довідалися, що в Україні відбудеться «Євро-2012»?

Футбольний чемпіонат Європи - це величезна радість для вболівальників. Ale я не тільки аматор футболу, ale ще й політик. I як у політика в мене багато сумнівів в тому, що Ющенко, Тимошенко і їхні помічники зможуть гідно підготуватися до чемпіонату. На жаль, не можна відкидати можливість того, що право проведення футбольного форуму передадуть іншій країні. Хоча мені цього категорично не хотілося б. Футбольний чемпіонат Європи в Україні – це свято українських вболівальників футболу, це велике свято українського народу і треба зробити все, щоб воно гідно відбулося.

ПРО КОМУНІСТІВ, ПРО КОЛИШНІЙ

Як ви думаете, якби Радянський Союз не розпався, ми б жили сьогодні краще?

Якби перебудова одержала б конкретне наповнення - то безумовно, так. Необхідно було наведення порядку, глибоке вивчення досвіду інших країн і обережне впровадження нововведень. Шанси були. У вісімдесяті роки держава досягнула нового рівня якості життя, входила у десятку найбільш розвинутих країн. Сама по собі демократизація була, безумовно, на порядку денного, як і перетворення в господарському секторі. На жаль, у Горбачова не було чіткого курсу. Тому загибель держави була, по суті, неминучої. Але інший шлях, і це важливо пам'ятати - є завжди.

Комуністи у свій час створили тоталітарний режим, усі права були демагогічними - а нинішні українські комуністи теж прагнуть до однопартійної системи?

Зрозуміло, ні. Крім того, тоталітарний режим створили партійні бюрократи, а не комуністи.

КПУ - за суспільство рівних можливостей чи за суспільство, де всім «нарівно»?

Комуністи - борються за гармонічне суспільство, де більшість може пишатися тим, що чесно заробляє свій хліб і при цьому впевнене у своєму завтрашньому дні.

Компартія в 2006 році ввійшла в Антикризову коаліцію з партіями великого капіталу - це що, якісь зміни політичної платформи?

Це питання дуже мені задають дуже часто . Ми фактично одержали перший досвід участі у владі, починаючи з 1991 року. Так що це був наш перший досвід у державному керівництві - й громадяни оцінили його, зробивши на дострокових виборах 2007 року значно більш істотну підтримку комуністам, ніж у 2006 році. На жаль, на останніх парламентських виборах втратили довіру народу соціалісти. А Партія Регіонів також не виявила належної твердості у своїх взаєминах з Ющенко. Таким чином, коаліція набрала значно менше голосів і втратила більшість.

Відносно коаліції, то поки в Україні відбувається «бій биків», тобто політиків, які вирости з олігархічних угруповань і прибрали до рук практично всі фінансові й інформаційні ресурси, то таких коаліцій не уникнути, адже якимсь чином необхідно захищати права народу.

Підтримка комуністів після їх участі в Антикризовій коаліції почала серйозно рости. Ми вертаємося у велику політику. Наше завдання сьогодні - закріпитися на місці партнера в будь-якій центро-лівій коаліції (якою вона була в 2006-2007 рр.), потім стати головною партією в ліво-центрістській коаліції, і, нарешті, об'єднати всіх людей лівих поглядів у нашій країні і здобути вирішальну перемогу на виборах.

Чи здатні комуністи побудувати вільне суспільство?

Так. Нині ліві сили зробили це на півночі Європи, у 20-80 роках ХХ століття радянські комуністи будували соціалізм у СРСР. Комуністи завжди стояли, стоять й стоятимуть на сторожі свободи.

Яка різниця між комунізмом і соціалізмом?

Комунизм повинен стати результатом соціалізму. Сьогодні західний світ досить серйозно закріпився на стадії соціалізму - й треба сказати, що західні соціалісти, ідучи іншим шляхом, в 70-80-х рр. перегнали СРСР, у якому була зроблена помилкова ставка на бюрократію, (не на громадську самоорганізацію, не на контроль над владою). А колишня партійна бюрократія скористалася моментом і встановила найжорстокішу диктатуру. Її спадкоємці - нинішні капіталісти, що нажилися на народному надбанні. Тепер нам доведеться доганяти Захід, щоб знову стати розвинutoю, а значить - соціалістичною країною.

У яких країнах сьогодні будують комунізм? Мабуть, вже ніде?

Комунізм не треба будувати, він виникне як логічний результат перетворення суспільства в усьому світі на соціалістичне. Зміг подолати спокусу бюрократизмом Китай. Соціалістичним шляхом йде В'єтнам. Намагається за допомогою соціалізму антиколоніального характеру прискорити свій розвиток Куба, Венесуела й інші країни Латинської Америки. І ми, комуністи, боремося за те, щоби Україна була серед прогресивних, передових країн, а не серед занапащених і пригноблених союзників Сполучених Штатів Америки.

У країнах, які можна назвати соціалістичними, сильні профспілки. Чи не на них необхідно опиратися комуністам?

Справа в тому, що в Україні справжні профспілки ще треба створити, хоча деякі більш-менш успішні спроби вже спостерігаються. Але, у цілому, ви, звичайно, праві. «Профспілки - це школа комунізму», - так сказав ще Ленін.

Комуністи знишили мільйони людей! Невже Ви не розумієте, що сама назва Вашої партії викликає відразу?

Ви знаєте, це по-перше, демагогічне твердження, бо лідери КПУ людей не лякають. Крім того, КПРС визнала трагедію цих трагічних подій, засудивши культ особи Сталіна. Партия чесно і прямо розповіла про кривавий кошмар диктатури й проблеми, які вона генерувала для суспільства.

У свій час висновки були зроблені правильні, але, на жаль, через 30 років після цієї доповіді дехто забув про совість і пішов на злочини ще тяжчі - а саме на зраду соціалістичних ідей та на легалізацію корупції, з якої й вийшли перші олігархи. Ми не визнаємо «етнічної» версії подій нашої української радянської історії, яку вигадали й намагаються пропихнути в масову свідомість націоналісти - ідейні нащадки нацистських виродків 40-х років.

Чи можуть комуністи бути патріотами, якщо вони «інтернаціоналісти»?

Я думаю, на це питання відповіла Велика Вітчизняна війна. Крім того, у поняттях «патріотизм» та «інтернаціоналізм» ніякого протиріччя немає - вони гармонійно доповнюють одне одного.

Чому Ви поздоровили Дмитра Медведєва з обранням на пост президента Росії, адже його суперником був Геннадій Зюганов, ваш соратник по комуністичній ідеології?

Дмитро Анатолійович Медведєв вибраний президентом братнім народом дружньої країни. І моє поздоровлення - це поздоровлення керівника парламентської фракції й впливової політичної партії. Один державний діяч поздоровив іншого. На щирі відносини з моїм багаторічним другом і соратником Геннадієм Андрійовичем Зюгановим і Комуністичною партією Російської Федерації в цілому цей факт не впливає й не може вплинути.

Молодь за комуністів не голосує, бо її мізки вже не промиті совєцькою пропагандою. На що ж Ви сподіваєтесь?

Ви помиляєтесь - молодь голосує, і голосує щоразу більше. А те, що далеко не вся - це результат промивання мізків пропагандою націоналістичною, яка перетворює молоду, здорову людину на обмеженого дикуна, всередині якого палає ірраціональна ненависть до співгромадян та сусідів.

Комуністи, більшовики - були революційною партією. А українські комуністи до революції не закликають. Як це пояснити?

Комунізм в одній країні не будеться - це вже доведено історією. Так що процеси, які ведуть до побудови кращого майбутнього для всього людства, сукупно можна назвати світовою революцією. Для нас важливо, щоб Україна стала її частиною, щоб наш народ одержав шанс на гідне життя й оптимістичний погляд у майбутнє. При цьому ми, звичайно ж, підтримуємо революційний рух проти нового колоніалізму, проти колоніалізму так званого «золотого мільярда».

Як Ви поясните той факт, що в другій половині 90-х років за комуністів голосувало більше третини українців, а зараз - лише п'ять відсотків?

Я можу пояснити цю ситуацію тим, що на рубежі двох тисячоліть олігархічні угруповання почали кидати на вибори купу грошів. Згадайте, хоча б, президентські вибори 2004 року, наступні парламентські вибори. Але дурман поволі розсіюється.

Чи не вважаєте Ви, що в КПУ, Партії Регіонів, соціалістів - програма, по суті, однаакова?

Дозволю з Вами не погодитися. «Регіонали» на своєму з'їзді затвердили ідеологію якогось «нового центризму». Дай-то Бог, щоб вони хоч у це повірили. А що це таке - ще треба розібратися. Соціалісти ж, наскільки я розумію, проходять якийсь процес переосмислення своєї недавньої історії, адже вони брали участь у «помаранчевій» революції 2004 року. Так що програма КПУ досить чітко відрізняється від програми ПР і СПУ.

Чому Ви тримаєтесь за назву «комуністична»? Невже не очевидно, що часи змінилися, навіть у порівнянні з дев'яностими роками?

Часи можуть змінюватися, але правда й гідність - навряд. Ми на додому моді не збираємося змінювати назву чи принципи. У порівнянні з 90-ми справді багато змінилося: відбувся антидержавний путч 2004 року, капіталісти стали ще багатші та зажерливіші, почали рвати один одного на шматки за допомогою корумпованої влади, в країні зростає інфляція, безробіття, бідність, розповсюджується ідеологія нетерпимості. Але, завдяки конституційній реформі, яку роками обстоювала КПУ, проголошений президентом за допомогою Верховного суду Ющенко не зміг встановити режим одноосібної влади. І це вже привід для оптимізму. Проголошені комуністами ідеї справедливості, добра і правди завойовують все більше голосів виборців.

Комуністам зручно постійно говорити про майбутнє. Але наша буденість у СРСР була сірою й жалюгідною, хіба не так?

Якщо буденість у СРСР була такою, як ви показуєте, то що ж ховається за нинішньою яскравістю? Організована злочинність, наркоманія, проституція, зрада. Загибель народу? На що ж змінилась сіра буденість? На розмаїття та гнилину занепаду?

Якщо в нас був «розвинутий соціалізм», то чому ж ми жили гірше, ніж люди в західних країнах?

По-перше, все відносно. По-друге, будь-яка соціальна система повинна постійно реформуватися. У свій час окремі керівники СРСР часів перебудови забули про це. Наслідок у наявності.

Якщо більшовики керувалися такими світлими ідеями, як вони показували, то чому ж відбулася громадянська війна, чому люди не сприйняли ці гасла на «ура»?

Більшовики якраз тому й перемогли, що ці гасла було сприйнято на «ура». Їх підтримали мільйони, але інші – підтримали їх опонентів. Війна, як казав Клаузевіц, це продовження політики іншим шляхом. Війна громадянська була класовим протистоянням й перемогла в ній партія людей праці.

У світовому лівому русі багато різних напрямків. Якого дотримуєтесь Ви?

Ми – комуністи, українські продовжуваці справи Володимира Ілліча Леніна. Хочеться вірити, що завжди будемо гідні цього високого звання.

За комуністів українських селян виморили голодом, загнали до колгоспів, перетворили на рабів. Можливо, через це Ви й не здобуваєте їхні голоси?

А з чого Ви взяли, що не здобуваємо. Більше того, ми - єдина партія в Україні, яка відкрито та ефективно відстоює інтереси селянства. Саме завдяки КПУ сільгосподарчі угіддя ще не пошматовано круками з «земельної мафії». І фахівці з нами погоджуються - якщо цей курс на при(х)ватизацію землі триватиме, Україна стане не тільки державою, де «забудували» чорнозем, але й країною-полігоном та «агрофабрикою», де вирощуватимуть замінники нормальної харчопродукції за допомогою біодомішок. Адже хоча ЄС і забороняє займатися цим у собі вдома, але імпортувати такі сумнівні товари не забороняє. Цим і користуються

міжнародні та місцеві шахраї, а до того їм потрібна ще й земля. Компартія стала на заваді розвитку цього вкрай небезпечного сценарію.

Якщо Ви - ліві, чому ж Ви орієнтуєтесь на ЕЭП, ЕврАзес, у яких соціалістичною можна назвати тільки Білорусь, а інші країни - взагалі середньовічні монархії?

Середньовічні монархії - це, мабуть, голосно сказано. Росію або Казахстан навряд чи можна такими назвати. Це країни, що динамічно розвиваються. А ліві рухи й соціалістичні держави в усьому світі ми підтримуємо всіма чинностями, а їх у нас чимало.

Якщо комуністи здобудуть більшість у парламенті, то що, знову - «ми на горе всім буржуям світову пожежу роздуємо»?

Буржуї самі роздувають цю пожежу собі на горе - для всіх уже очевидно, що в США розпочався фінансово-економічний занепад, зовнішньополітичний вплив (згадайте саміт у Бухаресті). Зміни на світовій арені невідворотні. Країн, де до влади приходять ліві партії - стає все більше. Отже, Маркс все-таки був правий. До речі, пам'ятаєте роман Миколи Островського «Як гартувалася сталь?» Там є дуже цікавий діалог, актуальний сьогодні і я його процитую напам'ять:

«... - Я для вас, гражданочка, навіть і іржавого цвяха не вбив би, але раз буржуї видумали дипломатів, то ми марку тримаємо, ми їм голів не рубаємо, навіть грубощів не говоримо, не в приклад вам.

Щоки Неллі зарум'янилися.

- Що б ви із мною зробили, якби вам удалося взяти Варшаву? Теж порубали б у котлету або ж взяли б собі в наложниці?

Вона стояла у дверях, граціозно зігнувшись; почуттєві ніздри, знайомі з кокаїном, здригалися. Над диваном спалахнуло світло. Павло випрямився:

- Кому ви потрібні? Здохнете й без наших шабель від кокаїну. Я б тебе навіть як бабу не взяв - таку!

Ящик у руках, два кроки до дверей. Неллі посторонилася, і вже наприкінці коридору він почув її здавлене:

- Пшекльонтий більшовик!...»

Ця мить, коли вади суспільства «золотого мільярду» доб'ють його, наближається з усе більшою швидкістю. Хто розумний - той це бачить. Головне, аби нас не зачепило. У свою чергу, ми радо допоможемо нашим братернім партіям у країнах Заходу залагодити проблеми, які було спричинено несамовитим мілітаризмом США, фінансовими пірамідами тощо. А вони допоможуть нам. Так навіщо роздувати пожежу, яка горить все потужніше?

Чи існує в Україні пролетаріат? І якщо так, то чому він не голосує за КПУ?

Перефразую класика: «Чутки про смерть українського пролетаріату сильно перебільшені». Робітничий клас існує, але поки що погано усвідомлює свої класові інтереси в нових історичних реаліях. Багато хто просто деморалізований. Багато хто вважає себе середнім класом, на жаль, помилково.

Змінюється капіталізм, змінюється й зовнішній вигляд експлуатації, залежності. Але суть не зміняється. Крім того, сьогодні стало багато дрібнотоварних виробників (по марксистській термінології). Ми намагаємося донести до мас ці знання. Можливо, часто не досягаємо результата, але і партія зміняється, сильнішає, стає більш сучасною. І ми обов'язково завоюємо серця пролетаріату.

Україна сьогодні не має таких ресурсів, які мав СРСР, щоб будувати соціалізм чи комунізм. Як ви ставитеся до цієї тези?

Україна прагне стати поважаною, розвинutoю державою з високим рівнем життя й впливовим гравцем на світовій арені. А для цього, повірте, у нас, українців, усі необхідні ресурси є.

У СРСР ми завжди були «середнім братом», другорядним. Чому українські комуністи хочуть повернути нас під ярмо Москви?

За часів Російської імперії лише на українців, росіян та білорусів розповюджувалася пряма військова повинність, себто вони вважалися державоформуючими народами імперії. Відтак, розповіді про «ярмо Москви» є типовою демагогією, спробою затулити той факт, що якраз у Габсбургській імперії українці («русини») завжди залишалися на периферії, були під ярмом, який навісили на них польська шляхта, яка в етнічній ієрархії імперії стояла вище.

Якщо комуністи - інтернаціоналісти, то чому ж вони виступають за російську мову як другу державну? Ленін виступав проти російського шовінізму.

Ленін виступав проти будь-якого шовінізму. Для інтернаціоналіста питання етнічного миру, зрозуміло, аж ніяк не другорядне. А ігнорувати населення щонайменш половини країни (вибачте, але дослідженням, які замовляють націоналісти, я не вірю) є злочинною політикою, за якою рано чи пізно настане відповідальність. А чому це український народ, в тому числі російськомовного походження мусить платити власною історією за забобони купки націоналістів?

Зараз усі люблять скаржитися, обвинувачувати у своїх проблемах кого завгодно. Чому б комуністам теж не створювати музей «окупації» України - світовим капіталом, націоналістами, натовпами й так далі?

Ми це врахуємо у своїй партійній стратегії. Та й про злочини проти людянності декому непогано було б нагадати.

Як Ви ставитеся до Лева Троцькому, до його ідейної спадщини?

Це була дуже розумна й освічена людина. Але, на мій погляд, Лев Давидович дуже любив себе в революції. Амбіційність його просто виходила за грань розумного. Що стосується його ідейної спадщини, його статей і книг, то в них занадто виразно проступає бажання поквитатися зі Сталіним, помститися йому, хоча б у такий спосіб.

Навіть після Сталіна режим все одно переслідував дисидентів, депортував їх за кордон, саджав у спеціальні психлікарні. То може ніякої різниці між сталінізмом та соціалізмом немає?

По-перше, сталінізм - це брутальний епізод історії, нічим не відмінний від епізодів, які можна знайти в історії лібералізму. І Кромвель, і Робесп'єр подарунками не були, тім більше Наполеон - але ніхто цього не заперечує, чи не так? По-друге, тодішня опозиція переважливо знала на що йшла і якою буде відповідь. По-третє, попри всю мою повагу до окремих представників дисидентського руху – ну, от прийшли вони до влади в 1991-му, в 2004-му, і що далі? Хіба ці люди схожі на нормальніх? Гадаю - відповідь отут однозначна.

Падіння комунізму породило незалежну Україну. Ви не знаходите протиріччя в існуванні в цій країні Комуністичної партії?

«Падінням комунізму» відбулося набагато раніше, хоча я його не став би так називати. Це була війна між господарсько-бюрократичними елітами, що давно забули про комунізм, соціалізм і мораль. Наша країна відкинута на десятки років тому у своєму розвитку. Не дивно, що в Україні існує Компартія, що бореться за прогрес.

Навряд чи українці хочуть жити, як у Північній Кореї. А це ж, мабуть, тріумф соціалізму?

Ми зацікавлено та уважно слідкуємо за подіями в цій країні. Але ми впевнені - в ізоляції ніхто не виживе. А қульт особи занапастив не тільки деякі спроби соціалістичного курсу в Азії, але й у нас на Батьківщині.

Марксизм у ряді речей помиляється. Ви дотепер уважаєте його науковою теорією?

Так, це наукова теорія й жодна з них не буває безпомилковою.

У чому різниця між патріотизмом і націоналізмом, з погляду комуніста?

Патріотизм - це вірність державі, народу. Націоналізм - це вірність племені, дикому й відсталому, тому він неминуче перетікає в щось фашистське.

Можу погодитися, що комуністи змогли індустріалізувати країну. Можливо, їхня година просто минула?

Година комуністів знову настає, тепер необхідно штовхати країну на новий рівень, а то вона все «проривається», у такий спосіб можна втратити переважно застарілу, але промисловість.

Чи можете Ви назвати білоруський режим соціалістичним?

Так. Білорусія зберегла все те хороше, що було в Радянському Союзі і нарощує нові позиції справедливості. Президент Лукашенко гідний своєї популярності.

Всі країни, що розвиваються, незалежно від ідеології, прагнуть якнайбільше експортувати, щоб якнайбільше заробити. Як соціалізм зможе втримати Україну від перетворення в придаток Заходу?

Будемо розвивати внутрішній ринок - втілювати моделі, що дозволяють уникнути таких примітивних залежностей. Але все буде робитися дуже обережно, з використанням передового світового досвіду. І ми обов'язково досягнемо успіху - в цьому в мене сумнівів немає.

Чи можна було не йти на такі мільйонні жертви за часів розбудови СРСР, і якщо так, то чому ж цим шляхом країна не пішла?

Я відчуваю, що можна було б. Але сьогодні вже важко судити. Країну оточували вороги - й це спричинило, мабуть, розвиток хворобливих тенденцій у керівництві держави, яке почало нищити вже не тільки опонентів, а всіх, хто здавався схожим на них. Крім того, значна матеріально-фінансова допомога надавалась національно-визвольним рухам в інших країнах. Історію уже не змінити.

Як би Ви охарактеризували нинішній лад і режим на Україні?

Україна – це бананова республіка на чолі з напівфеодальною кримінальною олігархією, у військово-політичному плані залежною від США, у культурному - від біснуватих націоналістів, а в психологічному - від рахунків в офшорних зонах, куди переведені украдені в трудового народу України мільярди доларів.

Як узагалі можна поєднувати демократію й комунізм, якщо в СРСР була єдина партія, створена на «класовій основі»?

Від однопартійності, якщо ви пам'ятаєте, ми відійшли ще за радянських часів у часи перебудови. Однопартійність була, мабуть, неминучою в період мобілізаційної економіки. Потім така необхідність відпала, але збюрократизоване керівництво держави не виявило розуміння цієї тенденції, на жаль. Між партійністю забезпечує внутрішню політичну конкуренцію і сприяє розвиткові країни.

Комунисти нібіто виступають за волю як «усвідомлену необхідність». А як тоді вони відносяться до відомого майданівського гасла «вільна людина у вільній країні»?

Це прекрасне гасло, яке, втім, не наповнене ґрунтовним змістом, що ми й бачимо на протязі останніх років. Втім, незалежний громадський сектор, його ідеї та пропозиції, поза сумнівом, мусять бути залучені до процесу державотворення.

Що КПУ робить у компанії з сепаратистськими організаціями, які хочуть відокремити Крим і Донбас від України?

Це пропагандистський ярлик, який навішують на нас «помаранчеві» пропагандисти і який не несе ніякого фактичного навантаження.

Закрите суспільство сьогодні створити вже не можливо. Комуністи схвалюють глобалізацію?

У загальному-то, глобалізація не має потреби в схваленні, це об'єктивний процес, що розвивався ще при Марксі у формі імперіалістичного

капіталізму. Ми не схвалюємо глобалізації, якщо можна так сказати, тільки нав'язуванням волі транснаціональних корпорацій і деяких країн іншому людству. Всім іншим, що є в глобалізації, можна й потрібно користуватися.

Більшовики вважали терористів «Землі й волі» героями. Ви, як комуністи, зберегли в цьому питанні спадкоємність?

Як відомо, марксисти засудили терористичні дії цієї організації. Комуністи - проти тероризму, причому в усьому світі.

Чому комуністи так вороже налаштовані проти ліберальних реформ? Адже зрозуміло, що в СРСР настав би голод і безвихід, якщо би ми продовжували йти тім самим шляхом?

Комуністи, до речі, вийшли з лібералів, але ще з тих широких та полум'яних лібералів XIX століття. Нинішні не мають до них непрямих стосунків. А голодне життя та безвихід наступають і сьогодні, в роки незалежності. І хоча на межу голоду принаймні наша держава й не встала, та масова втрата населення за ці 17 років про щось та й каже, чи не так?

Як комунізм може вмонтуватися в індивідуалістичний постпромисловий світ?

Комунізм нікуди не вбудовується. Він міняє цей світ, робить його більш гармонічним і справедливим. Це наша місія.

Муссоліні теж був соціалістом. А нацистська партія містила у своїй назві елемент «робітнича» і «соціалістична». Спорідненості не відчуваєте?

Вимушений відповісти питанням на питання. Ющенко був демократом, входив колись в Народно-демократичну партію. Але яка спорідненість між ним як нинішнім убогим націоналістом та політикою колишнього демократа? У відповіді лише один варіант - ніякої.

Комунізм містить у собі віру в «світле майбутнє». Але сьогодні всі працюють тільки на себе, романтика не вітається. Навіщо людині чимсь жертвувати заради боротьби?

Не всім же гинути лише за знехтуваній метал, хтось почуває в собі покликання до чого більшому. І рано або пізно приходить до комунізму. Напевне, саме це й відрізняє людей від тварин.

Чому комуністи наполягають на російській версії нашої, української історії?

Це не «російська версія» української історії. Це факти. Але дозвольте спитати, а ви вважаєте «польську версію» правдивішою? В України, на мою думку, повинна бути українська історія. І колись її буде написано. Хоча й сьогодні є чимало досить об'єктивних дослідників. На щастя.

Сьогодні у світі домінує теорія ринкового лібералізму. Чи існує марксистська альтернатива?

Ринковий лібералізм, як надія на раціональність хаосу, на «невидиму руку ринку», уже неприйнятний і навіть небезпечний для розвитку людської цивілізації. Звідси й посилення ролі різноманітних міжнародних організацій, висока швидкість інтеграції. А марксизм вважає, що держава, як апарат насильства зникне лише при комунізмі, коли свідома самоорганізація людей досягне нового рівня.

Перед Першою світовою комуністи агітували за дезертирство. Хіба це не ганебно? А в СРСР, навпаки, був культ війська. Звідки ця суперечність?

У роки Першої світової війни це було не дезертирство, а відмова воювати за інтереси імперіалістичного капіталізму, мужній вчинок справжнього громадянина, який йде супроти злочинної системи. У Великій Вітчизняній війні комуністи боронили свою Радянську Батьківщину, яка ні за чий інтереси не виступала, як і пізніше, до речі.

Марксизм і атеїзм - нерозривні. Чи не відштовхує нинішня позиція КПУ із православними, як мінімум, частину населення?

Ми постійно намагаємося роз'яснити нинішню позицію партії. Сподіваємося, що й ті, хто вважає себе атеїстом, і ті, хто вірує, рано чи пізно стануть на нашу сторону. Ми відкидаємо вульгаризацію чого б то не було, і вболіваємо про ті помилки, які були допущені стосовно церкви у радянські часи.

Я не думаю, що ті, хто вважає себе атеїстом, розділяють політику репресій, що проводилася стосовно священиків у першій половині минулого століття. Сподіваємося, що ця рана на тілі нашого суспільства коли-небудь заживе.

Чому було припинено НЕП? Якщо би країна пішла тодішнім шляхом, ми можливо сьогодні краще ніж на Заході.

Цього не можна виключати. Але тоді СРСР розвивався в колі ворогів. На жаль, вони не стали очікувати, коли ми завершимо так звану «ситцеву модернізацію». Тим не менш, НЕП був правильною, прогресивною політикою. Якась її видозміна була би кращим варіантом, аніж ті, що відбулися після її припинення, насамперед у сільському господарстві.

У Молдавії комуністи при владі вже не перший рік. Але щось там життя все гірше та гірше. Та й капіталізм їхній нікуди не дівся?

У Молдавії сьогодні чи не вперше налагоджується діалог щодо подолання проблем, які виникли через етногромадянський конфлікт. Для вельми небагатої країни це досить чимало. А капіталізм треба змусити працювати на добробут суспільства. Ми щиро зичимо молдавським партійцям успіху в цій нелегкій справі.

У Європі сьогодні замислюються над переглядом соціалістичної політики - вона стримує розвиток. А Україні взагалі необхідно «рвати кігті» до пристойного рівня життя. То, можливо, ваші ідеї - не на часі?

Якраз навпаки, тому що Україна вже більше нездатна рухатися вперед - радянський ресурс олігархією майже вичерпано, нового майже не створено. А створити його без потужної держави - неможливо. Для того, щоби замислюватися над ідеями, які сьогодні обговорюються в ЄС, Україні необхідно щонайменше подолати прірву, яка склалася між їхніми мінімальними критеріями економічної європейськості й нашим сьогоденням. Це можливо зробити.

Глобальна криза капіталізму, «про неминучість якого так довго говорили більшовики», здається, наближається. Скажіть, чи готові до цього комуністи України?

Так, глобальний капіталізм стоїть нині на порозі найтяжкої кризи, що перевершує по всіх параметрах «велику депресію» 30-х років. Багато чого вказує на те, що поріг цей уже перейдений. Можливо, правителям західних країн, насамперед США, ще вдасться продовжувати балансувати на краю прірви, роблячи вигляд, що все це лише «тимчасові утруднення». У кожному разі «кінець історії», обіцяний Фукуямой, ще не відбувся. І в Америці це добре розуміють.

Звідси ця скажена гонка з розширенням НАТО на схід, близче до колосальних природних ресурсів Росії й Центральної Азії. Коли за дорогоцінну сировину не можна буде заплатити зеленими папірцями, що знецінилися, його потрібно буде захопити зброєю, заплативши кров'ю, у тому числі й жителів України. Потрібно ясно розуміти, що єдиною метою Заходу є продовження власного благополучного існування за наш з вами

рахунок. І ми, українці, будемо буквально вичавлені й викинуті на узбіччя історії, якщо не будемо пручатися цьому.

Чи готові комуністи України працювати в умовах світової економічної кризи? Так! Комунисти ніколи не вірили фата-морганам «загального благоденства», «безпредентного економічного росту» і чудесам «невидимої руки ринку», тим більше, що Україні дісталися лише залишки з панського стола.

В умовах катастрофи 90-х років комуністам удалося зберегти інтелектуальний і кадровий потенціал. У програмі Комуністичної партії зазначені заходи, необхідні для порятунку економіки України, соціального захисту її громадян. І саме головне - ми твердо знаємо, що захистити Батьківщину від незлічимого лиха, яке несе нова «велика депресія», може лише соціалізм!

У Швеції вже давно соціалізм. Причому по-справжньому «розвинутий». І якось обійшлися там без комуністів. Може й Україні піти цим шляхом?

Міф про «скандинавський соціалізм» заволодів розумом радянських громадян у пору перебудови. Деякі з них навіть й летіли в Хельсінкі або Стокгольм, щоб скоріше виявитися в «суспільстві загального благоденства». Коли ж творці цього міфу виявилися у владі в СРСР, то почали будувати чомусь не «справжній соціалізм», а дикий капіталізм.

Варто пам'ятати, що народи північної Європи дуже багато трудилися, домагаючись високого рівня добробуту й соціальної захищеності. Трудилися, не занадто-то звертаючи увагу на заокеанських порадників, проводячи миролюбну політику й розвиваючи взаємовигідні відносини з Радянським Союзом. Приклад тому - політика президентів Фінляндії Паасікві й Кекконена (так звана «лінія Паасікві-Кекконена», яка привела до процвітання Фінляндії), шведського прем'єр-міністра Улофа Пальмі.

Не варто забувати й про те, що соціальна модель скандинавських країн не може протистояти глобальним тенденціям і стикається із серйозними труднощами - ростом інфляції, високим державним боргом, безробіттям. Чи будуть ці труднощі переборені - покаже час. У кожному разі переконаний, що ми в Україні повинні будувати наш соціалізм. Аскористатися позитивним досвідом сусідів, далеких або близьких, ніколи не соромно.

Уявимо собі, що комуністи виявилися у владі. Ваші перші дії - створення ЧК?

Скоріше декрет про землю й державні зусилля, спрямовані на відновлення вітчизняної промисловості. Що стосується ЧК, то надзвичайні комісії бувають різними. Наприклад, у січні 1918 р. більшовики організували Надзвичайну комісію з розвантаження Архангельського порту, у якому скопилися тисячі тонн необхідних країні вантажів. І в короткий термін ця ЧК змогла навести порядок у порту.

Радянський час - черги, порожні прилавки, дефіцит. Ви все це хочете повернути?

Серйозною проблемою багатьох керівників КПРС була ідеологічна зашореність, панічний страх щось міняти. Зрештою, це відкрило дорогу наверх таким людям, як Горбачов. Ми ж такими «хворобами» не страждаємо. Досвід того ж Китаю показує, що частка підприємництво в сфері того, що в Радянському Союзі називалося товарами народного споживання, дозволяє нагодувати, одягти й взути всю країну. Можна згадати й ленінський план НЕП. Але, головне, не забувайте, скільки коштів СРСР доводилося витрачати на оборону і на допомогу слаборозвинутим країнам.

Союз КПУ з Партиєю регіонів - це рятівний крок або зрадництво ідеалів?

Входження комуністів в Антикризову коаліцію в 2006 році було правильним кроком, що дозволило перервати на час негативні тенденції, які панували в нашій країні із часу перемоги так званої «помаранчевої революції». У політиці бувають моменти, коли дотримуватись «ідейної цнотливості», відмовляючись від співробітництва й боротьби, дорівнює злочину.

Всі ми пам'ятаємо, чого коштувала Німеччині й усьому світу відмова від союзу комуністів і соціал-демократів у фатальні 30-і роки минулого століття. Тоді ідеологічні розбіжності восторжествували над здоровим глупдом - й дорога Гітлерові до влади була відкрита. І зараз, коли погроза правої націоналістичної диктатури в Україні як ніколи велика, Комуністична партія виступає за співробітництво з усіма здоровими силами країни.

Чи можливий широкий фронт лівих сил і чи потрібний він Україні?

Комунисти України завжди виступали за максимально широке об'єднання лівих сил. Історія знає чимало прикладів, коли Народний лівий фронт перепиняв шлях фашизму й реакції. Влада, знаючи про це, засмічує лівий рух своїми підставними організаціями і так званими Козачками, усіляко послаблюючи й розколюючи його. Не всі керівники партій, що йменують

себе ліві та соціалістичні, займають конструктивну й чесну позицію. Справді народним силам України треба пройти чималий шлях до об'єднання, але він буде пройдений.

Питання про Маркса. Знайшов в Інтернеті його статті, написані в 1848 році. Там є такі слова «коронований ідіот», «імперіалістичний кретин». По-моєму, так писати непристойно. А як Ви думаете?

Маркс писав ці рядки під час революції. Тому був емоційний, зрештою, це ще й жива людина. Але, по суті, Маркс прав. «Коронований ідіот» - австрійський імператор Фердинанд, що був розумово відсталим (історичний факт), а «кретин» - майбутній французький імператор Наполеон III, чия імперіалістична політика привела країну до катастрофи 1870 року.

Тіло Леніна повинне залишатися в Мавзолеї?

Наскільки я знаю, більшість росіян думають саме так.

Чому ліві, коли приходять до влади, проводять усе ту ж буржуазну антинародну політику? У країнах Східної Європи саме так і було.

Далеко не все політики, що йменують себе соціалістами або лівими, є ними на ділі. Багато хто з них - кар'єрні вихідці з колишньої партійної номенклатури, засвоїли лише методи демагогії й обману виборців, характерні для цих партій у період їхнього свідомого переродження.

До влади вони приходять під правильними гаслами, а політики потім проводять зовсім іншу. Прикладів тому безліч, у тому числі й в Україні. Ale варто пам'ятати й інше. Країни Східної Європи перебувають під найпильнішим контролем США. За роки, що пройшли із часу руйнування соціалістичної системи, їхня економіка й політика виявилися в повній владі Заходу.

Варто тамтешньому державному діячеві спробувати стати на захист національних інтересів (я вже не говорю - згадає хоча б добрым словом про недавнє соціалістичне минуле) - і він вже ощельмований, зникає із політичного життя. Досить згадати долю словацького прем'єр-міністра Володимира Меч'яра й президента Литви Роландаса Паксаса.

Однак є й інші приклади. Президентом Республіки Кіпр вибраний кандидат від комуністичної Прогресивної партії трудового народу Кіпру (АКЭЛ) Димитрис Христофиас. Уперше одну із країн Євросоюзу очолив лідер комуністів. Своїм першочерговим завданням він оголосив

возз'єднання розділеного багато років тому острова. Від всієї душі бажаю йому успіху.

Китай і В'єтнам давно вже комуністичні держави тільки на словах, а на ділі там самий справжній капіталізм, як і в Україні («Вірність принципам» зберегла лише КНДР, але жити так, як там, не хочеться). Єдина відмінність, це назва партії, що стоїть у владі. Ви так не думаете?

І в Китаї, і у В'єтнамі комуністичні партії провели успішні реформи, що дозволили досягти таких високих темпів економічного росту, яким можуть позаздрити й країни Заходу, не говорячи вже про Україну. При цьому там збережені всі основні соціальні завоювання соціалізму.

По великому рахунку, країнам Східної Азії вдалося те, чого не змогли зробити «виконроби перебудови» у СРСР - створити на основі ідеології марксизму динамічне суспільство ХХІ століття, озброєне всіма новітніми досягненнями науки, техніки й культури, механізмами ринкової економіки.

Китай на наших очах перетворився в «майстерню світу», йому належить майбутнє. В даний момент це очевидно. Тому вважати, що єдина відмінність між Китаєм і, наприклад, Україною - це назва правлячої партії, зовсім неправильно.

Комуністи й Інтернет... Чому КПУ недооцінюють значення Мережі, і уступає в боротьбі за молодь?

Комуністи не мають у своєму розпорядженні фінансової можливості олігархічних партій. Тому вони не можуть собі дозволити великої кількості «пропагандистських знарядь», паперових або електронних.

Сила комуністів в іншому - в марксистко-ленінській ідеології, колосальному досвіду політичної боротьби, у тім, що Комуністична партія України - це єдина чинність, що виражає інтереси народу. Проти цього неспроможна сама витончена демагогія наших супротивників.

Проте говорити, що комуністи недооцінюють значення Інтернету, не можна. Комуністи України - це сучасна ліва партія. У мережі є наші сайти, форуми, ведеться просвітительська робота. І кращі представники молоді прийдуть до ідей марксизму. А якщо в людини є й розум, то він залишиться комуністом назавжди.

Вам не здається, що лівий рух в Україні й за рубежем, як говорять у молодіжному середовищі, - цілковитий «відстій». Електорат КПУ рік у рік скорочується, те ж із соціалістами, про інші взагалі мовчу...

Чому ж тоді в нашій країні жодна з партій або блоків, що беруть участь у парламентських виборах, не обходить без того щоб включити у свою програму ті положення, які більше пасують лівим партіям?

Ще пропоную подивитися на Європу. У Німеччині, наприклад, як показали останні вибори в Бундестаг, позиції лівих змінилися не тільки на території колишньої НДР, але й на заході країни. Знаю про це з перших вуст, оскільки Вольфганг Герке, керівник фракції «Лівої партії» у німецькому парламенті, мій друг.

Інший приклад - Італія. Її нинішній прем'єр Сільвіо Берлусконі в ході передвиборної кампанії лякає виборців лівою «погрозою» у кращих традиціях «холодної війни».

Потім завжди треба пам'ятати про таку країну як Франція, де партії лівого напрямку завжди були сильні, де довгий час президентом країни був соціаліст (я маю на увазі Франсуа Міттерана), а зараз після так званих «реформ Саркозі» симпатії виборців до лівих партій будуть тільки рости.

Ну а тепер властиво про Україну. От вам деякі дані по КПУ...по українському комсомолі...(ЧЕКАЄМО ДАНИХ ВІД КПУ)

Після того як Ви в газеті «2000» покритикували так званих «нових лівих» закрився сайт однієї з таких організацій.

Думаю, що просто їхні хазяї переконалися в цілковитій безперспективності подібних «лівих» організацій і припинили фінансування.

ХТО ВИ, ПЕТРО СИМОНЕНКО? (НЕБАГАТО ПРО СЕБЕ)

Який твір Леніна Ви недавно читали?

«Держава й революція». Стаття написана в _____ році і розкриває.....

У газеті «Бульвар» Віталій Коротич назвав Вас зухвало-цинічним демагогом, що щось віщує під портретом Леніна. Що Ви на це скажете?

Люди моого покоління добре пам'ятають як пан Коротич у так званий «застій» славословив на адресу партії. Ще краще ми пам'ятаємо ту негарну роль, що керований їм журнал «Огонек» зіграв у руйнуванні Радянської держави. З іншого боку, якщо я пана Коротича турбую, виходить, мої дії правильні.

Яке PR-Агентство Вам імідж розробляло? Чи правильних фахівців Ви вибрали - Ваша сивина, строгі костюми нагадують нам образ лідерів радянських часів.

Моїм єдиним « PR-Агентством» була моя дружина Світлана, її смаку я завжди довіряю. Що стосується сивини, то вона в мене від природи. Щодо костюму, то я вважаю, що й у парламент, і на зустріч із виборцями все-таки коректно приходити у нормального стилю одягу.

Ми знаємо чимало політиків, які й джинси надягнуть і кросовки, і сокиркою чи лопатою на суботнику півгодини пограють, а потім пірнуть у «Мерседеси» за мільйон гривень і умчаться на заміські вілли подалі від реальних проблем українців.

Я переконаний, що в наших громадян уже виробився імунітет на популюм. І вони вже навчилися не тільки проводжати, але й зустрічати все-таки «по розуму».

Який у Вас автомобіль?

УАЗ-469.

Ви часто буваєте за кордоном. Де Вам найбільше подобається?

Як народний депутат України і перший секретар ЦК КПУ я побував у багатьох країнах. Найбільше, мабуть, мені сподобалося на Кубі. Там дуже красиво й кубинці народ дуже чуйний. Хоча живеться йому непросто. Якби США, нарешті, змирилися з існуванням непідконтрольного їм Острова Свободи, то простим людям на Кубі стало б набагато легше.

Ви в застійні роки західні «голоси» слухали?

Так, час від часу я слухав передачі російської служби «Бі-Бі-Сі». Там було чимало корисної інформації й об'єктивної критики, але набагато більше - відвертого наклепу, оскільки ця радіостанція і її подібні були знаряддями інформаційної війни проти Радянського Союзу.

Петро Симоненко мріяв стати генеральним секретарем ЦК КПРС?

Я людина не амбіційна.

Якщо приїдете в Москву не як лідер КПУ, то що Ви в першу чергу зробите?

Напевно, постараюся потрапити в «Ленком» або в театр на Таганці. А може бути в «Табакерку». Хоча від відвідування МХАТа (кожного із двох), Малого й Большого театрів, я теж не відмовлюся.

Які у Вас відносини зі спортом?

Замолоду займався боксом. Уміння тримати удар потім дуже придалося в політичній боротьбі. Також займався плаванням, став розрядником. Зараз люблю грати в шахи.

Ви «донецький» чи ні?

Я народився в місті Донецьку й дуже тепло до нього ставлюся, як і до всього Донбасу. Але ні до яких кланів я відносини не маю. Тому на Ваше питання відповім так - я «донбаський»!

Які пісні любите?

Завжди любив пісні і поезію Володимира Висоцького. Особливо «Пісню про друга».

Маркс, Енгельс, Ленін, крім політичної боротьби займалися ще теоретичною творчістю, багатотомні зіbrання творів після себе залишили. А Ви крім декількох невеликих по обсязі книг нічого поки не написали. Чому?

Навряд чи я опишу, допустимо, капіталістичну систему краще класиків-основоположників. Тому моє завдання скоріше нагадати, що їхні твори так само актуальні ніж 150-160 років тому. У мене публікацій у пресі чимало.

Навіть, не знаю скільки точно. Діяльність комуніста вимірюється не тільки друкованими працями, а насамперед результатами практичної діяльності. У той же час склалося так, що в останні роки з'явилися мої книги, які викликали інтерес у читачів – «Власть и оппозиция», «Бедные и богатые», «Национальная идея Украины», «Труд и капитал», «Великий обман украинского народа», «Народний суверенитет України», «Государство, коммунисты и православие», «НЭП Коммунистической партии Украины».

Вам не хотілося подібно президентові Ющенко політати на бойовому винищувачі, поуправляти танком?

Якщо Віктор Андрійович не награвся в «солдатики», то я йому співчуваю. Тільки боюся, що гарного командира танка з нього не вийде. І з мене теж. Вважаю, що кожний повинен займатися своєю справою.

Ви читали «Майн кампф»?

Так, повинен був прочитати і скажу, що ця книга зробила на мене неприємне враження з художньої й з ідейної сторони. Гітлер почав писати її у в'язниці і «Майн кампф» з головою видає її автора як цинічного популіста й малоосвічену людину з великими авантюрно-мілітаристськими претензіями, яким завдяки радянським людям не вдалося здійснитися.

Що стосується її ідейного спрямування, то відповім словами з рецензії на «Майн кампф» англійського письменника Джорджа Оруэлла: «Припустимо, що програма Гітлера буде здійснена. Він пише, що через сто років державотворення двісті п'ятдесяти мільйонів німців будуть мати досить «життєвого простору»; це буде дивовижна, безмозка імперія, роль якої, по суті, зведеться лише до підготовки молодих хлопців до війни й безперебійної поставки свіжого гарматного м'яса».

Ви займалися екстримом: стрибали з парашутом, поринали з аквалангом?

Подивітесь на Ющенко - то він в ополонку занурюється, то на гірських лижах катається, то із бджолами возиться, то горшки ліпить... Але працювати Віктор Андрійович не любить, хоча жахливо амбіційний і мітить в «батька нації». Я звик свою роботу виконувати сумлінно, тому мені не до розваг, а «екстрима» і у Верховній Раді вистачає.

Які почуття викликає У Вас «вишиванка», не хочеться покрасуватися в ній у парламенті?

Вишита сорочка - це красиво. Але коли я бачу її на лідерах держави й парламентаріях, то залишаюся в здивуванні. По-моєму, це не ознака

високої культури. Якщо який-небудь депутат Бундестагу з Баварії прийде в парламент у традиційному капелюсі й шортах, то на кого він буде схожий? І ще, хочу нагадати аматорам «вишиванок», що великий Кобзар волів носити не шаровари із сорочками, а сучасні (для середини XIX століття, звичайно) костюми. Подивіться на його портрети.

Десь чув, що Вас нагородили орденом. Якщо це так, то за що Ви удостоїлися?

У мене навіть якщо комусь на Банковій прийде в голову нагородити мене орденом, то з рук Віктора Ющенко і його помічників я ні одну нагороду не прийму. Правда, у мене є декілька орденів від Української православної церкви.

У Вас двоє синів, а онуки є?

Так, я дід. У мене є внучка Ліза й онук Володя.

Ви подаєте злиденим?

Так. Але намагаюся при цьому довідатися - чим ще я можу допомогти цим нещасним людям.

Хто Вам більше подобається: блондинки, брюнетки, а може шатенки?

Ніколи не ділив жінок по кольору волосся - мене цікавили їхні людські якості. І виявився прав, оскільки зі своєю дружиною вже багато років живу душа в душі.

Ви народилися в Донецьку, працюєте в Києві. За кого болієте: «Динамо» або «Шахтар»?

Незважаючи на переїзд у Київ, я залишаюся вболівальником своєї улюбленої команди - донецького «Шахтаря».

Ви вже двічі брали участь у президентській гонці. Третій раз будете?

Це питання вирішуватиме партійний з'їзд.

МОЗКОВИЙ ШТУРМ: 60 БЛІЦ-ПИТАННЯ ПРО РІЗНЕ

1. Ющенко - мрійливий, недалекий або несамостійний?

Мрійність - це образ, цілеспрямовано створений фахівцями з роботи із суспільною думкою. Ющенко - чіпкий «політичний підприємець». Всі свої особисті матеріальні проблеми він вирішив ще в ранніх 90-х роках - про це переконливо й об'ємно розповідає опублікована у свій час в Інтернеті книга «Історія розграбування України».

Звичайно, про інтелектуальні здатності президента можна сперечатися, але як ми недавно переконалися, Бушеві він по інтелектуальному рівні відповідає. А несамостійний Ющенко відповідає вимогам свого клану усередині країни, а на світовій арені він фактично нездатний діяти проти головної погрози міжнародного світу - США, оскільки саме Америка забезпечила визнання Ющенко главою нашої держави всупереч законній і демократичній процедурі.

Часом його буває шкода - йому так хотілося б виглядати актором хоча б на українській сцені, але від своєї маріонеткової природи Ющенко нікуди не дітися. Він розтратив ресурс народної довіри й утримується у владі штучно, подібно тому, як у свій час команда ляльководів працювала із другим терміном Бориса Єльцина. Тепер така ж, тільки більше вбога й провінційна команда намагається провернути з українцями той же єльцинський трюк - виставити Ющенко «меншим злом». Комуністи, а з ними й вся вільнодумна громадськість України зроблять все, щоб не допустити цієї спроби.

2. Тимошенко - популістка, інтриганка, месія, яка просто прагне сховати свої капітали?

Юлія Володимирівна, попри її минуле - політичний діяч. Але час покаже, наскільки вона щира й наскільки незалежна від США. На жаль, поки що сумніви щодо її перспектив як діяча державного, який може принести користь Україні - збільшуються.

3. Янукович - бюрократ, політичний лідер, людина нерішуча, схована особистість?

Віктор Федорович, безсумнівно, гарний адміністратор, вміє підбирати команду, що професійно володіє економічною тематикою. Але зробити народного вождя, великого політика - з нього не вийшло. Він занадто безконфліктний, а зараз надворі час зовсім інший, Україні необхідні політичні бійці. У спокійних умовах Янукович був би прекрасним прем'єром, економіка, коли він керував урядом, звичайно

оздоровлювалась. Але медійну війну Партія Регіонів на даний момент програє. Незважаючи, між іншим, на успіхи опозиції як такої. Напевно, проблема ще й у тім, що для боротьби з «помаранчевими», як тільки вони виявилися у владі, не потрібно робити нічого особливого. Вони по визначенню невдахи, і своє «псування» переносять на все суспільство. Але навіть у таких умовах необхідно боротися за душі й свідомість людей. Я думаю, у Віктора Януковича такий шанс був у 2004 році і у 2006-2007 роках, але він його втратив.

4. Кучма - диктатор, реформатор чи жертва обставин?

Звичайно, у Леоніда Даниловича все це є. Диктаторські замашки в нього завжди були наявними. Переобрання Кучми у 1999 році теж проходило багато в чому по єльцинській моделі - телебачення, на якому господарювали його друзі й знайомі цілодобово доводило до глядачів, що буде дуже страшно, якщо президентом стане комуніст. У хід йшло все - обтісування, підлабузництво стосовно націоналістів, підкуп, безсумнівні фальсифікації.

Комуністи ніколи не простять Кучмі приватизації, від якої виграли в основному не звичайні громадяни, а запеклі пройдисвіти. Крім того, його курс привів до Майдану, а продовження цього курсу - веде в неминучий тупик. Він побудував ринкову економіку - це безперечно. Але підсумком стало найбільш беззахисне, безправне, безнадійне українське суспільство в Європі. Крім того, усвідомивши те, що сталося, Кучма вирішив покаятися, хоча б частково виправити вчинене. І почав конституційну реформу. За це його можна похвалити, але не більше того. Тим більше, що із цією справою він трохи спізнився. Результати, як для нього особисто, так і для країни, що більш важливо - в наявності.

5. Америка - ворог, благодійник, об'єктивна даність, розсадник розпусти?

Об'єктивна даність. Її народ - працьовитий і гідний поваги, це розвинута, багато в чому прогресивна країна. Але сьогодні прямує до безвиході й безодні, через пиху та обмеженість, безвідповідальність своєї імперіалістичної верхівки.

6. Секретаріат Президента - гальмо, технічна структура, сірі кардинали?

Колись були сірі кардинали, та мабуть, і ті вже порозбігалися. Наразі - це гальмо української історії. Комуністи пропонують здихатися цього інституту, тоді й у технічних структурах проблема відпаде.

7. Китай - видавлювач поту з робітників, реформований соціалізм, лідер світу чи загроза миру?

Реформований соціалізм, який прагне розвиватися, не стидається визнавати власні помилки, який не боїться дискусії щодо шляхів розвитку, і за нинішнім сценарієм розвитку світу - безперечний майбутній лідер.

8. Росія - сестра, колишній колоніалістський центр, полюс, загроза?

Сестра, звичайно - і в сім'ї, не забудемо, різне буває, але виносить це на люди лише негідний, безвідповідальний член сім'ї. Після президентства Путіна - Росія, безумовно, є одним з полюсів світової політики.

9. Буш-молодший - агресор, непорозуміння, друг українських демократів?

Джордж Буш - велике нещастя Америки. Як і в нас, у крісло президента Буша посадив Верховний Суд. Другий раз він теж переобрався, як відомо, не без чуднотей. Трагедії 11 вересня співчуvala значна частина країн світу, але президент США перетворив відплату у війну проти всіх миролюбних народів, тому все частіше почав виникати блузнірське питання - а кому в результаті виявилося вигідними теракти в Нью-Йорку? Думаю, звичайно, що особисто Буш до такого, звичайно, не додумався б.

Більшість же американців - нормальні люди, такі ж як і ми з вами. Але рано чи пізно хтось відповість за всю цю неправду, яку створив Білий дім, а мілітаризм Америки, що вже сьогодні почав ржавіти в пісках Іраку й Афганістану, через покоління буде сприйматися як грандіозна помилка, слідство незрілості, небажання вчити історію. Що стосується Джорджа Буша-молодшого, то в історії він залишиться в найкращому разі якимось клоуном, як і його українські друзі-»демократи», жалюгідні маріонетки Білого дому, незалежно від того, хто в ньому перебуває.

Правда, варто відзначити, що при Кліntonі з українськими «демократами» зверталися все-таки не так принизливо намагаючись розглянути якісь іскри інтелекту, якісь пропозиції з приводу політики в Східній Європі. У часи Буша цього вже не спостерігалося - вони перетворилися в оракулів, яким Америка лише іноді дозволяла доторкнутися до свого черевика. Одне можу сказати точно - на доларі портрета Буша не буде. Хоча б тому, що він чимало зробив для втрати їм статусу світової валюти.

10. Європа - імперія, експлуататор, світле майбутнє, сусідка?

Залежить від того, як ми вибудуємо свою політику, якщо мається на увазі ЄС. А якщо Європа як така, то розмова тоді про нас, бо на нашій території

розташовано її географічний центр. Наше майбутнє залежить від нас - чи зможемо ми опанувати об'єктивні процеси.

11. Комунізм - мета, міраж, ідея, організація утопічного суспільства?

Комунізм - це ідея Карла Маркса про гармонічне майбутнє. Він же вказав на ті або інші методи, інструменти наближення до нього. Чим швидше розвиваються високі технології, чим швидше й ширше йде обмін між державами планети, чим відчутніше стають глобальні виклики, тим ясніше стає, що саме схоже суспільство є майбутнім, якщо не наших онуків, то правнуків вуже точно.

Вигода, злочин, приниження одних і чванство інших, забруднення навколошнього середовища, прагнення деяких країн домінувати, зневажати інші країни й народи фактором зброї - все це є перешкоди, що збільшують відстань між нами й цим суспільством. Дисгармонія - зло. Із цим злом і борються комуністи, ліві політики й партії всього світу, вся прогресивна громадськість.

У якихось властивостях Маркс міг помилитися. Він і не претендував на лаври Нострадамуса. Але дотепер на Заході Карл Маркс вважається найбільшим економістом і економічним істориком. Це великий розум, а комунізм - це грандіозна, вражаюча ідея.

Інша справа, що насіння марксизму впали на ґрунт тоді ще ранньобуржуазного російського суспільства, так ще й під час імперіалістичної війни. Новій державі більшовиків доводилося більше захищати себе від вторгнень ззовні, чим будувати основу для комуністичного суспільства.

Але навіть так наші батьки й діди домоглися небачених успіхів, понесли втрати, про які ми завжди вболіваємо. Сьогодні ми живемо в суспільстві, де немає навіть натяку на соціалізм, на вибоїтій, але прямій дорозі до якого перебувають європейські країни, у першу чергу північні. На даному етапі наше завдання як комуністів складається в освіті суспільства й поступовому скороченні простору, де діють вовчі закони наживи - верстви паразитів у нашій власній країні. У цьому ми покладаємося на весь український народ.

12. Справедливість - це коли «всім порівну», гасло БЮТ, - недосяжний ідеал?

БЮТ, на жаль, вульгаризує не тільки політику, але й філософію. Справедливість - це складні поняття. Тому краще звернутися до класиків у цьому питанні. Справедливість - це моральна якість та чеснота, вразливість

як на суспільне добро, так і на суспільне зло. За Платоном справедливість це - найвища чеснота, що утримує мужність, поміркованість і мудрість у повній рівновазі й гармонії. За Платоном саме справедливість державного влаштування породжує в нього «однодушність» (*homonoia*) і дружбу (*philia*) співгромадян, жінок і чоловіків.

Чимало філософсько-правових концепцій розглядають справедливість як найвищу, навіть передумовну правову цінність.

Справедливість загалом є елементарною властивістю людини як моральної істоти в її ставленні до інших людей. Правова справедливість є категорично-безумовним моральним обов'язком влади - вищим від будь-яких її прогресивних намірів та устремлінь.

Справедливість, як соціально-політична і морально-правова категорія дуже цікавить гуманістів. Вона характеризує відповідність між практичною роллю індивідів або соціальних груп у житті суспільства та їх соціальним становищем, між їхніми правами й обов'язками, між вчинками й винагородами, заслугами людей та їх суспільним визначенням.

Кант вважав, що заходи, які б забезпечували правову справедливість, мають обов'язково випереджати й підготовлювати всі інші урядові акції, які мають за позначку, скажімо, розвиток економічної самостійності населення, зростання добробуту держави тощо. На його думку, жодна з започаткованих владою крупних соціальних реформ не матиме успіху, якщо їй не передуватиме низка чотких правових заходів, спрямованих на викорінювання «доправового» минулого, на запобігання злочинам, найбільш властивим такому минулому. Тільки повністю розрахувавшись з останнім, влада може розраховувати на те, що її ініціатива зустріне схвалення й підтримку підданих.

Справедливість, безперечно, досяжна. У світі сьогодні є приклади гармонійно побудованих суспільств.

13. Держава - репресивний апарат, суспільний механізм, пережиток?

Безумовно, у першу чергу - репресивний апарат. Говорити про державу як про пережиток ще досить рано, хоча в розвинених країнах, як відомо, громадянське суспільство, громадські організації, бізнес, місцеве самоврядування - виявилися здатними розділити з державою ношу постійно виникаючих проблем, взяли на себе певні функції. На жаль, у нашій країні більшість громадських організацій є нічим іншим, як тільки філіями лобістських груп із західних країн, що намагаються прищепити нам комплекс неповноцінності стосовно Заходу. Напевно, ми б і раді були

звільнити державу від безлічі функцій, що з погляду оподатковування зробила б його менш витратним.

Але в нас сьогодні зовсім інша проблема - держава зовсім слаба, вона практично перестала мати вплив на економічні й суспільні процеси. Такий вплив одержали лише олігархи й хабарники. Така держава ніколи не зможе витягти українців з безпросвітного мороку лицемірного «прожиткового мінімуму». Тому ми, безсумнівно, стоїмо за посилення держави, а коли вона зможе ефективно виконувати свої функції, тоді й можна буде розважливо підійти до його реформування, вивчити досвід інших країн, де держава стала «суспільним механізмом»

14. Натовп - чинність, руйнівна енергія, спільнота?

Натовп - це антонім «свідомої маси». З цього випливає, що це несвідома маса, яку провокатор, у тих чи інших цілях, здатен спрямувати на руйнування. Спільнота - це свідома маса.

15. Мистецтво - ідеологія, почуття прекрасного, доступне деяким, повинно бути вільним?

Скажу те, що думаю. Безумовно - ідеологія. Художник, актор, композитор - переважно несвідомо переносить на полотно, на сцену, на нотний стан певні свої переконання й погляди, задаючи, таким чином, стандарти прекрасного. У кожної епохи вони свої. Вважаю, що марксизм досить переконливо пояснює взаємозв'язок між витвором художника й соціальною картиною, нехай навіть комусь такі аргументи здадуться нудними й механічними.

Проте, подивіться, наприклад, на нашу нинішню естраду - адже вона абсолютно точно відображає стан нашого суспільства! Гумор гумором, але цілком відверта пропаганда проституції, наркоманії, алкоголізму, тунеядського способу життя - хіба вона не очевидна, крім того, вона цілком відповідає напівколоніальному статусу нинішньої України.

На мій погляд, держава зовсім пішла зі сфери культури, тому мистецтво зараз вільне, як ніколи. При феодалізмі діячам культури, боюся, жилося значно краще - вони, все-таки, стояли на щабель вище блазнів, не те що сьогодні - якщо порівнювати рейтинг, заробітки, появу на екрані, ступінь поваги.

Для нас, комуністів, таке положення справ неприйнятно. Прийдучи до влади, ми постараємося переломити цю ситуацію - маленьким, але важливим кроком уперед було б припинення розкрадання коштів, виділюваних на розвиток культури, а також припинення витрати

величезних народних грошей на завіральні мега-проекти «помаранчевих» («Служив Гаврило демократом...» «Служив Гаврило патріотом...»), які нічого, крім посилення націоналістичного «душку», у наше суспільство не привносять.

16. Молодь - розбещена, прогресивна, задурена, майбутній виборець?

Ми не повинні картати молодь за те, що вона є така, яка є. Вона притуляється до тих чинностей у суспільстві, які принаймні вдають, що піклуються про неї. Та насправді зробити життя молоді дещо легше здатна лише соціалістична держава. І батьки нинішньої молоді добре про це знають, тому що мали хоч і скромнішу, та позитивнішу й результативнішу молодість. Коли ми прийдемо до влади, ми намагатимемося, щоби хоча б перше робоче місце стало в нашій країні правилом - адже сьогодні капіталісти опираються й цим «витратам».

17. Україна - випадковість, периферія, майбутня велика держава, нормальній європейська країна?

Україна, звичайно ж - не випадковість. Але Україна, - правонаступник УРСР - це безумовна реальність.

Це наша країна. Багато чого нам у ній може не подобатися - й проти цього ми й боремося, сподіваючись викорінити в кінці-кінців весь той накип, що дістався нам у пакеті з незалежністю: убогий племінний націоналізм, «банановість» нашої республіки, омертвіння секторів промисловості.

Якщо Україна буде розвиватися гармонійно, то, безсумнівно, зможе стати за рівнем життя «нормальною європейською країною», а в перспективі, у міжнародних відносинах - і впливовою державою.

18. Націоналісти - вороги, патріоти, нещасні хворі люди, носії наївних ідей?

Носії ідей, несумісних із сучасністю, а відтак і розбудовою України. Шкода, бо серед них, зрозуміло, є й ширі, досвідчені люди. Але переважна більшість - просто пристосуванці, фарбовані лиси.

19. Наука - чинність, бізнес, ідеологія?

Наука – це знання. Навряд чи цей вираз застарів через реформи. Саме за інновації у світі йде сьогодні сама напружена боротьба між державами, корпораціями, науковими центрами. Як відомо, саме марксизм вперше почав претендувати на науковість як суспільна теорія.

Тому політична боротьба комуністів і пріоритет розвитку й поширення знань є нерозривними. Про це, зокрема, свідчить характер індустріалізації в СРСР. Особливе значення придбала фундаментальна наука в післявоєнний період.

Ймовірно, великою помилкою був однобокий розвиток науково-промислового сектору - він працював, фактично, тільки на потреби армії. За рахунок цього західні країни, що впроваджували ті ж розробки в мирне життя, обійшли нас за рівнем життя. Сьогодні, за рідкісним винятком, стан науки в нашій країні можна охарактеризувати одним словом - розруха.

Природно, що ніякий серйозний бізнес, навіть звичайний «купи-продаж», по суті, неможливий без застосування наукового знання. Між іншим, деградація наукового сектору досягла вже такого рівня, що й імпортні технології ми стали адаптувати з трудом - до нас навіть не йде серйозний промисловий капітал із Заходу, тому що «ні з ким працювати», як не соромно це визнавати.

Комуністи ставлять своїм завданням відродити повагу до української науки й потреба в ній держави, що є самим основним. За почином держави неминуче тягнеться й бізнес. Але головне - це зберегти ті крапки росту, які були створені завдяки програмі впровадженню технопарків, а також підтримати ті островці, які все-таки не потонули в мутному морі ринку.

20. Майдан - революція, переворот, масовий психоз, комерційний проект?

Це звичайний путч, побудований на масовій дезінформації суспільства, координований Заходом, фінансований криміналізованою частиною буржуазії, у результаті - важкий стрес для психіки мільйонів. Влада виявилася безсилою, бо не була впевненою, що її підтримають, не прагнутиуть помститися за загальне зубожіння. Цей путч, втім, довів основне - не треба боятися народу. Бо деморалізований, він шукає інших пророків. Часто це фальшиві пророки, що й сталося в нашому випадку.

21. Сатира - ворог влади, помічник влади, розвага, література?

Сатири в нас тепер достатньо, Україна небезпідставно досить політизована. Чим непопулярна влада, тим більшим її ворогом є сатира. Але чим уважніше влада прислухається до «стебу», що виходить із глибин громадянського суспільства, тим більшим її помічником є сатира.

На жаль, більшість політичних версій настільки затаскані, що сатира швидко перетворюється в політичну розвагу, а часто - це просте виконання політичного замовлення. Групи комедіантів веселять нуворишів на

гламурних вечірках. Лікують у них комплекс страху, що відбувся від усвідомлення того, скільки вони накрали. Крім того, нинішня українська сатира зовсім не є соціальної - вона не захищає бідного, слабкого. Навпаки, всіляко потішається над «лохами», тобто простими довірливими людьми.

А це догоджання, відпрацювання гонорарів, спроба примазатися до банкету, у надії перехопити якийсь шматочок. Соціальний, а звідси - моральний нігілізм більшості наших комедіантів обіцяє Україні не занадто славне майбутнє. Дуже жаль.

22. Преса - бізнес, розвага, інформація, «зливний бачок», політичний інструмент?

Основним інструментом громадянського контролю за владою, безперечно є преса як четверта гілка влади. Але силових засобів ця гілка влади не має, тому потребує захисту політичних діячів, широких кіл суспільства. Незахищена преса перетворюється на легку жертву олігархів та диктаторів, які тримають її на гачку матеріальних ресурсів або погроз.

23. Галичина - українська земля, чужорідне тіло, бастіон «помаранчевих», вічні романтики?

Звичайно, українська земля, причому древня. Інша справа, що відсутність національної еліти й режим этноциду, що де-факто («пацифікація») установлювали поляки в різні періоди своєї влади над Галичиною, зіграли свою негативну роль. Національна й націоналістична романтика від незріlostі відбувається.

У тій же Німеччині національна романтика в літературі - це XIX століття, а в політичному житті - 20-30-і роки минулого століття, що, як відомо, завершилось катастрофою.

Поки що Галичина може бути і бастіоном «помаранчевих», але комуністи зроблять все необхідне, щоб ця територія стала, нарешті, частиною всієї України, а політичні вихідці з неї не робили зі своєї «інакшості» аргумент на користь якогось національного лідерства.

У всіх українців - права рівні. А «інакшість» своїм напівколоніальним статусом, що вийшов зі складу імперії Габсбургов і Речі Посполитої - все-таки, представляється мені, не привід для гордості. У вихідців із всіх українських земель не менше підстав пишатися своєю малою батьківщиною.

СРСР вклав у Галичину величезні кошти й зусилля, що дозволило з регіону аграрного і депресивного створити досить привабливу територію, де

з'явився властиво українська, а не польська або німецька інтелектуальна, професійна верства. Праця багатьох поколінь не повинна пропасти даремно.

24. Донбас - «порожняк не гонить», територія робітничого класу, промисловий мускул України?

Я сам з Донбасу. Донбас - це окремий світ. Це славний шахтарський край. Область дає країні п'яту частину її потенціалу. Так, Донбас здатен на великі звершення. І незабаром це буде знов доведено всьому світові. Не забуваймо, крім того, що трудовий кулак донбасівського робітника скидав не один український уряд.

25. Крим - автономія, вибухонебезпечний регіон, майбутній зоряний курорт?

Крим, у першу чергу, автономія. Україна повинна перестати бути мачухою для Криму. Чим більше ми будемо поважати автономні права, тим лояльніше будуть жителі півострова ставитися до свого українського громадянства.

Крим - ланка, пуповина наших відносин з російським народом, і з російською державою. Це, безумовно, перспективний регіон, але його штучно роблять злиденим олігархічно-кримінальні угруповання, зокрема, щоб викликати конфлікт і в черговий раз побігти плакатися в жилетку Заходу.

Українські націоналісти обманюють татар, причому багато років підряд, що неминуче кидає татар в обійми екстремістських організацій, які фінансуються з Туреччини й Саудівської Аравії і які відверто прагнуть до сепаратизму.

Націоналісти обвинувачують кримчан у тім, що вони русофіли. А ким же їм бути, якщо переважна більшість жителів автономії - росіяни? Це однаково, що обвинувачувати сонце в тім, що воно світить.

Комууністи вважають захист прав автономії й статус-кво в Криму як єдину правильну відповідь на спроби дестабілізувати і підірвати Крим.

26. Українці - господарі своєї землі, обдурені жертви реформи, експлуатована маса?

Це наш 46-мільйонний народ, це всі ми. Ми неодмінно створимо державу, більш гідну нашого багатоетнічного народу, який давно заслуговує на краще життя.

27. Свобода - усвідомлена необхідність, міф, внутрішнє відчуття кожного?

Свобода - усвідомлена необхідність, що виникає із внутрішнього відчуття, а воно, у свою чергу породжується тими або іншими економічними реаліями. Навколо поняття «свобода» скопилося занадто багато демагогії. Навіть нацистська партія в нашій країні так і називається «Свобода».

Але люди розуміють, що справжня свобода - це тоді, коли не потрібно переживати про завтрашній день. Так живе переважна більшість громадян по-справжньому розвинених держав. Вірю, рано чи пізно суспільна еволюція уможливить таку свободу й для всіх громадян України. Принаймні, за таку свободу варто боротися.

Пам'ятаєте, як дитячий письменник Микола Носов у своїй повісті «Незнайка на Місяці» описував вечірку капіталістів? Та проте й сьогодні ми спостерігаємо щось дуже схоже? Свобідні тварини свободно давлять свободних перехожих на вулицях Києва й після цього повністю свободні! Так що не варто, думаю, зловживати цим поняттям.

28. Сільське господарство - історія, майбутній резерв, вічно субсидований сектор?

Безперечно, майбутній резерв - можливо, навіть, найважливіший. Комуністи роблять і зроблять всі можливе для того, щоби Україна колись могла пишатися розвинутим, сучасним і екологічно безпечним агропромом. Сьогодні ж ми «лише» (але як багато праці, терплячості, інтелекту, доробку минулих поколінь у цьому «лише»!) один з лідеруючих світових експортерів агропродукції.

29. Іоанн Павло II - визволитель, інтриган, ідеаліст?

Покійний Папа Римський - національний герой польського народу. Великий суспільно-політичний діяч Західної Європи. У цих якостях він може викликати повагу, інтерес. Але от у відношенні України він зіграв роль явно деструктивну.

Київський Митрополит, блаженний Володимир або Патріарх Московський і вся Русі Алексій II - не приїжджають же вони в Італію, скажімо, і не валиться ж їм у ніжки вся місцева політична еліта. Хіба церква переважної більшості українців запрошуvalа в Україну цього римського понтифіка?

Можу сказати, що Папа Римський деякою мірою він ідеаліст, звичайно. Ну, а що ще залишилося Ватикану, крім цього самого ідеалізму, по суті? Після того, як на початку XIX століття один з маршалів Бонапарта заарештував Папу? А потім у середині того ж століття добили політичний вплив Ватикану гарібальдійці.

Але Рим ніколи не залишить надій і планів окатоличити землі слов'ян, особливо українські землі, адже це колись майже вдалося. У свій час він це робив руками поляків, робив вогнем і мечем, а тепер - пропагандою й грошима. Але українці сидіти, склавши руки, не будуть. І, насамперед, - ми, комуністи.

Компартія України примирилася із Православ'ям, важкий вантаж помилок - у минулому. Канонічна територія для нас не менш реальна, чим граници на політичній карті. Більше того, Православ'я, як відомо, прозелітизмом і втручанням у справи інших церков не займається. Тому, зокрема, у нас схожі інтереси й цінності.

Що ж стосується покійного Папи - то нехай собі спочиває з миром.

30. Західні гості України - туристи, агенти, диваки, майбутні господарі?

Українці - гостинні. І стануть ще гостиннішими, як тільки країни, з якими ми скасували візовий режим, так само зроблять щодо нас. Інакше ми будемо обстоювати повернення до візового режиму, бо не повинні дозволяти себе принижувати.

31. Білл Гейтс - оскал капіталізму, людина-легенда, науковий геній?

Ви знаєте, у мене немає якого-небудь відношення до Білла Гейтса. Наскільки я знаю, він походить із заможної родини, тому особливого здійснення в тому, щоб з багатого стати дуже багатим я не знаюджу. Проте, комерційна діяльність Гейтса привела до технічної революції в економіці - й за це його варто поважати. Говорять, він багато жертвuje на добродійність, інвестує в освіту. Це теж характеризує його з гарної сторони. Але наукою, я думаю, все-таки інші люди в корпорації займаються. А от сам «Майкрософт» завбільшки з українську економіку, якщо не більше.

І було б у нас побільше грамотних і далекоглядних керівників, таких як Гейтс, то не плелися б ми за цивілізованими країнами за якісними показниками розвитку. Звичайно, керування корпорацією й державою - речі досить різні. Невідомо, як би повівся Гейтс на місці того ж Буша в Білому домі. Правда, підозрюю, що в кожному разі - не так. Нижче Буша і

Ющенка, якщо судити по кар'єрі державного діяча, у світі на сьогоднішній день не опускався ніхто.

Тому Гейтс був би цілком нормальним президентом. Але це йому, швидше за все, без потреби. Але якщо Гейтс бізнесмен хоча б більш-менш чесний, то нашим олігархам участь у політиці взагалі протипоказана.

32. Київ - «столиця як столиця», місто легковажних «мажорів», паразит на економіці регіонів?

Плісняву мажорства та паразитизму, як бачимо, здатні вичистити лише комуністи. Київ - «мати міст руських» повинен стати промисловим, транспортним, науковим, культурним центром європейського та світового значення. Ми будемо прагнути повернути йому цей статус.

33. Щасливе життя в Україні - це можливість або ілюзія?

Можливість, і це ще при житті нинішніх поколінь. Правда, щастя - відчуття глибоко індивідуальне.

34. Партія - другі, команда, інструмент політичного впливу, бізнес?

Команда – це згуртована група однодумців, яка має свою мету – встановити в країні соціальну справедливість. Ми намагаємося відповідати ленінським критеріям - в нас немає культу особистості, ми боремося із проявами бюрократизму, і я вважаю, виборець оцінив те, що ми не жертвуюмо своїми позиціями протягом багатьох років.

35. Гарна література - науково-технічна, розважальна, політична?

Це література, котра своєю тематикою і змістом змушує задуматися й допомагає знайти віру в людину. А такими бувають самі різні книги.

36. Влада - опонент, конкурент, класовий ворог?

Як говориться, все залежить від місця, де ти перебуваєш. Однак, нинішня влада, як мінімум, її націоналістичний фланг - наші однозначні вороги. Більше того - вороги всього живого в Україні. Тут вже мова не про дискусію, а про боротьбу.

37. Подяка - атавізм, норма життя, те, що приходить із віком?

Подяка – це нормальнє почуття вихованої людини.

38. Зовнішня політика - справа політиків, патріотів, бізнесменів, дипломатів?

Справа патріотів-професіоналів. На сьогодні це в Україні не так - в нас багато не дипломатів, а агентів впливу західних держав. Є ще й списані агенти, які повзають рачки біля входу у Кабмін, лише б їх узяли назад у міністри, пустили до кабінету. Нашу дипломатію згвалтувала «помаранчева революція».

Пам'ятаєте, бунт дипломатів у нашому посольстві в США? Насправді - це не посольство України, а посольство США. Дивно, навіщо американцям у себе американське посольство? Виявляється, треба і так.

39. Сім'я - осередок суспільства, розкіш, архаїзм?

Осередок суспільства. Але при дикому капіталізмі - все частіше розкіш.

40. Правосуддя - демагогія, комерція, найважливіший сегмент правового суспільства?

У сучасній Україні правосуддя не існує. Суди виносять рішення керуючись розміром хабарів або політичною доцільністю. Прикладів зворотнього - дуже мало і треба вклонитися тим поодиноким героям, які борються проти системи корупції та криміналу. Коли ми очолимо країну, саме ці герої змінять систему, очистять її, люди без страху, якщо вони не винні, не боятимуться суду.

41. Церква - суспільний інститут, державний інститут, політична організація, храм?

Церква – це храм, найважливіший суспільний інститут, якщо це суспільство має намір жити й розвиватися, а не згинути у пеклі корисливості й бездушності.

42. Генно-модифіковані продукти - загроза, вирішення питання голоду, економічний підступ, несправедлива конкуренція?

Злочин проти України та українців. Ви знаєте, я був глибоко шокований експериментом з пацюками, який набув розголосу в мас-медіа. Я вважаю неприпустимими експериментами на своїх співгромадянах, людях узагалі. ЄС, як це добре відомо, заборонив в себе вирощувати, створювати ці продукти.

43. Інтернаціоналізм - переконання, науковий факт, ідея?

Це наслідок еволюції людства. На жаль, не всі вітчизняні та й закордонні політичні діячі вже ступили на цей щабель.

44. Житлове питання - «псує людей», найбільш критичне питання сьогодення, суцільна піраміда?

Людей вже далі не зіпсуєш, бо грошів як таких, аби купити житло десь не в депресивному районі, в них німа. Стільки чесна людина майже не здатна заробити - треба йти на всілякі обрудки. Ну як може в нас житло коштувати чи не так само як у державах з високим рівнем життя? Це шахрайство.

45. Приватизація - шахрайство, наповнювач бюджету?

Так, як приватизацію було здійснено в Україні - це шахрайство вищої міри. А те, що прив'язали цю справу до бюджету - це подібно до дій наркоділера. А коли скінчиться власність, що робити тоді? Вмирати в корчах?

46. Безкоштовна вища освіта - вкрадене право, перевага на світовій арені, «дорожча» за платну?

Сьогодні, через тотальній контроль хабарників - дорожча за платну, незабаром стане дорожчою ніж на Заході. Вважаю, вкрадене право - було в батьків, забрали в дітей. А те, що завдяки якісній безкоштовній освіті ми би здобули конкурентні переваги на світовій арені - беззаперечний факт.

47. Модернізація - необхідність, неправильний додаток ресурсів, фантом?

Необхідність. На жаль, перебудова, на яку в цьому плані покладали надії, цим шляхом не пішла. Втім, учитися ніколи не пізно. Модернізація в нас, там, де вона почалася, - проходила хаотично, і тепер у нас не економіка ХХІ століття, а розруха якась. Але старанною працею цю ситуацію можна змінити.

48. Доступна медицина - нездійсненність, можливість для суспільства, «привіт» з радянського минулого?

Всім би такі привіти! Це неодмінна ціль соціалістичної політики - але спочатку в галузі потрібно навести лад, адже групи шахраїв, які до лікарів мають дуже поверховий стосунок, криміналізували її «до ноги».

49. Погодинна оплата праці - правило, обман, необхідність?

Норма цивілізованої праці. Відсутність погодинної оплати праці являє приклад найлютішої експлуатації більшості українців, яким видають «мінімальну зарплату» і «прожитковий мінімум», на які, вибачте, навіть миша сьогодні навряд чи проживе. Погодинна оплата дасть нам можливість жадати від капіталістів і влади кращих умов, а сьогодні, через крутійство, роблять вигляд, що й вимагати нема чого.

50. Квартира, авто, дача - радянський ідеал, сьогоднішня необхідність, ідеал малої буржуазії?

Сьогодні споживи зменшилися до квартири, що майже нездійснено для працюючої людини, та машини. Але багатьох виручають саме дачі, бо мають огороди. Сподіваюся, ми, комуністи, розширимо перелік можливостей українських громадян.

51. Олігархи - вороги, союзники, тимчасове явище?

Якщо Україна буде розвиватися, то це явище тимчасове. Союзників іноді не вибирають - більшість сьогодні може бути створено тільки з тією або іншою олігархічною партією. Народ вже нікому не вірить, от і вибирає багатіїв - може, що-небудь підкинуть. Інші, які розраховують обманювати народ ще довго - забивають йому голову націоналізмом, образом зовнішнього ворога. Але ми боремося й віримо в те, що один раз цей бруд спливе.

52. Скандал - поганий смак, реальність життя чи піар?

Якщо політичний, та ще й в Україні - то у двох третинах випадків - піар, а в решті випадків, мабуть, спроба приховати корупцію. В Україні часто здіймають галас, щоби відволікти народ від чогось важливого.

53. Політичні струм-шоу - «північні бої», спосіб одержання суспільством інформації, канал державної пропаганди?

Залежить від учасників і ведучого. Думаю, що незабаром вони стануть більш досконалі. Потім це все-таки краще, ніж кидати один в одного кругляки на вулицях. Зрештою, ми потроху стаємо цивілізованими, хоча Україна все частіше має непривабливий вигляд через міжнародні скандали, пов'язані з ростом фашистських настроїв. До речі, у студіях політичних струм-шоу гарячі шанувальники цих ідей легше піддаються лікуванню.

54. Злочинність у владі - норма бідної країни, українське виключення, риса «перехідного» періоду?

Норма бідної країни, норма для тих, хто зрадив ідеали Країни Рад. Спочатку йде моральне перекінчицтво, а потім як вже відкрутитися від ганебної залежності від гангстерів? Так і народилася українська олігархія.

55. Енергетика - політичний важіль, годівниця, украдена власність народу?

Третє, звичайно. Але ті, хто вважає себе її хазяїнами, і не помітили, що важіль вже наполовину висмикнуто. Вони, захопившись своїми іграми, програли статус України на світовій арені.

56. Громадянський мир - неможливий після Майдану, невигідний владі, «колись та буде»?

Невигідний владі. «Розподіляй та володарюй» - давній принцип. Ми, комуністи, прагнемо громадянського миру, але до нього ще далеко.

57. Регіони - несумісна, пограбована, кістка країни?

Згадаєте не тільки УРСР, але й початок першої десятки ХХІ століття. Думок не було тоді про розпад. А те, що Київ обирає регіони - так це вже банальність. Інша справа, що в цьому не жителі Києва беруть участь, а центральна влада, що боїться, що недовго втримається, якщо дати голос регіонам.

58. Бійки у Верховній Раді - шоу, запал політичної боротьби, провокація?

Для кого - шоу, для кого - боротьба. Іноді лише так вдається попередити узурпацію влади в країні, де президент не поважає Конституцію, а для багатьох політиків діє лише один закон - закон грошей. Чим спокійніше, чим конструктивніше розвиватиметься Україна, тим, мабуть, менше напруження спостерігатимемо й у парламенті.

59. Популярна музика - вбивство часу, бізнес, можливість для талантів показати себе?

Все це разом, але на смак і колір товаришів немає. Свідома людина - це та, котру не можна загіпнотизувати черговим телешоу.

60. Нова Конституція - пропозиція, потреба, спосіб узурпувати владу?

Безперечно, зміни потрібні. Але не ті, які пропонував Ющенко. Та й Конституційний Суд, набравшись сміливості та гідності, виступив проти

президента. І зайняв державницьку, демократичну позицію. Таким чином, шлях до змін відкритий - до справжніх змін. І я впевнений, такі зміни, яких хоче й на які очікує український народ - здатні втілити в життя лише комуністи.

УПЕРЕД, ДО ЗМІН!